

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-70-22

Druk nr 2425

Warszawa, 29 czerwca 2022 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam
Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych
został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287 oraz z 2021 r. poz. 2105) wprowadza się następujące zmiany:

1) odnośnik nr 1 do tytułu ustawy otrzymuje brzmienie:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.), ostatnio zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7),
- dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającą dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz. Urz. UE L 271 z 09.10.2002, str. 16, z późn. zm.), ostatnio zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. (Dz. Urz. UE L 337 z 23.12.2015, str. 35, z późn. zm.),
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60),

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającą rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającą dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny oraz ustawę z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe.

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającą rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającą dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63).”;
- 2) w art. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:
- „6) zasady i tryb wykonania praw konsumenta wynikających z rękojmi i gwarancji konsumenckiej;
 - 7) zasady i tryb wykonania praw konsumenta będącego stroną umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.”;
- 3) w art. 2:
- a) po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:
 - „4a) towar – rzecz ruchomą, a także wodę, gaz i energię elektryczną, w przypadku gdy są oferowane do sprzedaży w określonej objętości lub ilości;
 - 4b) trwałość – zdolność towaru do zachowania jego funkcji i właściwości w toku zwykłego korzystania;”;
 - b) po pkt 5 dodaje się pkt 5a–5h w brzmieniu:
 - „5a) usługa cyfrowa – usługę pozwalającą konsumentowi na:
 - a) wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej,
 - b) wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi,
 - c) inne formy interakcji za pomocą takich danych;
 - 5b) towar z elementami cyfrowymi – towar zawierający treść cyfrową lub usługę cyfrową lub z nimi połączony w taki sposób, że brak treści cyfrowej lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby jego prawidłowe funkcjonowanie;
 - 5c) środowisko cyfrowe – sprzęt komputerowy, oprogramowanie i połączenia sieciowe wykorzystywane przez konsumenta w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub w celu korzystania z nich;
 - 5d) integracja – połączenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z elementami środowiska cyfrowego konsumenta i włączenie ich do tych elementów w celu zapewnienia zgodności z umową o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej;

- 5e) kompatybilność – współdziałanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub towaru ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, które są zazwyczaj używane do korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub towaru tego samego rodzaju, bez konieczności ich przekształcania;
 - 5f) funkcjonalność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do pełnienia swoich funkcji z uwzględnieniem ich przeznaczenia;
 - 5g) interoperacyjność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem innymi niż te, za pomocą których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru tego samego rodzaju;
 - 5h) cena – wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą konsument jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar, treść cyfrową lub usługę cyfrową, a w odniesieniu do treści cyfrowej i usługi cyfrowej – także cyfrowe odwzorowanie wartości;”;
- 4) w art. 3 w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:
„11) o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, jeżeli konsument nie jest zobowiązany do świadczeń innych niż dostarczanie danych osobowych, a dane te są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu wykonania umowy lub obowiązku ustawowego.”;
- 5) art. 6 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 6. 1. Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do przeniesienia własności towaru i wykonania usługi, stosuje się przepisy dotyczące umów zobowiązujących do przeniesienia własności.
2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, stosuje się do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi, również w zakresie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, nawet jeżeli są one dostarczane przez osobę trzecią. Do takiej treści cyfrowej lub usługi cyfrowej przepisów rozdziału 5b nie stosuje się.
3. W razie wątpliwości poczytuje się, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa była objęta umową zobowiązującą do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi.”;
- 6) po art. 7b dodaje się art. 7c w brzmieniu:
- „Art. 7c. Przepisy dotyczące konsumenta zawarte w rozdziałach 4, 5a i 5b stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością

gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie ma ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”;

- 7) użyte w rozdziałach 3 i 4, w różnej liczbie i w różnym przypadku, wyrazy „rzecz” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „towar”;
- 8) uchyla się art. 38a;
- 9) po rozdziale 5 dodaje się rozdziały 5a i 5b w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Rękojmia i gwarancja konsumencka

Art. 43a. 1. W razie braku zgodności towaru z umową konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale. Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu II tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459).

2. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do towaru, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej.

Art. 43b. 1. Towar jest zgodny z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają w szczególności jego:

- 1) opis, rodzaj, ilość, jakość, kompletność i funkcjonalność, a w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi – również kompatybilność, interoperacyjność i dostępność aktualizacji;
- 2) przydatność do szczególnego celu, do którego jest potrzebny konsumentowi, o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy i który przedsiębiorca zaakceptował.

2. Ponadto towar, aby został uznany za zgodny z umową, powinien:

- 1) nadawać się do celów, do których zazwyczaj używa się towaru tego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk;
- 2) występować w takiej ilości i mieć takie cechy, w tym trwałość i bezpieczeństwo, a w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi – również funkcjonalność

i kompatybilność, jakie są typowe dla towaru tego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter towaru oraz publiczne zapewnienie złożone przez przedsiębiorcę, jego poprzedników prawnych lub osoby działające w ich imieniu, w szczególności w reklamie lub na etykiecie, chyba że przedsiębiorca wykaże, że:

- a) nie wiedział o danym publicznym zapewnieniu i oceniając rozsądnie, nie mógł o nim wiedzieć,
 - b) przed zawarciem umowy publiczne zapewnienie zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej publiczne zapewnienie zostało złożone, lub w porównywalny sposób,
 - c) publiczne zapewnienie nie miało wpływu na decyzję konsumenta o zawarciu umowy;
- 3) być dostarczany z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może rozsądnie oczekiwać;
- 4) być takiej samej jakości jak próbka lub wzór, które przedsiębiorca udostępnił konsumentowi przed zawarciem umowy, i odpowiadać opisowi takiej próbki lub takiego wzoru.

3. Do towarów z elementami cyfrowymi art. 43i ust. 3–4 oraz art. 43j ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności towaru z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, jeżeli konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towaru odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3, oraz najpóźniej w chwili zawarcia umowy, wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy towaru.

5. Przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności towaru z umową wynikający z niewłaściwego zamontowania towaru, jeżeli:

- 1) zostało ono przeprowadzone przez przedsiębiorcę lub na jego odpowiedzialność;
- 2) niewłaściwe zamontowanie przeprowadzone przez konsumenta było wynikiem błędów w instrukcji dostarczonej przez przedsiębiorcę lub osobę trzecią, o której mowa w art. 6 ust. 2.

Art. 43c. 1. Przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i ujawniony w ciągu dwóch lat od tej chwili, chyba że termin przydatności towaru do użycia, określony przez przedsiębiorcę,

jego poprzednika prawnego lub osoby działające w ich imieniu, jest dłuższy. Domniemywa się, że brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem dwóch lat od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia, o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towaru lub charakterem braku zgodności z umową.

2. Przedsiębiorca nie może powoływać się na upływ terminu do stwierdzenia braku zgodności towaru z umową określonego w ust. 1, jeżeli ów brak podstępnie zataił.

3. W odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób ciągły, który wystąpił lub ujawnił się w czasie, w którym zgodnie z umową miały być dostarczane. Czas ten nie może być krótszy niż dwa lata od dostarczenia towaru z elementami cyfrowymi. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli w tym czasie się ujawnił.

Art. 43d. 1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może żądać jego naprawy lub wymiany.

2. Przedsiębiorca może dokonać wymiany, gdy konsument żąda naprawy, lub przedsiębiorca może dokonać naprawy, gdy konsument żąda wymiany, jeżeli doprowadzenie do zgodności towaru z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy. Jeżeli zarówno naprawa, jak i wymiana są niemożliwe lub wymagałyby nadmiernych kosztów, przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia towaru do zgodności z umową.

3. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności znaczenie braku zgodności towaru z umową, wartość towaru zgodnego z umową oraz nadmierne niedogodności dla konsumenta powstałe wskutek zmiany sposobu lub odmowy doprowadzenia towaru do zgodności z umową.

4. Przedsiębiorca dokonuje naprawy lub wymiany w rozsądnym czasie od chwili, w której przedsiębiorca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową, i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towaru oraz cel, w jakim konsument go nabył. Koszty naprawy lub wymiany, w tym w szczególności koszty opłat pocztowych, przewozu, robocizny i materiałów, ponosi przedsiębiorca.

5. Konsument udostępnia przedsiębiorcy towar podlegający naprawie lub wymianie. Przedsiębiorca odbiera od konsumenta towar na swój koszt.

6. Jeżeli towar został zamontowany przed ujawnieniem się braku zgodności towaru z umową, przedsiębiorca demontuje towar oraz montuje go ponownie po dokonaniu naprawy lub wymiany albo zleca wykonanie tych czynności na swój koszt.

7. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za zwykłe korzystanie z towaru, który następnie został wymieniony.

Art. 43e. 1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy:

- 1) przedsiębiorca odmówił doprowadzenia towaru do zgodności z umową zgodnie z art. 43d ust. 2;
- 2) przedsiębiorca nie doprowadził towaru do zgodności z umową zgodnie z art. 43d ust. 4–6;
- 3) brak zgodności towaru z umową występuje nadal, mimo że przedsiębiorca próbował doprowadzić towar do zgodności z umową;
- 4) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy;
- 5) z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on towaru do zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta.

2. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość towaru niezgodnego z umową pozostaje do wartości towaru zgodnego z umową.

3. Przedsiębiorca zwraca konsumentowi kwoty należne wskutek skorzystania z prawa obniżenia ceny niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny.

4. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Domniemywa się, że niezgodność towaru z umową jest istotna.

5. Uprawnienie konsumenta do odstąpienia od umowy ogranicza się do towarów niezgodnych z umową. Jeżeli brak zgodności z umową dotyczy jedynie niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy, a istnieje podstawa do odstąpienia od umowy na podstawie niniejszego artykułu, konsument może odstąpić od umowy jedynie w odniesieniu do tych towarów, a także w odniesieniu do innych towarów nabytych przez konsumenta wraz z towarami niezgodnymi z umową, jeżeli nie można rozsądnie oczekiwać, aby konsument zgodził się zatrzymać wyłącznie towary zgodne z umową.

6. W razie odstąpienia od umowy konsument niezwłocznie zwraca towar przedsiębiorcy na jego koszt. Przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania towaru lub dowodu jego odesłania.

7. Przedsiębiorca dokonuje zwrotu płatności przy użyciu takiego samego sposobu zapłaty, jakiego użył konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodził się na inny sposób zwrotu, który nie wiąże się dla niego z żadnymi kosztami.

Art. 43f. Konsument może powstrzymać się z zapłatą ceny do chwili wykonania przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z art. 43d i art. 43e.

Art. 43g. 1. Gwarancja trwałości nie może przewidywać warunków naprawy albo wymiany mniej korzystnych dla konsumenta niż określone w art. 43d.

2. Odstępstwo od warunków gwarancji określonych w reklamie na niekorzyść konsumenta jest bezskuteczne, chyba że oświadczenie gwarancyjne złożone w reklamie przed zawarciem umowy zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej reklama została przeprowadzona, lub w porównywalny sposób.

Rozdział 5b

Umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej

Art. 43h. 1. Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową niezwłocznie po zawarciu umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.

2. Treść cyfrową uważa się za dostarczoną w chwili, gdy treść cyfrowa lub środek, który pozwala na uzyskanie dostępu do treści cyfrowej lub na pobranie treści cyfrowej, zostały udostępnione konsumentowi lub fizycznemu lub wirtualnemu urządzeniu, które konsument wybrał samodzielnie w tym celu, lub gdy konsument lub takie urządzenie, uzyskali do niej dostęp.

3. Usługę cyfrową uważa się za dostarczoną w chwili, gdy konsument lub fizyczne lub wirtualne urządzenie, które konsument wybrał samodzielnie w tym celu, uzyskali dostęp do tej usługi cyfrowej.

4. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczył treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, konsument wzywa go do ich dostarczenia. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezwłocznie lub w dodatkowym, wyraźnie uzgodnionym przez strony terminie, konsument może odstąpić od umowy.

5. Konsument może odstąpić od umowy bez wzywania do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, jeżeli:

- 1) przedsiębiorca oświadczył lub z okoliczności wyraźnie wynika, że nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub
- 2) konsument i przedsiębiorca uzgodnili lub z okoliczności zawarcia umowy wyraźnie wynika, że określony termin dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miał istotne znaczenie dla konsumenta, a przedsiębiorca nie dostarczył jej w tym terminie.

6. Ciężar dowodu dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej spoczywa na przedsiębiorcy.

7. W razie odstąpienia przez konsumenta od umowy art. 43m stosuje się odpowiednio.

8. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się, jeżeli umowa przewiduje dostarczenie treści cyfrowej za pośrednictwem materialnego nośnika.

Art. 43i. 1. Treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są zgodne z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają w szczególności ich:

- 1) opis, rodzaj, ilość, jakość, kompletność, funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność oraz dostępność wsparcia technicznego i aktualizacji;
- 2) przydatność do szczególnego celu, do którego jest potrzebna konsumentowi, o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy i który przedsiębiorca zaakceptował.

2. Ponadto, aby treść lub usługa cyfrowa mogły zostać uznane za zgodne z umową, powinny:

- 1) nadawać się do celów, w których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk;
- 2) występować w takiej ilości i mieć takie cechy, w tym funkcjonalność, kompatybilność, dostępność, ciągłość i bezpieczeństwo, jakie są typowe dla treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz publiczne zapewnienia złożone przez przedsiębiorcę, jego poprzedników prawnych lub osoby działające w ich imieniu, w szczególności w reklamie lub na etykiecie, chyba że przedsiębiorca wykaże, że:

- a) nie wiedział o danym publicznym zapewnieniu i oceniając rozsądnie nie mógł o nim wiedzieć,
 - b) przed zawarciem umowy publiczne zapewnienie zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej publiczne zapewnienie zostało złożone, lub w porównywalny sposób,
 - c) publiczne zapewnienie nie miało wpływu na decyzję konsumenta o zawarciu umowy;
- 3) być dostarczane z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może rozsądnie oczekiwać;
 - 4) być zgodne z wersją próbną lub zapowiedzią, które zostały udostępnione konsumentowi przez przedsiębiorcę przed zawarciem umowy.

3. Przedsiębiorca informuje konsumenta o aktualizacjach, w tym dotyczących zabezpieczeń, niezbędnych do zachowania zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz dostarcza je konsumentowi przez czas:

- 1) dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej określony w umowie, na podstawie której dostarczanie następuje w sposób ciągły, lub
- 2) zasadnie oczekiwany przez konsumenta, uwzględniając rodzaj i cel treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz okoliczności i charakter umowy, jeżeli umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej jednorazowo lub częściami.

4. Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym czasie aktualizacji dostarczonych przez przedsiębiorcę zgodnie z ust. 3, przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową wynikający wyłącznie z braku aktualizacji, jeżeli:

- 1) poinformował konsumenta o aktualizacji i konsekwencjach jej niezainstalowania;
- 2) niezainstalowanie lub niewłaściwa instalacja aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez przedsiębiorcę.

5. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, jeżeli konsument, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha treści cyfrowych lub usługi cyfrowej odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3, oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.

6. W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w sposób ciągły, treść cyfrowa lub usługa cyfrowa muszą pozostawać zgodne z umową przez oznaczony w umowie czas ich dostarczania.

7. Treść cyfrową lub usługę cyfrową dostarcza się w najnowszej wersji dostępnej w chwili zawarcia umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.

8. Do integracji treści cyfrowej lub usługi cyfrowej stosuje się odpowiednio art. 43b ust. 5.

Art. 43j. 1. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych jednorazowo lub w częściach, który istniał w chwili jej dostarczenia i ujawnił się w ciągu dwóch lat od tej chwili. Domniemywa się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, istniał w chwili jej dostarczenia.

2. Przedsiębiorca nie może powoływać się na upływ terminu do stwierdzenia braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową określonego w ust. 1, jeżeli ów brak podstępnie zataił.

3. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób ciągły, który wystąpił lub ujawnił się w czasie, w którym zgodnie z umową miały być dostarczane. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli w tym czasie się ujawnił.

4. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w zakresie uregulowanym w art. 43i ust. 3, który wystąpił w czasie określonym w tym przepisie.

5. Domniemania określone w ust. 1 i 3 nie mają zastosowania, jeżeli:

- 1) środowisko cyfrowe konsumenta nie jest kompatybilne z wymaganiami technicznymi, o których przedsiębiorca poinformował go w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy;
- 2) konsument, poinformowany w jasny i zrozumiały sposób przed zawarciem umowy o obowiązku współpracy z przedsiębiorcą, w rozsądnym zakresie i przy zastosowaniu najmniej uciążliwych dla siebie środków technicznych, w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w odpowiednim czasie wynika z cech środowiska cyfrowego konsumenta, nie wykonuje tego obowiązku.

Art. 43k. 1. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są niezgodne z umową, konsument może żądać doprowadzenia do zgodności z umową.

2. Przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia do zgodności z umową, jeżeli doprowadzenie do zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy.

3. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności znaczenie braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową.

4. Przedsiębiorca doprowadza treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową w rozsądnym czasie od chwili, w której przedsiębiorca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową, i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając ich charakter oraz cel, w jakim są wykorzystywane. Koszty doprowadzenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową ponosi przedsiębiorca.

Art. 43l. 1. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są niezgodne z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy:

- 1) doprowadzenie do zgodności z umową jest niemożliwe albo wymaga nadmiernych kosztów stosownie do art. 43k ust. 2–3;
- 2) przedsiębiorca nie doprowadził treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową zgodnie z art. 43k ust. 4;
- 3) brak zgodności z umową występuje nadal, mimo że przedsiębiorca próbował doprowadzić treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową;
- 4) brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy;
- 5) z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta.

2. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezgodnych z umową pozostaje do wartości treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową. Jeżeli umowa stanowi, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są dostarczane w częściach lub

w sposób ciągły, przy obniżeniu należy uwzględnić czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa pozostawały niezgodne z umową.

3. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są dostarczane w zamian za zapłatę ceny, a brak zgodności z umową jest nieistotny. Domniemywa się, że brak zgodności jest istotny.

Art. 43m. 1. Po odstąpieniu od umowy przedsiębiorca nie może wykorzystywać treści innych niż dane osobowe dostarczone lub wytworzone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę, z wyjątkiem treści, które:

- 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, które stanowiły przedmiot umowy;
- 2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które stanowiły przedmiot umowy;
- 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności;
- 4) zostały wytworzone przez konsumenta wspólnie z innymi konsumentami, którzy nadal mogą z nich korzystać.

2. Przedsiębiorca udostępnia konsumentowi na jego żądanie i na swój koszt, w rozsądnym terminie oraz w powszechnie używanym formacie nadającym się do odczytu maszynowego treści wytworzone lub dostarczone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, inne niż dane osobowe, z wyjątkiem treści, które:

- 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, które stanowiły przedmiot umowy;
- 2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które stanowiły przedmiot umowy;
- 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności.

3. Przedsiębiorca może żądać zwrotu nośnika materialnego, na którym dostarczył treść cyfrową, w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy. Konsument zwraca nośnik niezwłocznie i na koszt przedsiębiorcy.

4. Przedsiębiorca nie jest uprawniony do żądania zapłaty za czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa były niezgodne z umową, nawet jeżeli przed odstąpieniem od umowy konsument z nich faktycznie korzystał.

5. Przedsiębiorca jest zobowiązany do zwrotu ceny jedynie w części odpowiadającej treści lub usłudze cyfrowej niezgodnej z umową oraz treści cyfrowej lub usłudze cyfrowej, których obowiązek dostarczenia odpadł wskutek odstąpienia od umowy.

6. Przedsiębiorca ma obowiązek zwrócić konsumentowi płatności należne wskutek skorzystania z prawa odstąpienia od umowy lub obniżenia ceny niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy lub obniżeniu ceny.

7. Przedsiębiorca dokonuje zwrotu płatności przy użyciu takiego samego sposobu zapłaty, jakiego użył konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodził się na inny sposób zwrotu, który nie wiąże się dla niego z żadnymi kosztami.

Art. 43n. 1. Przedsiębiorca może dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która nie jest niezbędna do zachowania jej zgodności z umową, tylko jeżeli umowa tak stanowi i jedynie z uzasadnionych przyczyn w tej umowie wskazanych. Przedsiębiorca nie może jednak dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób jednorazowy.

2. Wprowadzenie zmiany, o której mowa w ust. 1, nie może wiązać się z jakimikolwiek kosztami po stronie konsumenta.

3. Przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta w sposób jasny i zrozumiały o dokonywanej zmianie.

Art. 43o. 1. Jeżeli zmiana, o której mowa w art. 43n istotnie i negatywnie wpływa na dostęp konsumenta do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub na korzystanie z nich, przedsiębiorca jest zobowiązany poinformować konsumenta z odpowiednim wyprzedzeniem na trwałym nośniku o właściwościach i terminie dokonania zmiany oraz prawie, o którym mowa w ust. 2 lub 3.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, konsument może wypowiedzieć umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia w ciągu 30 dni od dokonania zmiany lub poinformowania o zmianie, jeżeli poinformowanie nastąpiło później niż zmiana. Art. 43m stosuje się odpowiednio.

3. Przepisów ust. 2 nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca zapewnił konsumentowi uprawnienie do zachowania, bez dodatkowych kosztów, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową, w stanie niezmienionym.

Art. 43p. 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o treści cyfrowej, należy przez to rozumieć również towar, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej, z zastrzeżeniem art. 43h ust. 8.

2. Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz innych świadczeń, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się wyłącznie w zakresie postanowień umowy dotyczących treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.

Art. 43q. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do:

- 1) usług łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 321 z 17.12.2018, str. 36, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 164 oraz Dz. Urz. UE L 419 z 11.12.2020, str. 36) innych niż usługi łączności interpersonalnej niewykorzystujące numerów w rozumieniu art. 2 pkt 7 tejże dyrektywy;
 - 2) umów, na mocy których konsument nie jest zobowiązany do świadczeń innych niż dostarczanie danych osobowych, a dane te są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu poprawy bezpieczeństwa, kompatybilności lub interoperacyjności oprogramowania oferowanego na podstawie otwartej i wolnej licencji;
 - 3) treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 1641).”;
- 10) w załączniku nr 1:
- a) w odnośniku nr 1 skreśla się wyraz „ruchomą”,
 - b) użyte, w różnej liczbie i w różnym przypadku, wyrazy „rzecz” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „towar”;
- 11) użyte w załączniku nr 2, w różnej liczbie i w różnym przypadku, wyrazy „rzecz” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „towar”.

Art. 2. W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 556 wyrazy „wadę fizyczną lub prawną” zastępuje się wyrazem „wadę”;

- 2) użyte w art. 556¹ i art. 556² w różnych przypadkach wyrazy „wada fizyczna” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „wada”;
- 3) art. 556³ otrzymuje brzmienie:

„Art. 556³. Wada prawna wynika z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w przypadku sprzedaży prawa wada prawna może również polegać na nieistnieniu prawa. Pozostałe wady stanowią wady fizyczne.”;
- 4) w art. 557 w § 2 skreśla się zdanie drugie;
- 5) w art. 560 uchyla się § 2;
- 6) w art. 561¹ uchyla się § 3;
- 7) w art. 568 w § 1 skreśla się zdanie drugie;
- 8) w księdze trzeciej w tytule XI uchyla się dział II¹;
- 9) w art. 577¹ § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Oświadczenie gwarancyjne zawiera:

 - 1) wyrażne stwierdzenie, że w przypadku braku zgodności rzeczy sprzedanej z umową kupującemu z mocy prawa przysługują środki ochrony prawnej ze strony i na koszt sprzedawcy oraz że gwarancja nie ma wpływu na te środki ochrony prawnej;
 - 2) nazwę i adres gwaranta;
 - 3) procedurę, której uprawniony ma przestrzegać, aby móc skorzystać z gwarancji;
 - 4) wskazanie rzeczy, których dotyczy gwarancja;
 - 5) warunki gwarancji.”;
- 10) w art. 579:
 - a) użyte w § 1 wyrazy „z tytułu rękojmi za wady fizyczne rzeczy” zastępuje się wyrazami „z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową”,
 - b) użyte w § 2 i 3 wyrazy „z tytułu rękojmi” zastępuje się wyrazami „z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową”.

Art. 3. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1792) w art. 30 w ust. 1 uchyla się pkt 3.

Art. 4. 1. Do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miało nastąpić lub nastąpiło po dniu wejścia w życie

niniejszej ustawy. Art. 43n i art. 43o ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się jednak wyłącznie do umów zawartych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Cele projektu

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60; zwanej dalej: „DCD” lub „dyrektywa cyfrowa”) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63; zwanej dalej: „SGD” lub „dyrektywa towarowa”)¹⁾. Dyrektywy te weszły w życie z dniem 11 czerwca 2019 r., a państwa członkowskie zobowiązane są do przyjęcia implementujących je przepisów do dnia 1 lipca 2021 r., z mocą od dnia 1 stycznia 2022 r.

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności przez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w szczególności przepisów dotyczących: zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków, oraz zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, a także przez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących zgodności towarów z umową, środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków, a także gwarancji handlowych.

Przedmiotowe dyrektywy opierają się na harmonizacji maksymalnej (art. 4), co oznacza, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować ani utrzymywać regulacji odmiennych od tych przyjętych w dyrektywach, w tym ustanawiać wyższego poziomu ochrony konsumentów. Zasada ta jednak doznaje wyjątków, np. w art. 10 ust. 3 SGD.

¹⁾ Początkowo SGD ograniczała się jedynie do sprzedaży towarów przez Internet lub w inny sposób na odległość. Zmienionym wnioskiem z 31 października 2017 r. COM(2017) 637 *final* rozszerzono jej zakres na każdy rodzaj sprzedaży.

SGD zastępuje dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz. Urz. UE L 171 z 07.07.1999, str. 12, z późn. zm.; zwaną dalej: „dyrektywa 1999/44/WE”). Dyrektywa ta jest obecnie implementowana przez przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm.), zwanej dalej: „Kodeks cywilny” lub „k.c.”, dotyczące rękojmi przy sprzedaży, zmienione ustawą z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287, z późn. zm.), zwanej dalej także: „u.p.k.”, która jednocześnie uchyliła ustawę z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. poz. 1176), implementującą dyrektywę 1999/44/WE.

DCD reguluje prawa i obowiązki przedsiębiorców i konsumentów będących stronami umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usług cyfrowych. Oprócz przepisów odpowiadających przepisom SGD dotyczącym odpowiedzialności przedsiębiorcy za niezgodność treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, dyrektywa reguluje również inne aspekty tychże umów, m.in. zasady dostarczania oraz zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, a także kwestie aktualizacji.

II. Proponowany sposób osiągnięcia celów projektu

Rozważano, czy przedmiotowe dyrektywy powinny zostać wdrożone do polskiego porządku prawnego w Kodeksie cywilnym czy ewentualnie w odrębnej, nowej ustawie. Ostatecznie zdecydowano, aby implementacji dokonać w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Wydawać by się mogło, że właściwym miejscem dla regulacji sprzedaży z udziałem konsumentów jest, tak jak to ma miejsce obecnie, Kodeks cywilny (Księga trzecia, Tytuł XI – Sprzedaż). Jednakże implementacja przepisów SGD do kodeksowej umowy sprzedaży nie jest możliwa bez głębokich zmian całego tytułu XI, i to zmian zarówno merytorycznych, jak i dotyczących systematyki.

Przeciwko wprowadzaniu przepisów SGD do Kodeksu cywilnego przemawia przede wszystkim wymóg utrzymania stabilności Kodeksu cywilnego, o czym niżej, a także potrzeba przyjęcia szczegółowych rozwiązań prawnych, w dużej mierze nieznanych dotychczas prawu polskiemu, w szczególności dotyczących kwestii związanych z dostarczaniem treści i usług cyfrowych.

Powyższe argumenty skłaniają do przyjęcia rozwiązania polegającego na implementacji dyrektyw poza Kodeksem cywilnym i umiejscowienie nowych przepisów w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Wydaje się to najwłaściwsze z następujących powodów:

Po pierwsze, niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia szeregu dyrektyw konsumenckich, tj. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.), dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz. Urz. UE L 171 z 07.07.1999, str. 12, z późn. zm.) oraz dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz. Urz. UE L 271 z 09.10.2002, str. 16, z późn. zm.), ostatnio zmienionej dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1).

Po drugie, niniejsza ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi w przypadku umów zawieranych z przedsiębiorcą (art. 1). Zatem prawa i obowiązki określone w dyrektywach doskonale wpisują się w zakres przedmiotowy ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta. Co więcej, zaimplementowanie dyrektyw do ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta stworzy spójną i w zasadzie zamkniętą regulację, co z kolei przełoży się na „ustabilizowanie” sytuacji prawnej przedsiębiorców i konsumentów. Wyeliminowana zostanie przy tym, do niezbędnego minimum, potrzeba odesłań do innych przepisów prawa, w tym z zakresu rękojmi i gwarancji.

Po trzecie, ustawa ta zawiera szereg definicji, które są tożsame z definicjami zawartymi w szczególności w dyrektywie 2019/770, np. trwały nośnik czy treść cyfrowa.

Po czwarte, zaimplementowanie obu dyrektyw w Kodeksie cywilnym wiązałoby się z wieloma problemami natury praktycznej, np. krzyżowym odsyłaniem, nieczytelnością regulacji,

nakładaniem się rozwiązań itp. W tym miejscu warto jeszcze raz podkreślić, że przepisy SGD są nie tylko znacznie bardziej szczegółowe od przepisów dyrektywy 1999/44/WE, ale również przewidują harmonizację maksymalną. Ich implementacja w Kodeksie cywilnym musiałaby się zatem wiązać nie tylko z zasadniczą przebudową instytucji rękojmi (nie we wszystkich aspektach korzystną dla kupujących), ale również z wprowadzeniem wielu kazuistycznych regulacji nieprzystających do jego charakteru. Przyjęcie stosownych regulacji w Kodeksie cywilnym wymagałoby nie tylko zasadniczych zmian o charakterze konstrukcyjnym i terminologicznym w regulacji umowy sprzedaży, ale wiązałoby się również z niepotrzebnym „galimatiasem” prawnym spowodowanym koniecznością wprowadzenia mnogości specyficznych i szczegółowych definicji, co nie przystaje do charakteru Kodeksu cywilnego jako aktu o charakterze ogólnym, który nie powinien podlegać częstym zmianom.

Po piąte, uregulowanie zagadnień objętych dyrektywami w „zwykłej” ustawie pozwoli na łatwiejsze nowelizowanie przepisów polskich, w sytuacji ewentualnych zmian przepisów prawa Unii Europejskiej.

Po szóste, ponieważ zdecydowano, iż nowo projektowane przepisy mają objąć wyłącznie relacje konsument – przedsiębiorca (ang. B2C), bardziej praktyczne jest ich wyodrębnienie właśnie do ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Po siódme, SGD stanowi uzupełnienie istniejącego horyzontalnego prawodawstwa dotyczącego ochrony konsumentów, w szczególności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, która została zaimplementowana właśnie w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Implementacja SGD i DCD, polegająca na wprowadzeniu nowych regulacji w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, stanowi zmianę w stosunku do obecnego stanu prawnego, w którym przepisy dotyczące rękojmi przy sprzedaży konsumenckiej są zawarte w Kodeksie cywilnym, jednak implementacja SGD przez zmianę przepisów Kodeksu cywilnego nie wydaje się odpowiednia z powodów, na które wskazano powyżej.

W tym miejscu należy podkreślić, że osiągnięcie celu, jakim jest implementacja przedmiotowych dyrektyw, nie byłoby możliwe w inny sposób, jak w drodze interwencji legislacyjnej.

III. Zmiany w przepisach ogólnych ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta

Zmiana w art. 1 polega na zaktualizowaniu zakresu regulacji ustawy o nowo wprowadzane przepisy implementujące SGD i DCD.

Zmiany w art. 2 (słowniczek) polegają na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. Na marginesie należy wskazać, iż część definicji wskazanych w dyrektywach już funkcjonowała w polskim porządku prawnym, np. definicja treści cyfrowej czy trwałego nośnika. Zdecydowana większość z nich będzie miała zastosowanie zasadniczo do umów o dostarczanie treści cyfrowej i usługi cyfrowej (z wyjątkiem sytuacji „granicznych”, tzn. w odniesieniu np. do sprzedaży towarów z wbudowanymi treściami cyfrowymi). W słowniczku ustawodawca nie definiuje pojęć, które funkcjonują już w polskim porządku prawnym, a które znajdują zastosowanie do implementowanych dyrektyw cyfrowej, jak i towarowej, jak np. chociażby definicja przedsiębiorcy, którego należy rozumieć i definiować przez pryzmat definicji funkcjonującej na gruncie Kodeksu cywilnego. Dokonując implementacji SGD w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, przyjęto definicję umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru określoną w art. 6 u.p.k. Celem takiego zabiegu była potrzeba uniknięcia sporów i wątpliwości, co do tego, czy także do innych umów przenoszących własność (np. umowy o dzieło, która może również być umową sprzedaży w rozumieniu SGD) stosuje się nowo projektowane przepisy. Co więcej, zakres stosowania SGD jednoznacznie wskazuje, iż dyrektywa ta obejmuje sprzedaż towarów (art. 3 ust. 1 dyrektywy).

Zmiana w art. 3 ustawy dotyczy doprecyzowania zakresu regulacji w odniesieniu do umów, wskutek których konsument zobowiązuje się do dostarczenia danych osobowych. Jednocześnie, wobec szerokiego określenia zakresu stosowania ustawy w art. 1, zgodnie z którym ustawa ma zastosowanie do wszystkich umów z udziałem konsumentów, nie ma potrzeby określenia wprost, iż ustawa ma zastosowanie do umów, na mocy których konsument zobowiązuje się do dostarczenia danych osobowych.

Zmiany w art. 6 u.p.k. służą uregulowaniu kwestii rozgraniczenia między zakresem stosowania SGD i DCD, co ma szczególne znaczenie w przypadku treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy taka treść cyfrowa lub usługa jest dostarczana przez tego samego sprzedawcę czy też przez osobę trzecią. Dotychczasowe brzmienie artykułu oznaczono jako ust. 1, zamieniając pojęcie

„rzecz” na „towar” w celu zachowania spójności z nomenklaturą SGD. Natomiast ust. 2 i 3 stanowią implementację tożsamyh treściowo art. 3 ust. 3 SGD i art. 3 ust. 4 DCD. W tym miejscu warto wskazać na treść nowo projektowanego ust. 3 art. 6 u.p.k., który stanowi szczególną i jednocześnie przesadzającą normę kolizyjną.

Do nowo wprowadzanych przepisów implementujących SGD i DCD do polskiego porządku prawnego znajdzie zastosowanie przepis art. 7a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta jako przepis ogólny dotyczący terminów rozpatrywania reklamacji. Ponadto dodano do ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta art. 7c zawierający normę dotychczas zawartą w art. 38a u.p.k. oraz normę analogiczną do art. 556⁴ k.c., tj. rozszerzający ochronę przyznaną konsumentom na osobę fizyczną zawierającą umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Ogólny charakter posiadają także ujednolicające zmiany zawarte w art. 1 pkt 7 i 10–11 projektu, tj. zmiany terminologii w obrębie rozdziałów 3 i 4 u.p.k. oraz w zakresie załączników do tejże ustawy. Polegają one na zamianie użytych w ustawie załącznikach wyrazów „rzecz” na „towar”. Mają one na celu zachowanie spójności terminologicznej u.p.k. i doprowadzenie do sytuacji, w której przepisy implementujące dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów będą posługiwały się stosowanym przez tenże akt prawa UE pojęciem towaru i będą spójne z terminologią stosowaną przez ustawodawcę w niniejszym akcie prawnym.

IV. Rękojmia i gwarancja konsumentka (rozdział 5a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta)

Rozdziałem 5a dokonuje się implementacji SGD. Nowo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a ust. 1) i odrębne uregulowanie tej materii. W tym miejscu należy podkreślić, iż przyjęcie zaproponowanego tytułu rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególny zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumentckiej. Przepisy nie posługują się pojęciem rękojmi, ale pozostawiono to pojęcie w tytule rozdziału celem podkreślenia analogii do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego. Podkreślić przy tym należy, iż zgodność towaru z umową (jej brak) nie jest czymś analogicznym do rękojmi, lecz

przesłanką skorzystania z niej. Z tego względu określenie tytułu rozdziału, jako odnoszącego się do zgodności towaru z umową (jej braku), byłoby nieadekwatne.

W tym miejscu należy również zaznaczyć, że wobec niestosowania w obrocie konsumenckim przepisów k.c. o rękojmi i braku odrębnego uregulowania tej kwestii w projektowanych przepisach, termin przedawnienia roszczenia konsumenta będzie określany na zasadach ogólnych (art. 118 i n. k.c.), które są znacznie korzystniejsze dla nabywcy, niż zawarte w k.c. przepisy szczególne dotyczące przedawnienia roszczeń z rękojmi (art. 568 § 2 k.c.). Posłużenie się ogólnymi terminami przedawnienia takich roszczeń pozwoli zagwarantować odpowiedni poziom ochrony konsumenta, przyczyniając się do ograniczania wprowadzania na polski rynek towarów wadliwych, jak i do zmotywowania sprzedawców towarów do sprawnej realizacji zgłoszeń dotyczących wadliwości towaru. Równocześnie zastosowane rozwiązanie pozwoli, co do zasady, zapobiec sytuacjom, w których przedłużające się próby rozstrzygnięcia żądań konsumentów wynikających z braku zgodności towaru z umową, doprowadziłyby do upływu terminu do skutecznego dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym. Wynikające z art. 43a ust. 1 wyłączenie stosowania przepisów działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego skutkuje również brakiem stosowania art. 568 § 2 k.c. względem umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru. W wyniku nowelizacji, termin przedawnienia wszystkich roszczeń konsumenta (realizowanych sekwencyjnie, wedle reguł określonych w art. 43d i art. 43e) będzie obecnie jednolity, a jednocześnie w wyniku jego wydłużenia możliwe pozostaje wpłynięcie na producentów i wprowadzenie przez nich odpowiednich procedur, gwarantujących naprawy i wymiany towarów także w okresie dłuższym, aniżeli następujący bezpośrednio po dostarczeniu towaru, co przyczyni się do budowania zrównoważonej gospodarki.

Art. 43a ust. 1 jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji. Zakres przedmiotowy projektowanych przepisów dotyczy umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru na konsumenta, podobnie jak to uczyniono implementując dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów. Rozwiązanie takie jest podyktowane nie tylko potrzebą spójności z istniejącymi regulacjami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, ale również szerokim ujęciem umowy sprzedaży w SGD (zob. art. 3 ust. 2), podobnie jak w dyrektywie 2011/83/UE. Art. 43a ust. 2 (wraz z art. 43p ust. 1) służy określeniu wzajemnego stosunku przepisów implementujących SGD i DCD.

Art. 43b definiuje zgodność towaru z umową (art. 6–8 SGD). Przyjęcie takiego rozwiązania jest *novum* na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jej braku) towaru z umową. Owo rozwiązanie jest efektem potrzeby dostosowania prawa polskiego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie.

Przepisy SGD wymagają zdefiniowania zgodności z umową w sposób znacznie bardziej wyczerpujący niż dotychczas, co ma przyczynić się do poprawy ochrony konsumentów przez uniknięcie części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy. W ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). W ust. 4 przewidziano wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy (sprzedawcy). Stosownie do treści art. 43b ust. 4 przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności towaru z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, jeżeli konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towaru odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3 oraz najpóźniej w chwili zawarcia umowy wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy towaru. Przesłanką wyłączającą odpowiedzialność przedsiębiorcy jest zatem wyraźne, jasne i jednoznaczne zaakceptowanie braku konkretnej cechy towaru przez konsumenta, najpóźniej w chwili zawarcia umowy (konsument musi zatem być wyraźnie poinformowany o braku konkretnej cechy towaru, którą zwyczajowo towar powinien mieć, i musi wyraźnie i odrębnie zaakceptować ten fakt). Ust. 5 dotyczy natomiast braku zgodności w sytuacji niewłaściwego montażu towaru.

Art. 43c ust. 1 określa czasowe granice odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi oraz zakres przeniesienia ciężaru dowodu (art. 10–11 SGD). W stosunku do przepisów dotychczasowych wydłużono okres, w którym ciężar dowodu zgodności towaru z umową zostaje przeniesiony na przedsiębiorcę z roku do dwóch lat od chwili dostarczenia towaru. Art. 43c ust. 1 doprecyzowuje, od jakiej daty przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową, istniejący w chwili jego dostarczenia i który się ujawnił w określonym czasie, tj. w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru, chyba że termin przydatności towaru do użycia, określony przez przedsiębiorcę, jego poprzednika prawnego lub osoby działające w ich imieniu, jest dłuższy. Art. 43 ust. 2 reguluje zaś kwestię zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi, dostarczanych w sposób ciągły oraz granice czasowe zgodności z umową takich towarów.

Art. 43d–43f określają prawa konsumenta z tytułu rękojmi i skorelowane z nimi obowiązki przedsiębiorcy (art. 13–16 SGD). SGD przewiduje tutaj daleko idące zmiany w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów Kodeksu cywilnego. Niemniej jednak z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji przyjętą w art. 4 SGD, brak możliwości odstępstwa w zakresie zmian niekorzystnych dla konsumentów. Swoistym *novum*²⁾ jest właśnie wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową przez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa czy też wymiana okażą się m.in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. Nowe przepisy regulujące uprawnienia konsumenta z tytułu rękojmi są w niektórych aspektach mniej korzystne względem aktualnego stanu prawnego. Pokreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca polski jest zobowiązany przyjąć zaproponowane rozwiązania wobec faktu, co już wcześniej podkreślano, że dyrektywa SGD ma charakter maksymalny (zupełny) w tym zakresie. W uzasadnieniu projektu SGD wyrażono przeświadczenie, iż rozwiązanie takie jest bardziej efektywne i korzystniejsze dla konsumentów³⁾. Jako argument za jego przyjęciem podnoszono także potrzebę wspierania tzw. gospodarki o obiegu zamkniętym⁴⁾.

W art. 43e ust. 6 przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania towaru lub dowodu jego zwrotu. Tożsame rozwiązanie przyjęto w art. 43l ust. 6. Powodem przyjęcia takiej regulacji była chęć zagwarantowania konsumentowi odpowiedniej pewności prawa, a jednocześnie zdyscyplinowanie przedsiębiorcy w wykonaniu jego obowiązku. Jednocześnie dla zagwarantowania wysokiego poziomu ochrony konsumenta, na podstawie art. 16 ust. 3 SGD, w art. 43e ust. 7 sprecyzowano sposób dokonania zwrotu płatności na jego rzecz.

²⁾ Podobne regulacje w tym zakresie zawierała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. poz. 1176, z późn. zm.).

³⁾ W dyrektywie 1999/44/WE określono hierarchię środków ochrony przysługujących konsumentom. Jeżeli towary nie są zgodne z umową, konsument ma prawo do tego, żeby towary zostały dostosowane do warunków umowy w pierwszej kolejności przez naprawę lub wymianę. Dopiero w następnej kolejności konsument może rozwiązać umowę lub żądać obniżenia ceny. Implementując dyrektywę 1999/44/WE, 20 państw członkowskich nie wykroczyło poza powyższy schemat hierarchii środków ochrony, a pozostałe albo dały konsumentom swobodę wyboru środka ochrony (np. Polska), albo uzupełniły hierarchię środków o inne środki, na przykład prawo do zwrotu towarów niezgodnych z umową w krótkim terminie. Źródło: Wniosek dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość COM (2015) 635 *final*.

⁴⁾ Gospodarka o obiegu zamkniętym (ang. *circular economy*) jest koncepcją zmierzającą do racjonalnego wykorzystania zasobów i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko wytwarzanych produktów, które – podobnie jak materiały oraz surowce – powinny pozostawać w gospodarce tak długo, jak jest to możliwe, a wytwarzanie odpadów powinno być jak najbardziej zminimalizowane. Źródło: <https://www.gov.pl/web/klimat/goz>. Zob. też dokument KE COM(2020)98.

Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym. Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące gwarancji w zasadzie wykonują postanowienia SGD. W odniesieniu do art. 17 pkt 1 zd. pierwsze SGD – zastosowanie w polskim porządku prawnym znajdują zasady ogólne z Kodeksu cywilnego. Odpowiednikiem art. 17 pkt 1 zd. drugie SGD jest art. 577 § 2 k.c., natomiast art. 17 pkt 1 zd. trzecie SGD – art. 579 i nast. k.c. Z kolei odpowiednikiem art. 17 pkt 2 SGD jest art. 577¹ i art. 577² k.c., art. 17 pkt 3 – art. 577¹ § 3 k.c., natomiast art. 17 pkt 4 – odpowiednikiem jest art. 577³ i następne przepisy k.c. W ocenie projektodawcy wszystkie te regulacje dotyczące gwarancji wzajemnie się uzupełniają, stąd nie zachodzi potrzeba szerszego uregulowania kwestii gwarancji w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

V. Prawa i obowiązki stron umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (rozdział 5b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta)

Rozdziałem 5b dokonuje się implementacji DCD.

Jak wspomniano wyżej, zakres regulacji DCD jest szerszy niż SGD. Jednocześnie zagadnienia umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stanowiły dotychczas przedmiotu zainteresowania polskiego ustawodawcy, dlatego też brak punktu odniesienia dla proponowanych przepisów. Pewne paralele regulacyjne można odnaleźć jedynie w ogólnych przepisach dotyczących sprzedaży, niemniej nie są one wystarczające do efektywnego uregulowania kwestii dostarczania (nabywania) treści i usług cyfrowych, stąd konieczna jest interwencja ustawodawcy.

Art. 43h reguluje sposób wykonania obowiązku dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (art. 5 DCD) oraz uprawnienia konsumenta w razie jego niewykonania (art. 13 DCD). W zakresie poszczególnych ustępów należy wyjaśnić, co następuje.

Art. 43h ust. 2–3 u.p.k. posługuje się pojęciem „fizycznego lub wirtualnego urządzenia”, które oznacza każdego rodzaju przedmiot materialny lub oprogramowanie, które może służyć do odbioru lub dostępu do treści lub usług cyfrowych. Nie należy mylić owego urządzenia z „materialnym nośnikiem”, o którym mowa w art. 43h ust. 8 i art. 43m ust. 3 u.p.k. Jakkolwiek w praktyce oba te pojęcia mogą dotyczyć urządzenia tego samego rodzaju (np. przenośnej pamięci USB), to dostarczenie treści cyfrowej za pośrednictwem materialnego nośnika oznacza sytuację, w której zobowiązanie przedsiębiorcy polega na dostarczeniu nośnika zawierającego treść cyfrową, tj. umową objęta jest dostawa zarówno nośnika, jak i treści cyfrowej. Dostawa

przy użyciu fizycznego urządzenia, o której mowa w art. 43h ust. 2 i 3 u.p.k., polega natomiast na tym, że konsument wskazuje, pozostające w jego dyspozycji niezależnie od umowy o dostarczenie treści cyfrowej, urządzenie, na które treść cyfrowa ma być dostarczona.

W zakresie art. 43h ust. 2 należy również wyjaśnić, że przepis ten nie przesądza kwestii, jak długo przedsiębiorca powinien utrzymywać dostępność treści cyfrowej (możliwość jej pobrania przez konsumenta), a w żadnym wypadku jego interpretacja nie może prowadzić do wniosku, że już w chwili udostępnienia treści cyfrowej zobowiązanie przedsiębiorcy wygasa. Treść zobowiązania przedsiębiorcy w zakresie czasu, przez jaki przedsiębiorca jest zobowiązany utrzymywać możliwość pobrania treści cyfrowej, należy ustalać zgodnie z ogólnymi zasadami prawa cywilnego.

Art. 43h ust. 6 u.p.k., zgodnie z którym obowiązek dowodowy w zakresie dostarczenia treści cyfrowej obciąża przedsiębiorcę, ma w istocie charakter klaryfikujący. Już bowiem zgodnie z ogólną zasadą postępowania dowodowego *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, konsument w razie sporu nie jest zobowiązany wykazać, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa nie zostały dostarczone. Przepis ten nie ustanawia zatem zasadniczo nowych obowiązków po stronie przedsiębiorców.

Art. 43i–43m dotyczą zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (art. 7–9 DCD), oraz odpowiedzialności przedsiębiorcy w razie jej braku (art. 11–18 DCD), tj. stanowią odpowiednik przepisów SGD. Przewiduje się uregulowanie tej kwestii, analogicznie do przypadku implementacji przepisów SGD, jedynie z uwzględnieniem drobnych odstępstw wymaganych przez DCD, a wynikających ze specyfiki treści cyfrowych i usług cyfrowych.

W art. 43i wskazano wymogi zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (ust. 1 i 2). Przy ocenie zgodności z umową należy wziąć między innymi pod uwagę, do jakiego celu są zazwyczaj wykorzystywane treści cyfrowe lub usługi cyfrowe tego samego rodzaju. Powinny one również charakteryzować się cechami i funkcjami działania, którymi zazwyczaj charakteryzują się treści cyfrowe lub usługi cyfrowe tego samego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk.

Zgodnie z ust. 5 przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli konsument, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha treści cyfrowej lub usługi cyfrowej odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3 oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Powyższe oznacza, że aby uwolnić się od odpowiedzialności przewidzianej w tym przepisie,

przed zawarciem umowy przedsiębiorca powinien wyraźnie i jasno poinformować konsumenta o braku konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (czyli o tym, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa nie posiada określonej cechy, mimo że treści tego samego rodzaju lub usługi tego samego rodzaju takie cechy zazwyczaj posiadają), a konsument powinien wyraźnie i odrębnie zaakceptować brak tej cechy, co oznacza, że obie te przesłanki muszą wystąpić łącznie.

W art. 43j ust. 1 i 3 określono granice czasowe odpowiedzialności przedsiębiorcy za brak zgodności treści lub usługi cyfrowej z umową dostarczanej jednorazowo, częściami i w sposób ciągły oraz przesłanki wskazujące, kiedy domniemanie odpowiedzialności przedsiębiorcy może zostać wyłączone (art. 43j ust. 5). Domniemania określone w ust. 1 i 3, zgodnie z art. 43j ust. 5 nie mają zatem zastosowania, jeżeli: (1) środowisko cyfrowe konsumenta nie jest zgodne z wymaganiami technicznymi, o których przedsiębiorca poinformował go w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy; lub (2) konsument, poinformowany w jasny i zrozumiały sposób przed zawarciem umowy o obowiązku współpracy z przedsiębiorcą, w rozsądnym zakresie i przy zastosowaniu najmniej uciążliwych dla niego środków technicznych, w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w odpowiednim czasie wynika z cech środowiska cyfrowego konsumenta, nie wykonuje tego obowiązku. Jednocześnie w art. 43j ust. 2 zastrzeżono, analogicznie do przypadku art. 558 § 2 k.c., że podstępne zatajenie przez przedsiębiorcę braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową wyłącza możliwość powoływania się na upływ terminu do stwierdzenia takiego braku.

Z treści art. 43j ust. 5 pkt 2 wynika nałożony na konsumenta obowiązek współpracy z przedsiębiorcą w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową nie wynika ze środowiska cyfrowego konsumenta. O takim obowiązku konsument powinien być każdorazowo informowany przez przedsiębiorcę w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy. Konsekwencją braku współpracy konsumenta, mimo poinformowania o takim obowiązku przez przedsiębiorcę, może być obalenie odpowiedzialności przedsiębiorcy. Co istotne, z dyspozycji art. 43j także wprost wynika, że treści cyfrowe lub usługi cyfrowe mogą być dostarczane konsumentom w ramach jednej dostawy, przykładowo, gdy konsumenci pobierają e-book i zachowują go na osobistym urządzeniu. Podobnie dostawa może składać się z szeregu takich odrębnych czynności, na przykład w sytuacji, gdy konsumenci otrzymują co tydzień link, aby pobrać nowy e-book. W takich przypadkach, stosownie do DCD (motyw 56 dyrektywy), jak i treści art. 43j, zgodność

treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową należy ocenić w momencie dostawy, a zatem przedsiębiorca powinien ponosić odpowiedzialność za ewentualny brak zgodności z umową, zaistniały w momencie pojedynczej dostawy lub każdej odrębnej dostawy.

Treści cyfrowe lub usługi cyfrowe można również dostarczać konsumentom w sposób ciągły przez określony czas. Dostawa w sposób ciągły może obejmować przypadki, gdy przedsiębiorca udostępnia usługę cyfrową konsumentowi przez określony lub nieokreślony czas, na przykład w przypadku dwuletniej umowy o przechowywanie w chmurze lub członkostwa w platformie mediów społecznościowych na czas nieokreślony. Cechą wyróżniającą tej kategorii jest to, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostępne dla konsumentów lub im udostępniane wyłącznie w ustalonym okresie trwania umowy lub podczas obowiązywania umowy na czas nieokreślony. Dlatego też jest uzasadnione, aby przedsiębiorca w takich przypadkach odpowiadał za brak zgodności z umową, który ujawnił się w tym okresie. Przypadki takie jak transmisja strumieniowa na żywo krótkiego filmu wideo należy uznać za dostawę w sposób ciągły przez określony czas, niezależnie od faktycznej długości pliku audiowizualnego. Przypadki, w których określone elementy treści cyfrowych lub usługi cyfrowej są udostępniane okresowo lub wielokrotnie w okresie trwania umowy lub tak długo, jak obowiązuje umowa na czas nieokreślony, należy również traktować jako dostawy w sposób ciągły przez określony czas, na przykład gdy umowa stanowi, że kopia oprogramowania antywirusowego może być wykorzystywana przez rok i będzie automatycznie aktualizowana pierwszego dnia każdego miesiąca w tym okresie lub że przedsiębiorca będzie wysyłał aktualizacje zawsze, gdy pojawią się nowe elementy gry cyfrowej, a treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostępne dla konsumentów lub im udostępniane wyłącznie w okresie obowiązywania umowy lub tak długo, jak obowiązuje umowa na czas nieokreślony (motyw 57 DCD).

W art. 43k wskazano uprawnienia konsumenta w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową. W ust. 1 uregulowano prawo konsumenta do doprowadzenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, które przysługuje konsumentowi bezwarunkowo.

W art. 43l ust. 1 wskazano, kiedy konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy. Zgodnie z treścią tego przepisu są to następujące sytuacje: doprowadzenie do zgodności z umową jest niemożliwe albo wymaga nadmiernych kosztów po stronie przedsiębiorcy, przedsiębiorca nie doprowadził treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową zgodnie z art. 43k ust. 4, brak zgodności z umową występuje nadal, mimo

że przedsiębiorca próbował doprowadzić treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową, lub brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy, lub z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta. W niektórych sytuacjach jest uzasadnione, aby konsument miał prawo do natychmiastowego obniżenia ceny lub do odstąpienia od umowy, przykładowo, jeżeli przedsiębiorca poprzednio nie doprowadził treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową lub jeżeli nie można oczekiwać od konsumenta dalszego zaufania do przedsiębiorcy i jego zdolności doprowadzenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, ze względu na poważny brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Przykładowo konsument powinien mieć prawo bezpośrednio zażądać obniżenia ceny lub rozwiązania umowy, jeżeli dostarczono mu oprogramowanie antywirusowe, które samo jest zainfekowane wirusem, co stanowi przykład istotnego (znaczącego, ponadprzeciętnie dużego) braku zgodności z umową. Ta sama zasada powinna mieć zastosowanie, jeżeli jest jasne, że przedsiębiorca nie doprowadzi treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową w rozsądnym terminie lub bez poważnych niedogodności dla konsumenta (powyższe rozumienie zgodne jest także z motywem 65 DCD).

Art. 43l ust. 2 reguluje kwestię obniżenia ceny w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową. Jeżeli konsument ma prawo do obniżenia ceny zapłaconej za treści cyfrowe lub usługę cyfrową dostarczane przez określony czas, przy obliczaniu obniżki ceny należy uwzględnić zmniejszenie wartości treści cyfrowej lub usługi cyfrowej ze względu zarówno na brak zgodności z umową, jak i czas, w którym konsument nie mógł korzystać z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową.

Art. 43m statuuje obowiązek przedsiębiorcy dotyczący niewykorzystywania wytworzonych lub dostarczonych przez konsumenta treści, po odstąpieniu przez konsumenta od umowy. W ust. 3 przewidziano, że przedsiębiorca może żądać zwrotu nośnika materialnego, na którym dostarczał treść cyfrową. W tym miejscu należy wskazać, że przez nośnik materialny należy rozumieć takie rzeczy, jak np. płyty DVD, CD, pamięć podręczną USB i kartę pamięci oraz tym podobne przedmioty (motyw 20 DCD). W ust. 1 art. 43j, wzorem art. 43c ust. 1, dookreślono termin, w którym ujawnienie się niezgodności treści lub usługi cyfrowej rodzi odpowiedzialność przedsiębiorcy.

Art. 43n i 43o regulują zasady dokonywania zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w trakcie jej dostarczania (art. 19 DCD). Art. 43p i art. 43q doprecyzowują zakres regulacji rozdziału (art. 3 ust. 3 i 6, art. 3 ust. 5 lit. b i h DCD).

VI. Zmiany w Kodeksie cywilnym

Zmiany w Kodeksie cywilnym polegają na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży rzeczy ruchomych, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe. Należy jednak pamiętać, że przepisy te będą znajdowały zastosowanie do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym a konsumentem jako kupującym.

Zmiany w przepisach art. 556–556³ k.c. polegają na usunięciu błędnego, z punktu widzenia SGD, utożsamienia niezgodności z umową z wadą wyłącznie fizyczną i rozciągnięciu pojęcia niezgodności z umową również na wady prawne. Jakkolwiek zmieniane przepisy nie służą implementacji SGD, to zachowanie spójności terminologicznej przepisów k.c. o rękojmi z implementacją SGD jest konieczne w celu uniknięcia potencjalnych wątpliwości, czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD, obejmuje również wady prawne. Pozostawienie przepisów k.c. w obecnym brzmieniu sugerowałoby bowiem, że przepisy implementujące SGD, jako posługujące się kodeksowym pojęciem niezgodności z umową, nie obejmują wad prawnych. Nowa treść art. 556³ k.c. wynika zatem z potrzeby zachowania spójności terminologicznej z przepisami SGD, w szczególności jej art. 9, zgodnie z którym zgodność z umową powinna obejmować także wady prawne. Powyższe działanie ustawodawcy jest także spójne z motywem 35 dyrektywy SGD, zgodnie z którym „ograniczenia wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, mogą uniemożliwić lub ograniczyć korzystanie z towarów zgodnie z umową. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby konsument miał wówczas prawo do środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową zgodnie z niniejszą dyrektywą, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność umowy lub jej rozwiązanie”. Celem zmiany treści art. 556³ k.c. nie jest zatem zniesienie rozróżnienia na wady fizyczne lub prawne, lecz rozciągnięcie zakresu art. 556¹ k.c. także na wady prawne.

Jednocześnie w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych wskazać należy, iż wady prawne obejmujące przypadki ograniczeń, które mogą uniemożliwić lub ograniczyć korzystanie z towarów zgodnie z umową, a wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności

praw własności intelektualnej (art. 9 SGD i art. 10 DCD), są objęte ogólnymi regulacjami zawartymi w art. 43b i art. 43i u.p.k.

W art. 557 § 2 k.c. skreślono zd. drugie: „Przepisu tego nie stosuje się, gdy kupującym jest konsument”. W art. 560 k.c. uchyla się § 2: „Jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia”, zaś w art. 561¹ k.c. uchyla się § 3: „Jeżeli kupującym jest konsument, może on żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania, jest obowiązany jednak ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej albo może żądać od sprzedawcy zapłaty części kosztów demontażu i ponownego zamontowania, do wysokości ceny rzeczy sprzedanej”. Natomiast w art. 568 § 1 k.c. skreśla się zd. drugie: „Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu”. Powodem zaproponowanych zmian w Kodeksie cywilnym jest potrzeba zachowania spójności regulacyjnej z dyrektywą towarową, a w konsekwencji z nowo projektowanymi przepisami, które ją implementują. Uchylone przepisy stanowią specyficzne regulacje właściwe dla odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu wadliwości rzeczy ruchomych. Tego rodzaju potrzeby projektodawca nie dostrzegł w odniesieniu do art. 556 § 2 k.c. – z tego względu, że może on znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do umowy sprzedaży nieruchomości.

Przeniesienie zasadniczych przepisów o rękojmi konsumentckiej do ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta wymagało analizy kwestii roszczeń przedsiębiorcy do swoich poprzedników prawnych w związku z dochodzeniem przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi (art. 18 SGD i art. 20 DCD, d. art. 4 dyrektywy 1999/44/WE). Aktualnie zagadnieniu temu poświęcony jest dział II¹ w tytule XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego. Przepisy te w aktualnym brzmieniu ustanawiają nowy rodzaj odpowiedzialności odszkodowawczej, jednak wskutek niejasnej redakcji, bardzo ograniczonego zakresu odszkodowania oraz krótkiego terminu przedawnienia stanowią prawo martwe.

W toku analizy zagadnienia ustalono, że ogólne przepisy o odpowiedzialności kontraktowej (art. 470 k.c.) są wystarczające dla zapewnienia poziomu ochrony sprzedawcy wymaganego przez dyrektywy, zatem wobec nieskuteczności obecnej regulacji, zdecydowano się ją usunąć, uznając adaptację obecnych przepisów na potrzeby nowego stanu prawnego za niecelową.

Ponadto w art. 577¹ § 2 k.c. wprowadza się zmiany dostosowujące wymogi dotyczące treści oświadczenia gwarancyjnego do art. 17 ust. 2 SGD. Wprowadza się także zmianę w art. 579 k.c. w ten sposób, że wyrazy „z tytułu rękojmi” zastępuje się wyrazami „z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową”. Zmiana art. 579 k.c. w zakresie wskazanym powyżej wydaje się być konieczna z uwagi na usunięcie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych w zakresie tego, czy wspomniany artykuł, który określa wzajemny stosunek gwarancji do odpowiedzialności z tytułu rękojmi, znajdzie zastosowanie do rękojmi konsumenckiej uregulowanej przepisami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

VII. Zmiana w ustawie – Prawo prywatne międzynarodowe

Artykułem 3 projektu uchyla się art. 30 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1792). Uchylenie tego przepisu przez art. 4 projektu wynika z faktu, że odwołuje się on do dyrektywy 1999/44/WE, która została uchylona przez implementowaną obecnie dyrektywę 2019/771. Uchylane odniesienie służyło implementacji art. 7 ust. 2 uchylonej dyrektywy 1999/44, który to przepis nie ma swojego odpowiednika w dyrektywie 2019/771.

VIII. Przepisy przejściowe i o wejściu w życie

Zgodnie z art. 4 ustawy przepisy implementujące SGD będą mieć zastosowanie to umów zawartych po wejściu w życie ustawy. Przepisy implementujące DCD znajdą zastosowanie do dostarczania treści lub usługi cyfrowej, które nastąpiło po wejściu w życie ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 43n i art. 43o ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych po wejściu ustawy w życie. Owo rozróżnienie w stosowaniu przepisów zostało wyjaśnione w motywie 83 DCD⁵⁾.

⁵⁾ (83) Konsumenci powinni móc korzystać ze swoich praw na mocy niniejszej dyrektywy, gdy tylko odpowiednie krajowe środki transpozycji zaczną obowiązywać. W związku z tym krajowe środki transpozycji powinny mieć również zastosowanie do umów na czas nieokreślony lub na czas określony, które zostały zawarte przed dniem rozpoczęcia stosowania, i których przedmiotem jest dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych przez określony czas, w sposób ciągły lub przez szereg odrębnych dostaw, ale wyłącznie w odniesieniu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczanych od dnia rozpoczęcia stosowania krajowych środków transpozycji. Jednak w celu zapewnienia równowagi między uzasadnionym interesem konsumenta i przedsiębiorcy, krajowe środki transponujące przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zmiany treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz roszczeń regresowych powinny mieć zastosowanie jedynie do umów zawartych po dniu rozpoczęcia stosowania zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Treść przepisu przejściowego jest zdeterminowana dyspozycją art. 24 SGD i art. 24 DCD. Z uwagi na opóźnienie procesu implementacyjnego przyjęto, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

IX. Kwestie dodatkowe

Projekt ustawy został udostępniony, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz zgodnie z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, zaś w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości zamieszczony został odnośnik kierujący do odpowiedniej strony w BIP RCL.

Projektowana ustawa nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743, z późn. zm.).

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego oraz nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami dotyczącymi funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

Projekt ustawy nie wpływa na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców i jest zgodny z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.).

Projektowana ustawa nie zawiera przepisów mających na celu ograniczenie biurokracji ani mogących spowodować jej wzrost.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej, a osiągnięcie celu, którym była implementacja obu dyrektyw, nie było możliwe za pomocą innych środków.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Sprawiedliwości Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sebastian Kaleta, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu: 1) Artur Grajewski – Dyrektor Departamentu Prawa Europejskiego, tel. 52-12-518, e-mail: artur.grajewski@ms.gov.pl 2) Karol Szafrński – Naczelnik Wydziału Europejskiego Prawa Cywilnego, Departament Prawa Europejskiego, tel. 52-12-428, e-mail: karol.szafranski@ms.gov.pl	Data sporządzenia 14.04.2022 r. Źródło dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60) oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 oraz Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63) Nr w Wykazie prac UC53
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektu jest implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych, zwanej dalej „DCD”, oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE, zwanej dalej „SGD”. Dyrektywy te weszły w życie z dniem 11 czerwca 2019 r., a państwa członkowskie zobowiązane są do przyjęcia implementujących je przepisów do dnia 1 lipca 2021 r., z mocą od dnia 1 stycznia 2022 r.

Zasadniczym celem obu dyrektyw jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów, w szczególności przez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do:

- ✓ umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych, w szczególności przepisów dotyczących:
 - zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową,
 - środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków,
 - zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej,
- ✓ umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą a konsumentem, w tym przepisów dotyczących:
 - zgodności towarów z umową,
 - środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków,
 - gwarancji handlowych.

Dyrektywy te wprowadzają wymóg harmonizacji maksymalnej, co oznacza, że państwa członkowskie nie mogą przyjmować ani utrzymywać regulacji odmiennych od tych przyjętych w dyrektywach, w tym ustanawiać

wyższego poziomu ochrony konsumentów, z pewnymi wyjątkami.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rozważano, czy DCD i SGD powinny zostać wdrożone do polskiego porządku prawnego w Kodeksie cywilnym, czy ewentualnie w odrębnej, nowej ustawie. Ostatecznie zdecydowano, aby implementacji dokonać w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r. poz. 287, z późn. zm., zwanej dalej: „u.p.k.”). W tym miejscu należy podkreślić, że osiągnięcie celu, jakim jest implementacja obu dyrektyw, nie byłoby możliwe w inny sposób jak w drodze interwencji legislacyjnej.

Propozycja zmiany ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (u.p.k.)

Przepisy ogólne

Zmiana w art. 1 polega na zaktualizowaniu zakresu regulacji ustawy o nowo wprowadzane przepisy implementujące SGD i DCD. Zmiany w art. 2 (słowniczek) polegają na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. Na marginesie należy zauważyć, iż część definicji wskazanych w dyrektywach już funkcjonowało w polskim porządku prawnym, np. definicja treści cyfrowej czy trwałego nośnika. Zdecydowana większość z nich będzie miała zastosowanie zasadniczo do umów o dostarczanie treści cyfrowej i usługi cyfrowej (z wyjątkiem sytuacji „granicznych”, tzn. w odniesieniu np. do sprzedaży towarów z wbudowanymi treściami cyfrowymi).

Dokonując implementacji SGD w u.p.k., przyjęto definicję umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru określoną w art. 6 u.p.k. Celem takiego zabiegu była potrzeba uniknięcia sporów i wątpliwości co do tego, czy także do innych umów przenoszących własność (np. umowy o dzieło, która może również być umową sprzedaży w rozumieniu SGD) stosuje się nowo projektowane przepisy. Co więcej, zakres stosowania SGD jednoznacznie wskazuje, iż dyrektywa ta obejmuje sprzedaż towarów (art. 3 ust. 1 dyrektywy).

Zmiany w art. 6 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta służą uregulowaniu kwestii rozgraniczenia między zakresem stosowania SGD i DCD, co ma szczególne znaczenie w przypadku treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy taka treść cyfrowa lub usługa jest dostarczana przez tego samego sprzedawcę, czy też przez osobę trzecią. Dotychczasowe brzmienie artykułu oznaczono jako ust. 1, zamieniając pojęcie „rzecz” na „towar” w celu zachowania spójności z nomenklaturą SGD oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającą dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm., zwaną dalej: „dyrektywa 2011/83/UE”). Tożsamy cel realizują zmiany w obrębie art. 3 i art. 4 u.p.k. oraz załączników do tejże ustawy, polegające na zmianie użytych tamże wyrazów „rzecz” na „towar”.

Treść art. 6 ust. 2 i 3 u.p.k. stanowi implementację tożsamyh treściowo art. 3 ust. 3 SGD i odpowiednio art. 3 ust. 4 DCD. W tym miejscu warto wskazać na treść nowo projektowanego ust. 3 art. 6 u.p.k., który stanowi szczególną i jednocześnie przesadzającą normę kolizyjną.

Po art. 7b dodano art. 7c, zawierający normę dotychczas zawartą w art. 38a ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta oraz normę analogiczną do art. 556⁴ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm., zwanej dalej „k.c.”), tj. rozszerzający ochronę przyznaną konsumentom na osobę fizyczną zawierającą umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Rękojmia i gwarancja konsumentka (rozdział 5a u.p.k.)

Rozdziałem 5a dokonuje się implementacji SGD. Nowo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii. W tym miejscu należy podkreślić, iż przyjęcie zaproponowanego tytułu rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególny zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumenckiej. Przepisy nie posługują się pojęciem rękojmi, ale pozostawiono to pojęcie w tytule rozdziału celem podkreślenia analogii do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego. Podkreślić przy tym należy, iż zgodność towaru z umową (jej brak) nie jest czymś analogicznym do rękojmi, lecz przesłanką skorzystania z niej. Z tego względu określenie tytułu rozdziału jako odnoszącego się do zgodności towaru z umową (jej braku) byłoby nieadekwatne. Ponadto, wobec niestosowania w obrocie konsumenckim przepisów k.c. o rękojmi i braku odrębnego uregulowania tej kwestii w projektowanych przepisach, termin przedawnienia roszczenia konsumenta będzie określany na zasadach ogólnych (art. 118 i n. k.c.), które są znacznie korzystniejsze dla nabywcy niż zawarte w k.c. przepisy szczególne dotyczące przedawnienia roszczeń z rękojmi (art. 568 § 2 k.c.).

Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych

przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji. Zakres przedmiotowy projektowanych przepisów obejmuje umowy zobowiązujące do przeniesienia własności towaru na konsumenta, podobnie jak to uczyniono implementując dyrektywę 2011/83/UE. Rozwiązanie takie podyktowane jest nie tylko potrzebą spójności z istniejącymi regulacjami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, ale również szerokim ujęciem umowy sprzedaży w SGD (zob. art. 3 ust. 2), podobnie jak w dyrektywie 2011/83/UE. Jednocześnie wyłączono stosowanie rozdziału 5a u.p.k. względem towaru, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej, co stanowi implementację art. 3 ust. 4 lit. a SDG.

Art. 43b definiuje zgodność towaru z umową (art. 6–8 SGD). Przyjęcie takiego rozwiązania jest *novum* na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jej braku) towaru z umową. Owo rozwiązanie jest efektem potrzeby dostosowania prawa polskiego do rozwiązań przyjętych w dyrektywie.

Przepisy SGD wymagają zdefiniowania zgodności z umową w sposób znacznie bardziej wyczerpujący niż dotychczas, co ma przyczynić się do poprawy ochrony konsumentów przez uniknięcie części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy. W ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). W ust. 4 przewidziano wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy (sprzedawcy), zaś ust. 5 dotyczy braku zgodności w sytuacji montażu towaru.

Art. 43c określa czasowe granice odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi oraz zakres przeniesienia ciężaru dowodu (art. 10–11 SGD). W stosunku do przepisów dotychczasowych wydłużono okres, w którym ciężar dowodu zgodności towaru z umową zostaje przeniesiony na przedsiębiorcę, z roku do dwóch lat od chwili dostarczenia towaru. Ustęp 1 art. 43c doprecyzowuje, od jakiej daty przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i który się ujawnił w określonym czasie, tj. w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru. Ust. 3 reguluje zaś kwestię zgodności z umową towarów z elementami cyfrowymi dostarczonymi w sposób ciągły oraz granice czasowe zgodności z umową takich towarów.

Art. 43d–43f określają prawa konsumenta z tytułu rękojmi i skorelowane z nimi obowiązki przedsiębiorcy (art. 13–16 SGD). SGD przewiduje tutaj daleko idące zmiany w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów Kodeksu cywilnego. Niemniej jednak z uwagi na zasadę pełnej harmonizacji przyjętą w art. 4 SGD, brak możliwości odstępstwa w zakresie zmian niekorzystnych dla konsumentów. Swoistym *novum*¹⁾ jest wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową przez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa czy też wymiana okażą się m.in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. Nowe przepisy regulujące uprawnienia konsumenta z tytułu rękojmi są w niektórych aspektach mniej korzystne względem aktualnego stanu prawnego. Pokreślenia wymaga fakt, iż ustawodawca polski jest zobowiązany przyjąć zaproponowane rozwiązania wobec faktu, co już wcześniej podkreślano, że dyrektywa SGD ma charakter maksymalny (zupełny) w tym zakresie. W uzasadnieniu projektu SGD wyrażono przeświadczenie, iż rozwiązanie takie jest bardziej efektywne i korzystniejsze dla konsumentów²⁾. Jako argument za jego przyjęciem podnoszono także potrzebę wspierania tzw. gospodarki o obiegu zamkniętym³⁾.

W art. 43e ust. 6 przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od otrzymania towaru lub dowodu jego zwrotu. Tożsame rozwiązanie przyjęto w art. 43l ust. 6. Powodem przyjęcia takiego rozwiązania była chęć zagwarantowania konsumentowi odpowiedniej pewności prawa, a jednocześnie zdyscyplinowanie przedsiębiorcy w wykonaniu jego obowiązku.

Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie

¹⁾ Podobne regulacje w tym zakresie zawierała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U., poz. 1176, z późn. zm.)

²⁾ W dyrektywie 1999/44/WE określono hierarchię środków ochrony przysługujących konsumentom. Jeżeli towary nie są zgodne z umową, konsument ma prawo do tego, żeby towary zostały dostosowane do warunków umowy w pierwszej kolejności przez naprawę lub wymianę. Dopiero w następnej kolejności konsument może rozwiązać umowę lub żądać obniżenia ceny. Implementując dyrektywę 1999/44/WE, 20 państw członkowskich nie wykroczyło poza ww. schemat hierarchii środków ochrony, a pozostałe albo dały konsumentom swobodę wyboru środka ochrony (np. Polska), albo uzupełniły hierarchię środków o inne środki, na przykład prawo do zwrotu towarów niezgodnych z umową w krótkim terminie. Źródło: Wniosek dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów zawieranych przez internet lub w inny sposób na odległość COM (2015) 635 final.

³⁾ Gospodarka o obiegu zamkniętym (ang. *circular economy*) jest koncepcją zmierzającą do racjonalnego wykorzystania zasobów i ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko wytwarzanych produktów, które – podobnie jak materiały oraz surowce – powinny pozostawać w gospodarce tak długo, jak jest to możliwe, a wytwarzanie odpadów powinno być jak najbardziej zminimalizowane. Źródło: <https://www.gov.pl/web/klimat/goz>. Zob. też dokument KE COM(2020)98.

w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym. Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące gwarancji w zasadzie wykonują postanowienia SGD. W odniesieniu do art. 17 pkt 1 zd. pierwsze SGD zastosowanie w polskim porządku prawnym znajdują zasady ogólne z Kodeksu cywilnego. Odpowiednikiem art. 17 pkt 1 zd. drugie SGD jest art. 577 § 2 k.c., natomiast art. 17 pkt 1 zd. trzecie SGD – art. 579 i nast. k.c. Z kolei odpowiednikiem art. 17 pkt 2 SGD są art. 577¹ i 577² k.c., art. 17 pkt 3 – art. 577¹ § 3 k.c., natomiast art. 17 pkt 4 – art. 577³ i nast. k.c. W ocenie projektodawcy wszystkie te regulacje dotyczące gwarancji wzajemnie się uzupełniają, stąd nie zachodzi potrzeba szerszego uregulowania kwestii gwarancji w ustawie o z dnia 30 maja 2014 r. prawach konsumenta.

Umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (rozdział 5b u.p.k.)

Rozdziałem 5b dokonuje się implementacji DCD. Jak wspomniano wyżej, zakres regulacji DCD jest szerszy niż SGD. Jednocześnie zagadnienia umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej nie stanowiły dotychczas przedmiotu zainteresowania polskiego ustawodawcy, dlatego też brak punktu odniesienia dla proponowanych przepisów. Pewne paralele regulacyjne można odnaleźć jedynie w ogólnych przepisach dotyczących sprzedaży, niemniej nie są one wystarczające do efektywnego uregulowania kwestii dostarczania (nabywania) treści i usług cyfrowych.

Art. 43h reguluje sposób wykonania obowiązku dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (art. 5 DCD) oraz uprawnienia konsumenta w razie jego niewykonania (art. 13 DCD). Art. 43h ust. 2 i 3 u.p.k. posługuje się pojęciem „fizycznego lub wirtualnego urządzenia”, które oznacza każdego rodzaju przedmiot materialny lub oprogramowanie, które może służyć do odbioru lub dostępu do treści lub usług cyfrowych. Nie należy mylić owego urządzenia z „materialnym nośnikiem”, o którym mowa w art. 43h ust. 8 i art. 43l ust. 3 u.p.k. Jakkolwiek w praktyce oba te pojęcia mogą dotyczyć urządzenia tego samego rodzaju (np. przenośnej pamięci USB), to dostarczenie treści cyfrowej za pośrednictwem materialnego nośnika oznacza sytuację, w której zobowiązanie przedsiębiorcy polega na dostarczeniu nośnika zawierającego treść cyfrową, tj. umową objęta jest dostawa zarówno nośnika, jak i treści cyfrowej. Dostawa przy użyciu fizycznego urządzenia, o której mowa w art. 43h ust. 2 i 3 u.p.k., polega natomiast na tym, że konsument wskazuje, pozostające w jego dyspozycji niezależnie od umowy o dostarczenie treści cyfrowej, urządzenie, na które treść cyfrowa ma być dostarczona. W zakresie art. 43h ust. 2 należy również wyjaśnić, że przepis ten nie przesądza kwestii, jak długo przedsiębiorca powinien utrzymywać dostępność treści cyfrowej (możliwość jej pobrania przez konsumenta), a w żadnym wypadku jego interpretacja nie może prowadzić do wniosku, że już w chwili udostępnienia treści cyfrowej zobowiązanie przedsiębiorcy wygasa. Treść zobowiązania przedsiębiorcy w zakresie czasu, przez jaki przedsiębiorca zobowiązany jest utrzymywać możliwość pobrania treści cyfrowej, należy ustalać zgodnie z ogólnymi zasadami prawa cywilnego. Art. 43h ust. 6 u.p.k., zgodnie z którym obowiązek dowodowy w zakresie dostarczenia treści cyfrowej obciąża przedsiębiorcę, ma w istocie charakter klaryfikujący. Już bowiem zgodnie z ogólną zasadą postępowania dowodowego *ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat*, konsument w razie sporu nie jest zobowiązany wykazać, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa nie zostały dostarczone. Przepis ten nie ustanawia zatem zasadniczo nowych obowiązków po stronie przedsiębiorców.

Art. 43i–43m dotyczą zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (art. 7–9 DCD) oraz odpowiedzialności przedsiębiorcy w razie jej braku (art. 11–18 DCD), tj. stanowią odpowiednik przepisów SGD. Przewiduje się uregulowanie tej kwestii, analogicznie do przypadku implementacji przepisów SGD, jedynie z uwzględnieniem drobnych odstępstw wymaganych przez DCD, a wynikających ze specyfiki treści cyfrowych i usług cyfrowych.

W art. 43i wskazano wymogi zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową (ust. 1 i 2). Przy ocenie zgodności z umową należy wziąć między innymi pod uwagę, do jakiego celu są zazwyczaj wykorzystywane treści cyfrowe lub usługi cyfrowe tego samego rodzaju. Powinny one również charakteryzować się cechami i funkcjami działania, którymi zazwyczaj charakteryzują się treści cyfrowe lub usługi cyfrowe tego samego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk. Zgodnie z ust. 5 przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli konsument, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha treści cyfrowej lub usługi cyfrowej odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3 oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Powyższe oznacza, że aby uwolnić się od odpowiedzialności przewidzianej w tym przepisie, przed zawarciem umowy przedsiębiorca powinien wyraźnie i jasno poinformować konsumenta o braku konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej (czyli o tym, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa nie posiada określonej cechy, mimo że treści tego samego rodzaju lub usługi tego samego rodzaju takie cechy zazwyczaj posiadają), a konsument powinien wyraźnie i odrębnie zaakceptować brak tej cechy, co oznacza, że obie te przesłanki muszą wystąpić łącznie.

W art. 43j ust. 1 i 3 określono granice czasowe odpowiedzialności przedsiębiorcy za brak zgodności treści lub usługi cyfrowej z umową dostarczanej jednorazowo, częściami i w sposób ciągły oraz przesłanki wskazujące, kiedy domniemanie odpowiedzialności przedsiębiorcy może zostać wyłączone (art. 43j ust. 5). W art. 43k wskazano uprawnienia konsumenta w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową. W ust. 1

uregulowano prawo konsumenta do doprowadzenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, które przysługuje konsumentowi bezwarunkowo. W art. 43l ust. 1 wskazano, kiedy konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy. Ust. 2 reguluje kwestię obniżenia ceny w przypadku braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową.

Art. 43m statuuje natomiast obowiązek przedsiębiorcy dotyczący niewykorzystywania wytworzonych lub dostarczonych przez konsumenta treści, po odstąpieniu przez konsumenta od umowy. W ust. 3 przewidziano, że przedsiębiorca może żądać zwrotu nośnika materialnego, na którym dostarczał treść cyfrową. W tym miejscu należy wskazać, że przez nośnik materialny należy rozumieć takie rzeczy, jak np. płyty DVD, CD, pamięć podręczną USB i kartę pamięci oraz tym podobne przedmioty (motyw 20 DCD). W ust. 1 art. 43j, wzorem art. 43c ust. 1, dookreślono termin, w którym ujawnienie się niezgodności treści lub usługi cyfrowej rodzi odpowiedzialność przedsiębiorcy.

Art. 43n i 43o regulują zasady dokonywania zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w trakcie jej dostarczania (art. 19 DCD). Art. 43p i art. 43q doprecyzowują zakres regulacji rozdziału (art. 3 ust. 3 i 6, art. 3 ust. 5 lit. b i h DCD).

Propozycja zmiany w Kodeksie cywilnym

Zmiany w Kodeksie cywilnym polegają zasadniczo na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży rzeczy ruchomych, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe. Należy jednak pamiętać, że przepisy te będą znajdowały zastosowanie do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym a konsumentem jako kupującym.

Zmiany w przepisach art. 556–556³ k.c. polegają na usunięciu błędnego, z punktu widzenia SGD, utożsamienia niezgodności z umową z wadą wyłącznie fizyczną i rozciągnięciu pojęcia niezgodności z umową również na wady prawne. Jakkolwiek zmieniane przepisy nie służą implementacji SGD, to zachowanie spójności terminologicznej przepisów k.c. o rękojmi z implementacją SGD jest konieczne w celu uniknięcia potencjalnych wątpliwości, czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD, obejmuje również wady prawne. Pozostawienie przepisów k.c. w obecnym brzmieniu sugerowałoby bowiem, że przepisy implementujące SGD jako posługujące się kodeksowym pojęciem niezgodności z umową, nie obejmują wad prawnych. Nowa treść art. 556³ k.c. wynika zatem z potrzeby zachowania spójności terminologicznej z przepisami SGD, w szczególności jej art. 9, zgodnie z którym zgodność z umową powinna obejmować także wady prawne. Powyższe działanie ustawodawcy jest także spójne z motywem 35 dyrektywy SGD, zgodnie z którym „ograniczenia wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, mogą uniemożliwić lub ograniczyć korzystanie z towarów zgodnie z umową. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby konsument miał wówczas prawo do środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową zgodnie z niniejszą dyrektywą, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność umowy lub jej rozwiązanie”. Celem zmiany treści art. 556³ k.c. nie jest zatem zniesienie rozróżnienia na wady fizyczne lub prawne, lecz rozciągnięcie zakresu art. 556¹ k.c. także na wady prawne.

Jednocześnie w celu uniknięcia wątpliwości interpretacyjnych wskazać należy, iż wady prawne obejmujące przypadki ograniczeń, które mogą uniemożliwić lub ograniczyć korzystanie z towarów zgodnie z umową, a wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej (art. 9 SGD i art. 10 DCD), objęte są ogólnymi regulacjami zawartymi w art. 43b i art. 43i u.p.k.

W art. 557 § 2 skreślono zd. drugie: „Przepisu tego nie stosuje się, gdy kupującym jest konsument”. W art. 560 uchyla się § 2: „Jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia”, zaś w art. 561¹ uchyla się § 3: „Jeżeli kupującym jest konsument, może on żądać od sprzedawcy demontażu i ponownego zamontowania, jest obowiązany jednak ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej albo może żądać od sprzedawcy zapłaty części kosztów demontażu i ponownego zamontowania, do wysokości ceny rzeczy sprzedanej”. Natomiast w art. 568 § 1 skreśla się zd. drugie „Jeżeli kupującym jest konsument a przedmiotem sprzedaży jest używana rzecz ruchoma, odpowiedzialność sprzedawcy może zostać ograniczona, nie mniej niż do roku od dnia wydania rzeczy kupującemu”. Powodem zaproponowanych zmian w Kodeksie cywilnym jest potrzeba zachowania spójności regulacyjnej z dyrektywą towarową, a w konsekwencji z nowo projektowanymi przepisami, które ją implementują. Uchylone przepisy stanowią specyficzne regulacje właściwe dla odpowiedzialności sprzedawcy z tytułu wadliwości rzeczy ruchomych. Tego rodzaju potrzeby projektodawca nie dostrzegł w odniesieniu do art. 556 § 2 k.c. – z tego względu, że może on znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do umów sprzedaży nieruchomości.

Przeniesienie zasadniczych przepisów o rękojmi konsumenckiej do ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach

konsumenta wymagało analizy kwestii roszczeń przedsiębiorcy do swoich poprzedników prawnych w związku z dochodzeniem przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi (art. 18 SGD i art. 20 DCD, d. art. 4 dyrektywy 1999/44/WE). Aktualnie zagadnieniu temu poświęcony jest dział III w tytule XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego. Przepisy te w aktualnym brzmieniu ustanawiają nowy rodzaj odpowiedzialności odszkodowawczej, jednak wskutek niejasnej redakcji, bardzo ograniczonego zakresu odszkodowania oraz krótkiego terminu przedawnienia stanowią prawo martwe. W toku analizy zagadnienia ustalono, że ogólne przepisy o odpowiedzialności kontraktowej (art. 470 k.c.) są wystarczające dla zapewnienia poziomu ochrony sprzedawcy wymaganego przez dyrektywę, zatem wobec nieskuteczności obecnej regulacji, zdecydowano się ją usunąć, uznając adaptację obecnych przepisów na potrzeby nowego stanu prawnego za niecelową.

Ponadto w art. 577¹ § 2 k.c. wprowadza się zmiany dostosowujące wymogi dotyczące treści oświadczenia gwarancyjnego do art. 17 ust. 2 SGD. Wprowadza się także zmianę w art. 579 k.c. w ten sposób, że wyrazy „z tytułu rękojmi” zastępuje się wyrazami „z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową”. Zmiana art. 579 k.c. w zakresie wskazanym powyżej wydaje się być konieczna z uwagi na usunięcie ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych w zakresie tego, czy wspomniany artykuł, który określa wzajemny stosunek gwarancji do odpowiedzialności z tytułu rękojmi, znajdzie zastosowanie do rękojmi konsumenckiej uregulowanej przepisami ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta.

Propozycja zmiany ustawy – Prawo prywatne międzynarodowe

Artykułem 3 proponuje się uchylene art. 30 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1792). Uchylany artykuł odwoływał się do dyrektywy 1999/44/WE, która została uchylona przez implementowaną obecnie SGD, a odniesienie służyło implementacji art. 7 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE, który to przepis nie ma swojego odpowiednika w SGD.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z uwagi na fakt, iż projekt stanowi implementację nowych dyrektyw, problem jeszcze nie został rozwiązany w innych krajach. Ponadto z roboczych konsultacji na forum prowadzonych przez Komisję Europejską warsztatów implementacyjnych wynika, że Polska była jednym z najbardziej zaawansowanych Państw Członkowskich w pracach legislacyjnych nad wdrożeniem przedmiotowych dyrektyw. Jeżeli chodzi o zamierzenia legislacyjne innych Państw Członkowskich, to znane są jedynie ogólne założenia koncepcyjne, przy czym większość wypowiadających się państw zamierza implementować przedmiotowe dyrektywy w zbiorczym akcie regulującym prawa konsumentów, podobnie jak w przedstawionym projekcie. Zasygnalizowano również rozwiązania polegające na modyfikacji ogólnych przepisów prawa cywilnego o rękojmi oraz implementowaniu dyrektyw w zupełnie nowych aktach prawnych, jednak nie wydają się one właściwe – z jednej strony ze względu na potrzebę zachowania jasności i stałości ogólnych przepisów prawa cywilnego, a z drugiej z uwagi na spójność i klarowność całokształtu regulacji konsumenckich.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Konsumenty (obywatele)	38 386 476	Główny Urząd Statystyczny; Bank Danych Lokalnych (według stanu na 30 czerwca 2019 r.)	Zwiększenie poziomu ochrony przez wdrożenie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności, czy sposobów korzystania z tych środków.
Przedsiębiorcy	796 633 (liczba podmiotów prowadzących działalność gospodarczą skalfikowaną w sekcji G – handel hurtowy i detaliczny, naprawa	Główny Urząd Statystyczny (dane z rejestru REGON według stanu na 31.12.2019 r.)	Podjęcie stosownych działań, w tym o charakterze organizacyjnym, mających na celu realizację obowiązków

	pojazdów samochodowych, włączając motocykle, działy: 45–47, z wyłączeniem grupy 45.2)		wynikających z wdrażanych dyrektyw.
--	---	--	-------------------------------------

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Sprawiedliwości w zakładce „Projekty aktów prawnych”, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbiningowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) i § 4 uchwały Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348). Projekt skierowano do konsultacji publicznych w grudniu 2020 r. oraz lutym 2021 r. Projekt spotkał się ze znacznym zainteresowaniem interesariuszy – stanowiska zgłosiło ponad 20 podmiotów – izb gospodarczych, organizacji konsumenckich i innych. Część uwag interesariuszy została uwzględniona, przyjęcie ich w szerszym zakresie nie było jednak możliwe z uwagi na wzajemną sprzeczność uwag zgłaszanych przez różnych uczestników rynku.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem												
budżet państwa												
JST												
Wydatki ogółem												
budżet państwa												
JST												
Saldo ogółem												
budżet państwa												
JST												
Źródła finansowania	Przedmiotowe zmiany nie generują dodatkowych wydatków dla sektora finansów publicznych.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wejście w życie projektowanych przepisów nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa w części 37 – „Sprawiedliwość” oraz w części 15 – „Sądy powszechne”.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							

W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zapewnienie odpowiedniego poziomu ochrony konsumentów, przez ustanowienie przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów. W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru przez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny. W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, że przedsiębiorca w pierwszej kolejności powinien dokonać naprawy lub wymiany towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy. W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy obciążają ich dostawców obowiązками analogicznymi do rękojmi, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana. Ponadto projektowane przepisy, przez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta. Wreszcie rozciąga się stosowanie projektowanych przepisów rozdziałów 5a i 5b ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta na osoby fizyczne zawierające umowy bezpośrednio związane z ich działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, analogicznie do metody regulacji przyjętej w ustawie z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495, z późn. zm.).
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu.
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w szczególności osoby niepełnosprawne i starsze	Zwiększenie poziomu ochrony konsumentów przez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz umów sprzedaży towarów, w tym przepisów dotyczących zgodności z umową, środków ochrony prawnej w przypadku braku takiej zgodności czy sposobów korzystania z tych środków. W przypadku niezgodności towaru, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową, przedsiębiorca zobowiązany jest do postępowania zgodnie z ustaloną hierarchią środków ochrony konsumenta. Oznacza to, że w pierwszej kolejności będzie zobowiązany do przywrócenia zgodności z umową, w przypadku towaru przez jego naprawę lub wymianę, a następnie, o ile naprawa czy też wymiana okażą się np. nieopłacalne, konsument będzie mógł zastosować kolejne środki, m.in. obniżenie ceny. W zakresie sprzedaży towarów nowe przepisy powodują, iż konsument co do zasady powinien dać przedsiębiorcy szansę na naprawę lub wymianę towaru, podczas gdy zgodnie z przepisami aktualnie obowiązującymi konsument może od razu żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy, jeżeli towar jest wadliwy.

		W zakresie treści i umów cyfrowych przepisy przyznają konsumentom uprawnienia analogiczne do rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, dotychczas kwestia ta nie była uregulowana. Ponadto projektowane przepisy, przez bardziej precyzyjne zdefiniowanie zgodności towaru z umową, przyczynią się do uniknięcia części sporów dotyczących zakresu obowiązków przedsiębiorcy wobec konsumenta.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwrotnej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: ograniczenie prawa konsumenta do odstąpienia od umowy sprzedaży rzeczy wadliwej lub obniżenia ceny do przypadków określonych w dyrektywie oraz w projekcie ustawy	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: obciążenie dostawców treści cyfrowych oraz usług cyfrowych obowiązkami analogicznymi do rękojmi przy sprzedaży	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia. Zgodnie z art. 4 projektu ustawy przepisy implementujące SGD będą mieć zastosowanie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Przepisy implementujące DCD znajdą zastosowanie do dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej mającego miejsce po wejściu w życie niniejszej ustawy, z wyjątkiem przepisów art. 43n i art. 43o ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych po wejściu w życie niniejszej ustawy. Treść przepisu przejściowego jest zdeterminowana dyspozycją art. 24 SGD i art. 24 DCD. Data wejścia w życie ustawy została przesunięta z uwagi na zaistniałe opóźnienie w pracach nad projektem oraz celem umożliwienia wspólnego wejścia w życie wraz z projektem ustawy o zmianie ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (UC86), która implementuje dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającą dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego		

egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta (Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7 – *dyrektywa Omnibus*).

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Efekty wejścia w życie projektowanych rozwiązań będą natychmiastowe i nie wymagają pomiaru.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

Warszawa, dnia 2.11.2021 r.

DPE-I.413.1.2020

Raport
z konsultacji publicznych i opiniowania dot. projektu o zmianie ustawy o prawach konsumenta
oraz ustawy - Kodeks cywilny (UC53)

W dniu 27 grudnia 2020 r. projekt ustawy został skierowany do uzgodnień międzyresortowych, konsultacji publicznych i opiniowania.

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt został przekazany następującym podmiotom:

Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Izbie Radców Prawnych, Krajowej Radzie Notarialnej, Instytutowi Wymiaru Sprawiedliwości, Instytutowi Ekspertyz Sądowych im. prof. dr. Jana Sehna w Krakowie, Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, Radzie Dialogu Społecznego, Stowarzyszeniu Sędziów „Themis”, Stowarzyszeniu Sędziów Rodzinnych w Polsce, Stowarzyszeniu Sędziów „Pro Familia”, Stowarzyszeniu „Prawnicy dla Polski”, Ogólnopolskiemu Stowarzyszeniu Referendarzy Sądowych, Porozumieniu Samorządów Zawodowych i Stowarzyszeń Prawniczych, Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, Fundacji Panoptykon, Fundacji Court Watch Polska, sądy powszechne, Sąd Najwyższy, Krajowa Rada Sądownictwa, Naczelny Sąd Administracyjny, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Urząd Komunikacji Elektronicznej, Fundacji Ordo Iuris, Fundacji im. Stefana Batorego, Fundacji Państwo Obywatelskie, Instytutowi Badań nad Demokracją i Przedsiębiorstwem Prywatnym, Polskiej Akademii Nauk, Fundacji Digital Poland, Izbie Gospodarki Elektronicznej (e-Izba), Instrat – Fundacji Inicjatyw Strategicznych, Polskiej Izby Komunikacji Elektronicznej (PIKE), Fundacji Centrum Cyfrowe, Stowarzyszeniu Cyfrowa Polska, APPLiA Polska – Ogólnopolskiemu Związkowi Producentów AGD, Pracodawcom RP, Konfederacji Lewiatan, BCC, Związkowi Rzemiosła Polskiego, NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych, Forum Związków Zawodowych, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Polskiemu Związkowi Organizatorów Turystyki, Polskiemu Stowarzyszeniu Marketingu SMB, Polskiemu Stowarzyszeniu Sprzedaży Bezpośredniej, Stowarzyszeniu Krzewienia Edukacji Finansowej, Radzie Konsultacyjnej ds. Ochrony Konsumentów przy Zarządzie Województwa Małopolskiego w Krakowie, Radzie Krajowej Federacji Konsumentów, Fundacji Instytutu Ochrony Praw Konsumentów, Fundacji Konsumentów, Fundacji na Rzecz Bezpiecznego Obrotu Prawnego, Stowarzyszeniu Konsumentów Polskich, Stowarzyszeniu Rzeczników Konsumentów, Stowarzyszeniu Aquila, Krajowej Radzie Rzeczników Konsumentów.

Uwagi do projektu zgłosili: Fundacja Ordo Iuris, Sąd Najwyższy, Naczelny Sąd Administracyjny, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Urząd Ochrony Danych Osobowych, Urząd Komunikacji Elektronicznej Polska Akademii Nauk, Izba Gospodarki Elektronicznej (e-Izba), Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (PIKE), APPLiA Polska – Ogólnopolskiemu Związkowi Producentów AGD, Pracodawcy RP, Konfederacja Lewiatan, BCC, NSZZ „Solidarność”, Polskie Stowarzyszenie Sprzedaży Bezpośredniej, Stowarzyszenie Krzewienia Edukacji Finansowej, Stowarzyszenie Konsumentów Polskich, Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów, Stowarzyszenie Aquila, Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów, Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo, Polska Federacja Producentów Żywności – Związek Pracodawców, Związek Dealerów Samochodów.

Po analizie uwag zgłoszonych w ramach **ramach konsultacji publicznych i opiniowania** częściowo zmodyfikowano projekt. **Merytoryczne odniesienia do uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych oraz nieuwzględnionych uwag zgłoszonych w ramach opiniowania znajdują się w załączonych zestawieniach.** Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami w trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 248).

**Zestawienie nieuwzględnionych uwag w ramach opiniowania
do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny (UC53) wraz ustaleniami / wyjaśnieniami projektodawcy**

UOKiK – Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

SN- Sąd Najwyższy

UKE – Urząd Komunikacji Elektronicznej

UODO – Urząd Ochrony Danych Osobowych.

Lp.	Jednostka redakcyjna w projekcie ustawy	Zgłoszona uwaga	Podmiot zgłaszający	Ustalenia/wyjaśnienia projektodawcy
1.	Uwagi dot. wyboru aktu, w którym dokonana zostanie implementacja dyrektywy 2019/770 (dalej: „DCD”) oraz dyrektywy 2019/771 (dalej: „SGD”).	Rozumiejąc argumenty MS dotyczące wyboru takiej ścieżki implementacyjnej tj. wprowadzenie zmian implementacyjnych do ustawy o prawach konsumenta, UOKiK zwraca uwagę na następujące zagrożenia wynikające z przyjęcia takiego modelu: 1) tak szeroki i poważny zakres zmian systemowych wynikający z konieczności wdrożenia dyrektywy cyfrowej i towarowej przy jednoczesnym wyłączeniu szeregu przepisów konsumenckich z Kodeksu cywilnego wymaga gruntownej analizy prawnej w celu zachowania wysokiego poziomu ochrony praw konsumenta; 2) faktycznie tego rodzaju zmiany systemowe wymagałyby utworzenia nowej regulacji o charakterze kodeksu konsumenckiego, która	UOKiK	Uwaga dotycząca wyboru aktu prawnego, w który zostaną wdrożone dyrektyw nie została uwzględniona. W tej kwestii aktualne pozostaje stanowisko projektodawcy szeroko wyjaśnione w uzasadnieniu do projektu.

		pozwoliłaby na spójne ujęcie zarówno spraw wyłączanych z kodeksu cywilnego, obowiązków wynikających z nowych dyrektyw a także aspektu umów o treści cyfrowe lub usługi cyfrowe, które są zupełnym novum w naszych regulacjach krajowych; 3) należy przypomnieć, że w ustawie o prawach konsumenta będzie wdrażana przez UOKIK dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta, zwana dalej „dyrektywą Omnibus”, która zmienia dyrektywę 2011/83 w sprawie praw konsumentów wprowadzając m.in. przepisy dostosowujące do dyrektywy cyfrowej i jednocześnie przepisy modyfikujące definicję umowy sprzedaży czy umowy o świadczenie usług (w obowiązującym stanie prawnym sprzedaż uregulowana jest w przepisach Kodeksu cywilnego a definicja umowy o świadczenie usług jako taka nie występuje w tych regulacjach, w sytuacji, gdy wszystkie przepisy o rękojmi i gwarancji konsumenckiej zostają wyłączone z Kodeksu cywilnego i przeniesione do ustawy o pr. konsumenta – należy wnikliwie rozważyć, czy dotychczasowe systemowe rozwiązania i praktyka stosowania obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego i ustawy o pr. konsumenta nie zostaną istotnie zaburzone przez takie zmiany - podstawowe dla systemu definicje jak np. umowa sprzedaży pozostają w KC, jednocześnie wymagają zgodnie z Dyrektywą Omnibus modyfikacji a jednocześnie cały system		
--	--	--	--	--

		gwarancji i rękojmi przy sprzedaży znajduje się w innym akcie prawnym, w którym niezbędne będą ciągle odesłania systemowe do KC); swoiste „oderwanie” przez projektodawców implementacji dyrektywy cyfrowej i dyrektywy towarowej od prac nad innymi przepisami konsumenckimi powoduje chaos legislacyjny oraz powstawanie niespójności oraz luk systemowych (o czym niżej); należy podkreślić, iż taki problem nie występuje na poziomie przepisów UE, gdzie przepisy te tworzą spójny system; 4) dyrektywa cyfrowa, dyrektywa towarowa oraz dyrektywa w sprawie praw konsumentów, które mają być implementowane w ustawie o pr. konsumenta (z wyjątkiem tej ostatniej która jest implementowana w ustawie o pr. konsumenta) zawierają przepisy określające, kiedy regulacje danej dyrektywy nie znajdują zastosowania, czyli wyłączenia z zakresu zastosowania danej dyrektywy – projekt przedstawiony przez MS w ogóle nie odnosi się do tego zagadnienia, uznając jakoby zakresy wyłączeń stosowania przepisów każdej z trzech wymienionych dyrektyw były tożsame – zakresy te jednak różnią się a różnice te wymagają gruntownej analizy porównawczej i precyzyjnego rozgraniczenia i zastanowienia czy niektóre treści cyfrowe lub usługi cyfrowe nie będą podlegały pod regulacje ustawy o pr. konsumenta (w której ma być wdrażana dyrektywa cyfrowa), właśnie z uwagi na wyłączenia pewnych usług z zakresu zastosowania ustawy o pr. konsumenta albo odwrotnie np. usługi finansowe, które nie są wyłączone z zakresu zastosowania ustawy o pr. konsumenta, natomiast nie mają do nich zastosowania przepisy dyrektywy cyfrowej;		
--	--	--	--	--

		5) wprowadzenie przepisów dwóch nowych dyrektyw cyfrowej i towarowej do przepisów ustawy o pr. konsumenta – wymaga opracowania nowej ustawy - w naszej ocenie nie jest wystarczająca nowelizacja obowiązującej ustawy o pr. konsumenta, zmiany są bardzo istotne i wymuszają ingerencję w szereg podstawowych konstrukcji ustawy o pr. konsumenta wyłączając stosowanie kodeksu cywilnego– dlatego też MS powinien opracować projekt nowej ustawy odpowiednio odzwierciedlającej wprowadzane zmiany systemowe		
2	Art. 1 pkt 5 i 6 ustawy o prawach konsumenta (dalej: „u.p.k.”) – zakres przedmiotowy.	Zakres przedmiotowy (art. 1 w dodanych pkt 5 i 6) – zakres przedmiotowy zastosowania ustawy rozszerzono o dodanie sformułowania „zasady i tryb wykonywania praw konsumenta” – przy czym w ocenie UOKiK znacząco zawęża to zakres regulacji, albowiem nowe przepisy nie dotyczą tylko wykonywania praw konsumenta, ale także jego obowiązków, jak też praw i obowiązków przedsiębiorców [...].	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Kontestowane sformułowanie oparto na rozwiązaniu przyjętym w treści artykułu 1 u.p.k., zgodnie z którym: „Ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi, w szczególności (...)”, który zdawać by się mogło przesadza o tym, że u.p.k. reguluje wyłącznie prawa konsumenta. W rzeczywistości u.p.k. reguluje także obowiązki przedsiębiorców.
3	Zakres przedmiotowy - uwaga dot. potrzeby wyłączenia z zakresu u.p.k. usług łączności elektronicznej	Dyrektywa cyfrowa [...] przewiduje, że jej regulacje nie mają zastosowania do usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2018/1972 (Kodeks łączności elektronicznej). Takiego wyłączenia brak jest w projekcie zmian ustawy o pr. konsumenta przedstawionym przez MS. Dodatkowo, dyrektywa cyfrowa określa, że jej regulacje znajdą zastosowanie do usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Uwzględnienie wyjątków wynikających z relacji do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej europejski kodeks łączności elektronicznej (dalej: „EKŁE”) byłoby przedwczesne z uwagi na opóźnienie w implementacji tamtej dyrektywy. Wyjątki te bowiem oparte są na założeniu, iż prawa konsumenta są chronione przez przepisy implementujące EKŁE.

		Projekt nie zawiera przepisów, które rozgraniczałyby te wyłączenia.		
4	Zakres przedmiotowy - uwaga dot. potrzeby wyłączenia z zakresu u.p.k. usług finansowych.	Dyrektywa cyfrowa nie znajduje zastosowania do usług finansowych zdefiniowanych w art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65/WE z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość, jednocześnie regulacje obowiązującej ustawy o pr. konsumenta dokonują wdrożenia tejże dyrektywy i zawierają przepisy właściwe dla umów dotyczących usług finansowych zawieranych na odległość. W projekcie zmian ustawy o pr. konsumenta w ogóle nie zauważono tych rozbieżności, a sam projekt ustawy nie rozstrzyga tych wykluczających rozwiązań	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestie te reguluje już art. 4 ust. 2 u.p.k.
5	Zakres podmiotowy – art. 6 ust. 1 u.p.k.	W ocenie UOKiK, brak jest właściwego określenia zakresu podmiotowego przepisów wdrażających dyrektywę cyfrową i dyrektywę towarową. Dyrektywę cyfrową stosuje się do przedsiębiorców dostarczających treści cyfrowe konsumentom, natomiast dyrektywę towarową stosuje się do umów sprzedaży pomiędzy sprzedawcą a konsumentem, ponadto dyrektywa towarowa wyróżnia pojęcie producenta, do którego też stosuje się jej określone przepisy. Projekt zmian ustawy o pr. konsumenta, w ocenie UOKiK, w ogóle nie definiuje podmiotów, do których mają być stosowane konkretne przepisy, nie wyjaśnia też w żaden sposób w uzasadnieniu różnic w zakresach ww. pojęć – zarówno w przepisach dotyczących towarów jak i treści cyfrowych <u>stosuje pojęcie przedsiębiorcy</u> , podczas, gdy odpowiedzialność z tytułu niezgodności towaru z umową ponosi <u>sprzedawca</u> – nie wyjaśniając różnic zakresowych, ani filozofii nowej regulacji na jakich zasadach należy rozróżniać kto będzie w danym	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Dyrektywa towarowa nie wymaga, aby kontrahenta konsumenta określić konkretnie mianem „sprzedawca”. Ważne jest, aby wskazać, kto konkretnie ponosi odpowiedzialności za zgodności towaru z umową, do kogo konsument ma kierować roszczenia. Stąd zachowano to określenie w treści art. 6 ust. 1 u.p.k. Na marginesie w ustawie tej, choć reguluje ona umowy konsumenckie, nie użyto ani razu pojęcia „sprzedawca”. Co więcej, wprowadzenie pojęcia „przedsiębiorca” pozawala na zachowanie spójności siatki pojęciowej projektu z DCD. Na marginesie należy dodać, że sprzedawcami w rozumieniu SDG są przedsiębiorcy – art. 2 pkt 3. Zatem pojęcie „przedsiębiorcy” zawiera w sobie pojęcie „sprzedawcy”. Końcowo należy wskazać, iż UOKiK w projekcie UC86 także posługuje się pojęciem „przedsiębiorca”

		przypadku zobowiązany do stosowania danej regulacji.		- także w kontekście zawierania przez ten podmiot umów z konsumentami – zob. np. art. 2 pkt 8 u.p.k.
6	Uwaga dot. wprowadzenia przepisów regulujących rozpatrywanie reklamacji dot. umów o treści cyfrowe i usługi cyfrowe	Jak wskazano w uzasadnieniu problematyka umów o treści cyfrowe i usługi cyfrowe jest regulowana w przepisach po raz pierwszy, dlatego też oprócz przeniesienia na grunt krajowy rozwiązań dyrektywy cyfrowej, nie można zapominać o potrzebie regulacji innych aspektów tych umów, <u>jak np. obowiązek udzielenia odpowiedzi na reklamację</u> . Taka regulacja jest w art. 7a przepisów ustawy o pr. konsumenta, jednak z projektu przekazanego przez MS nie wynika jednoznacznie czy znajdzie zastosowanie do umów o treści cyfrowe. <u>Kwestia ta wymaga uregulowania</u>	UOKiK	W ocenie MS brak jest podstaw do uznania, żeby art. 7a u.p.k. nie miał zastosowania w stanach faktycznych objętych implementowanymi przepisami.
7	Uwaga dot. wprowadzenia definicji umowy o świadczenie usług	Dyrektywa Omnibus wprowadza definicję „umowy o świadczenie usług”, która oznacza każdą umowę inną niż umowa sprzedaży, na mocy której przedsiębiorca świadczy lub zobowiązuje się do świadczenia usługi, w tym usługi cyfrowej, na rzecz konsumenta. W kontekście projektu MS zwracamy uwagę, że w tej definicji dodano, że umowa o świadczenie usług to też umowa o świadczenie usługi cyfrowej. W ocenie UOKiK należy rozważyć czy wobec tego nie należałoby wprowadzić definicji umowy o świadczenie usług do ustawy już na tym etapie prac.	UOKiK	W ocenie projektodawcy nie ma takiej potrzeby. Co więcej, wobec faktu, iż wdrożenie tzw. dyrektywy Omnibus leży w gestii UOKiK, to ten Urząd powinien rozważyć potrzebę wprowadzenia definicji „umowy o świadczenie usług”.
8	Uwaga dot. nieuregulowania braku zgodności nośnika materialnego treści/usługi cyfrowej z umową.	Projekt nie reguluje reżimu odpowiedzialności za niezgodność z umową nośnika treści cyfrowej.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Stosownie do art. 3 ust. 3 DCD, niezgodność z umową nośnika materialnego należy uznać za wchodzącą w zakres pojęcia niezgodności treści cyfrowej z umową.

9	Art. 2 u.p.k. - definicja umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej	W ocenie UOKiK wprowadzona definicja umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej stanowi błędną konstrukcję – dyrektywa cyfrowa nie zawiera bowiem definicji umowy o treść cyfrową czy usługę cyfrową jako takiej, natomiast w przepisach merytorycznych dot. zakresu zastosowania wskazuje do jakich umów przepisy dyrektywy stosuje się. W ocenie UOKiK Należałoby zatem rozróżnić te dwie kwestie. Dotychczasowy zakres zastosowania ustawy o pr. konsumenta jest tak skonstruowany, że ustawę tą stosuje się do wszystkich umów, w tym o treści cyfrowe i usługi cyfrowe, bez względu na to czy są odpłatne czy też nie. Natomiast wszelkie wyłączenia z zastosowania ustawy o pr. konsumenta znajdują się w odrębnym przepisie merytorycznym – art. 3 – i w taki też sposób należałoby wprowadzić ww. wyłączenia.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Zaproponowana definicja umowy o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej jest precyzyjna i jednoznaczna.
10	Brak definicji przedsiębiorcy, sprzedawcy, producenta, gwarancji handlowej	Projekt nie zawiera definicji przedsiębiorcy, sprzedawcy ani producenta, nie zawiera również definicji gwarancji handlowej (art. 3 pkt 12 SGD), nieodpłatności (art. 3 pkt 14 SGD) – nie ma też żadnych wyjaśnień w tym zakresie w uzasadnieniu.	UOKiK	Uwaga dotycząca braku wskazanych definicji nie została uwzględniona. Odnosnie do definicji „przedsiębiorcy” – prawo polskie definiuje już to pojęcie - zob. art. 43 ¹ k.c. Odnosnie do definicji „sprzedawcy” – zob. stanowisko do uwagi UOKiK nr 3, s 5. Odnosnie do definicji „producenta” – zob. art. 449 ¹ i nast. K.c. Odnosnie do definicji „gwarancji handlowej”, to jest ona już definiowana w prawie polskim - zob. art. 577 i nast. k.c. Odnosnie do definicji „nieodpłatności”, to trzeba podnieść, iż ma ono już utarty zakres znaczeniowy w praktyce stosowania prawa polskiego.

11	Art. 2 pkt 5b u.p.k. - definicja towaru z elementami cyfrowymi (czy obejmuje tzw. towary smart?).	UOKiK wyraża wątpliwość czy definicja towaru z elementami cyfrowymi uwzględnia tzw. towary smart? Jeśli tak to jaki jest reżim odpowiedzialności w sytuacji, gdy towar smart pomimo wady treści cyfrowej nadal może spełniać podstawowe funkcje towaru?	UOKiK	Odnosząc się do kwestii czy definicja towaru z elementami cyfrowymi obejmuje towary „smart”, należy wskazać, że to zależy od treści danej umowy, tj. konkretnego przypadku, na podstawie przepisów definiujących niezgodność towaru z umową.
12	Rozdział 5a (i art. 1) u.p.k.	UOKiK zwraca uwagę, że przy zmianie art. 1 posłużono się pojęciem rękojmi, która była typowym sformułowaniem przepisów KC, natomiast w zmienianych przepisach ustawy o prawach konsumenta w przepisach merytorycznych mowa jest „o niezgodności towaru z umową”, a pojęcie rękojmi nie pojawia się już w dalszych regulacjach	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Przyjęcie zaproponowanego tytułu Rozdziału 5a wynika z potrzeby uregulowania w sposób szczególny zasad rękojmi i gwarancji przy sprzedaży konsumenckiej. Przepisy nie posługują się pojęciem rękojmi, ale pozostawiono to pojęcie w tytule rozdziału celem podkreślenia analogii do odpowiednich przepisów Kodeksu cywilnego. Podkreślić przy tym należy, iż zgodność towaru z umową (jej brak) nie jest czymś analogicznym do rękojmi, lecz przesłanką skorzystania z niej. Z tego względu określenie tytułu rozdziału jako odnoszącego się do zgodności towaru z umową (jej braku) byłoby nieadekwatne.
13	Rozdział 5a u.p.k.	Proponowany nowy rozdział 5a u.p.k. ma być zatytułowany „Rękojmia i gwarancja konsumencka”, tymczasem w jego treści termin „rękojmia” w ogóle się nie występuje. Pojęcie rękojmi zawiera art. 556 k.c., ale jest ono w nim ściśle powiązane z przesłanką odpowiedzialności w postaci wady rzeczy. Tymczasem w uzasadnieniu projektu (s. 6) wskazuje się na tendencję do odchodzenia od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jej braku) towaru z umową. Już w obecnym brzmieniu u.p.k. pojęcie rękojmi nie występuje, a na mocy opiniowanego projektu do ustawy tej ma być ono wprowadzone - prócz tytułu rozdziału 5a - jeszcze tylko w art. 1 u.p.k. określającym zakres regulacji tego aktu prawnego. Jeżeli tradycyjne w prawie polskim	SN	j.w.

		rozróżnienie rękojmi i gwarancji obecne w k.c. ma znaleźć swoje odbicie także w u.p.k., musi być jasne, jak pojęcia te są rozumiane na gruncie u.p.k. Jest to wskazane tym bardziej, że ma nastąpić „oderwanie” tej regulacji od k.c. przez rezygnację w u.p.k. z operowania w ramach rękojmi pojęciem wady oraz przez afirmatywne zdefiniowanie zgodności towaru z umową w proponowanym art. 43b u.p.k., odmienną od definicji negatywnej w art. 556¹ k.c. Jednocześnie w projekcie proponuje się rozszerzenie zakresu pojęcia niezgodności z umową w k.c. przez objęcie nim wad fizycznych i prawnych, co uzasadniane jest koniecznością zachowania spójności terminologicznej przepisów k.c. o rękojmi z implementacją SGD (s. 8-9 uzasadnienia projektu). W świetle powyższego niezbędne jest zapewnienie w projekcie przemyślanego i spójnego operowania w znowelizowanych przepisach k.c. i u.p.k. pojęciami rękojmi, wady i niezgodności z umową. Projekt przewiduje ponowne wyłączenie regulacji rękojmi i gwarancji w umowach sprzedaży konsumenckiej z k.c. i umiejscowienie jej w u.p.k. Przy założeniu, że przynajmniej część argumentów za tym rozwiązaniem przedstawionych w uzasadnieniu jest przekonująca, należy postulować precyzyjne uregulowanie w tej materii relacji między przepisami k.c. i u.p.k.		
14	Art. 43b ust. 1 i 2 u.p.k.	W projekcie brak jest pełnej spójności regulacji przesłanek zgodności towaru z umową (proponowany art. 43b ust. 1 i 2 u.p.k.) z kryteriami określonymi w art. 7 i 8 DCD¹ oraz w art. 6 i 7 SGD² (np. brak kryterium jakości).	SN	Uwaga nie została uwzględniona. W projektowanym przepisie posłużono się zwrotem „towar jest zgodny z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają <u>w szczególności</u> jego”, zatem projektodawca nie wykluczył „jakości” z kręgu kryteriów, które powinien spełniać towar. Zatem niewymiennie

¹ Dyrektywa 2019/770

² Dyrektywa 2019/771

				kryterium jakości nie oznacza automatycznie, że konsument nie będzie mógł racjonalnie oczekiwać, że np. towar będący przedmiotem umowy spełnia ten wymóg.
15	Art. 43b ust. 1 pkt 2 lit. c) u.p.k.	W art. 43b ust. 1 pkt 2 lit. c) u.p.k. użyto zwrotu „zapewnienie nie miało wpływu” zamiast sformułowania „nie mogło mieć wpływu na decyzję”.	SN	Uwaga nie została uwzględniona. W ocenie projektodawcy oba te zwroty prowadzą to ustanowienia normy prawnej tej samej treści.
16	Art. 43b ust. 4 i art. 43c u.p.k.	Art. 43b ust. 4 oraz art. 43c projektu <i>de facto</i> dotyczą okresu odpowiedzialności sprzedawcy za zgodność towaru z umową i wydaje się, że powinny znajdować się w jednej jednostce redakcyjnej z podziałem na towary oraz towary z elementami cyfrowymi (por. art. 10 SGD).	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Przepisy te dotyczą różnych kwestii i nie powinny być regulowane w tej samej jednostce redakcyjnej. Art. 43b ust. 4 u.p.k. dotyczy wyłączenia odpowiedzialności przedsiębiorcy w określonych przypadkach. Natomiast art. 43c u.p.k. określa ramy czasowe odpowiedzialności przedsiębiorcy.
17	Art. 43b ust 5 u.p.k.	Projektodawca posługuje się sformułowaniem „niewłaściwego zamontowania” (Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową wynikający z niewłaściwego zamontowania (...)), podczas gdy w SGD jest sformułowanie „niewłaściwa instalacja”. Biorąc pod uwagę, że przepis ten obejmuje także towary z elementami cyfrowymi (por. motyw 34) właściwszym wydaje się jednak sformułowanie, którym posługuje się dyrektywa	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Przepisy obu dyrektyw wyraźnie odróżniają instalację (montaż) towaru od integracji treści cyfrowej.
18	Art. 43b ust. 5 u.p.k.	Proponowany art. 43b ust. 5 u.p.k. może budzić wątpliwości w zestawieniu z analogicznym art. 8 SGD. Ten ostatni przepis wyraźnie przypisuje odpowiedzialność za niewłaściwą instalację towaru sprzedawcy, a ma to miejsce, gdy instalacja została dokonana przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność lub instalacja, której miał dokonać konsument, została dokonana przez konsumenta, a niewłaściwa instalacja była wynikiem błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez sprzedawcę	SN	Uwaga nie została uwzględniona. Z systematyki ustawy, a w szczególności z brzmienia przepisu art. 43a, wynika jednoznacznie, że przedsiębiorcą, o którym mowa w pozostałych przepisach rozdziału 5a jest kontrahent konsumenta.

		lub, w przypadku towarów z elementami cyfrowymi, dostarczonej przez sprzedawcę lub dostawcę treści cyfrowych. Proponowany art. 43b ust. 5 u.p.k., na skutek posługiwania się w nim pojęciem „przedsiębiorcy”, a nie sprzedawcy jak w SGD, mógłby być interpretowany zbyt szeroko -jako obciążający odpowiedzialnością także innego przedsiębiorcę niż ten, z którym konsument zawarł umowę (np. producenta). Wydaje się, że przepis ten wymaga doprecyzowania przez wskazanie, iż chodzi o przedsiębiorcę, który zawarł z konsumentem umowę, o której mowa w art. 43 a u.p.k. (sprzedawca, dostawca, przyjmujący zamówienie w umowie o dzieło).		
20	Art. 43d ust. 3 u.p.k.	SGD w art. 13 ust. 2 wskazuje jakie przesłanki należy uwzględnić przy ocenie czy wybrany przez konsumenta środek ochrony (naprawa/wymiana) jest niemożliwy lub wiązałby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy są to: wszelkie okoliczności sprawy, w tym: a) wartość, jaką miałyby towary, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową; b) znaczenie braku zgodności z umową; oraz c) możliwość skorzystania z alternatywnego środka ochrony prawnej bez poważnych niedogodności dla konsumenta. Projekt w art. 43d ust. 3 natomiast odnosi się tylko do kwestii nadmierności kosztów, <u>nie uwzględniając przesłanki niemożliwości zastosowania danego środka</u>. Projekt nie precyzuje też, że chodzi o poważne niedogodności dla konsumenta (nie jakiegokolwiek). Przepis pomija fragment „gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową”.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Projekt odnosi się zarówno do kwestii nadmierności kosztów, jak i niemożliwości – zob. art. 43d ust. 2 u.p.k. Zaś ocenę „niemożliwości” należy dokonywać na zasadach ogólnych. Odnosząc się do kwestii pominięcia zwrotu „gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową”, to należy zauważyć, że jednym z elementów oceny niemożliwości lub niewspółmierności kosztów naprawy lub wymiany jest właśnie wartość towaru zgodnego z umową. Innymi słowy mamy tu do czynienia ze swoistym porównaniem kosztów, które trzeba ponieść do wartości towaru wolnego od wad. Końcowo należy zauważyć, że każda ze stron umowy będzie inaczej oceniać „znaczenie braku zgodności z umową”. Ostateczne ustalenie tej okoliczności (w przypadku sporu) pozostanie w gestii sądu.

		Projekt nie precyzuje z czyjej perspektywy należy oceniać „znaczenie braku zgodności z umową” – konsumenta czy przedsiębiorcy.		
21	Art. 43e ust. 1 u.p.k. (uwaga dot. odstąpienia od umowy)	UOKiK zwraca uwagę, że przepisy ustawy o pr. konsumenta w rozdziale 4 zawierają szczegółowe procedury i terminy związane z odstąpieniem od umowy. Jednocześnie proponowane przepisy również przewidują prawo konsumenta do odstąpienia od umowy o treść cyfrową lub usługę cyfrową albo towaru w określonych okolicznościach (jako jeden ze środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową). Mamy więc do czynienia z dwoma rodzajami odstąpienia, przy czym pierwszy rodzaj jest szczegółowo uregulowany w rozdziale 4, a drugi rodzaj odstąpienia ma charakter sankcyjny - nie jest jednak uregulowany co do szczegółów formy i sposobu odstąpienia. Posłużenie się przez projektodawców tym samym pojęciem na gruncie tej samej ustawy, powoduje niepewność pod stronie adresatów norm, co do tego, które przepisy znajdą zastosowanie do danej sprawy. Brak takiej regulacji może narzucać interpretację, że obydwa pojęcia są tożsame, co będzie stanowiło praktyczny problem z zastosowaniem instytucji odstąpienia.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Pojęcie odstąpienia stanowi ogólną instytucję prawa cywilnego i brak jest podstaw to uznania, że zostało zawłaszczone przez przepisy rozdziału 4 u.p.k. Projektodawca nie podziela obaw o możliwości pomylenia dwóch rodzajów odstąpienia regulowanych przez dwa różne rozdziały u.p.k.
22	Art. 43e ust. 1 pkt 3 u.p.k.	[...] w art. 43e ust. 1 pkt 3 projektodawca posługuje się słowem „istotny” w odniesieniu do braku zgodności towaru z umową uzasadniającego odstąpienie od umowy [...] Podczas, gdy SGD mówi: brak zgodności z umową jest na tyle poważny („serious” w wersji EN), że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny lub rozwiązanie umowy sprzedaży.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Pojęcie „istotny” w prawidłowy sposób oddaje sens przepisu dyrektywy w polskim języku prawnym.
23	Art. 43e ust. 2 u.p.k.	Projekt w art. 43e ust. 2 nie określa jednoznacznie, kto ostatecznie wskazuje konkretną kwotę - konsument w	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Rozwiązanie takie wynika z cywilistycznej metody regulacji, zgodnie z

		oświadczeniu o obniżeniu, czy sprzedawca zwracając pieniądze?		którą strony zobowiązane są do lojalnej współpracy w wykonywaniu umowy. Do ustalenia ceny w sposób wiążący, jak i rozstrzygania wszelkich innych sporów między stronami, uprawniony jest wyłącznie sąd.
24	Art. 43g u.p.k.	Projekt nie implementuje wszystkich przepisów dotyczących gwarancji z SGD (por. art. 17 SGD). Jednocześnie projekt uchyla obecnie obowiązujące przepisy K.c. (<u>w tym m.in. korzystny dla konsumenta przepis zawarty w art. 581 K.c.</u>) dotyczące gwarancji, pozostawiając tę materię, jak się wydaje, niedoregulowaną.	UOKiK	Uwaga dotycząca „niedoimplementowania” art. 17 SGD nie została uwzględniona. Art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym. Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące gwarancji w zasadzie wykonują postanowienia SGD. W odniesieniu do art. 17 pkt 1 zd.1 SGD – zastosowanie w polskim porządku prawnym znajdują zasady ogólne z kodeksu cywilnego. Odpowiednikiem art. 17 pkt 1 zd. 2 SGD jest art. 577 § 2 k.c., natomiast art. 17 pkt 1 zd. 3 SGD - art. art. 579 i nast. k.c. Z kolei odpowiednikiem art. 17 pkt 2 SGD jest 577 ¹ i 577 ² k.c., art. 17 pkt 3 – art. 577 ¹ § 3 k.c., natomiast art. 17 pkt 4 – odpowiednikiem jest art. 577 ³ i nast. k.c. W ocenie projektodawcy wszystkie te regulacje dotyczące gwarancji wzajemnie się uzupełniają, stąd nie zachodzi potrzeba szerszego uregulowania kwestii gwarancji w ustawie o prawach konsumenta. Dostosowano jedynie treść art. 577 ¹ § 2 k.c. regulującego treść oświadczenia gwarancyjnego do przepisu SGD. Na marginesie należy dodać, iż nie przewiduje się uchylecia przepisu art. 581 k.c.
25	Rozdział 5b u.p.k.	Projekt implementuje m. in. przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów	UKE	Projektodawca odstąpił w całości od implementowania wyjątków wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)

	umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (dalej jako „dyrektywa 2019/770”), która w art. 3 ust. 5 lit. b wprowadza wyłączenie stosowania jej przepisów w odniesieniu do umów dotyczących usług łączności elektronicznej z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów. Takie wyłączenie powinno znaleźć się również w przepisach prawa polskiego, mając na uwadze, że dyrektywa 2019/770/UE jest dyrektywą pełnej harmonizacji, co oznacza, że: „Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie (...)”. <u>W związku z tym w projekcie powinno się znaleźć wyłączenie stosowania postanowień dodawanego rozdziału 5b w odniesieniu do usług komunikacji elektronicznej z wyjątkiem usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów.</u> Ponadto, w związku z tym, że dyrektywa 2019/770 odwołuje się do terminologii używanej w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej europejski kodeks łączności elektronicznej (dalej jako „EKŁE”), wprowadzając ww. wyłączenie w projekcie należy wziąć pod uwagę definicje pojęć, które wprowadzane są w ustawie implementującej EKŁE, czyli w projekcie ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej (w chwili obecnej toczą się prace legislacyjne nad projektem tej ustawy).	2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej europejski kodeks łączności elektronicznej (dalej: „EKŁE”). Wyjątki te bowiem oparte są na założeniu, iż prawa konsumenta wynikające z ww. dyrektywy są chronione przez przepisy ją implementujące. Kwestia ta zostanie podjęta stosownie do postępu prac nad implementacją EKŁE (UC45).
--	--	--

26	Art. 43h u.p.k. (uwaga dotycząca braku sprecyzowania, które przepisy stosuje się do nośników materialnych używanych wyłącznie do przenoszenia treści cyfrowych)	Projekt zmian ustawy o pr. konsumenta nie precyzuje, które przepisy stosuje się do nośników materialnych używanych tylko do przenoszenia treści cyfrowych, a regulacja przepisu art. 43h, która wskazuje, że przepisów art. 43h projektu nie stosuje się do tego nośnika (art. 43h ust. 6) wydaje się niewystarczająca.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Regulacja w nowo projektowanym przepisie art. 43h ust. 6 (aktualnie ust. 7) jest wystarczająca i jednoznaczna. Poza tym, projektowane unormowanie jest analogiczne do treści art. 3 ust 4. pkt a) dyrektywy 2019/771, a zatem zgodne z nim w kontekście harmonizacji maksymalnej.
27	Art. 43 h ust. 2 u.p.k.	Zdefiniowania wymagają pojęcia użyte w art. 43h projektu „udostępnienie fizycznej lub wirtualnej platformie wybranej przez konsumenta” – pojęcia fizyczna platforma i wirtualna platforma nie występują w obowiązujących przepisach konsumenckich, nie jest też znana relacja tych pojęć do pojęcia internetowej platformy handlowej. Kwestie te wymagają wyjaśnienia i precyzyjnego zdefiniowania.	UOKiK	Wskutek analizy pojęcia „internetowej platformy handlowej” z dyrektywy Omnibus stwierdzono, że pojęcie to ma zupełnie inne znaczenie, niż „fizyczna lub wirtualna platforma”, o której mowa w DCD, dlatego w projektowanym art. 43h ust. 2 zastąpiono pojęcie „platformy” pojęciem „urządzenie”.
28	Art. 43 h ust. 3 u.p.k.	Prawo do odstąpienia to bardzo istotne uprawnienie konsumenta, dlatego też należałoby te regulacje wyodrębnić w osobnym przepisie – artykule, a nie jedynie w ustępie. Ponadto, należałoby określić obowiązek przedsiębiorcy do „niezwłocznego” dostarczenia treści po wezwaniu ze strony konsumenta. Przepis ten nie określa też formy, w jakiej konsument może odstąpić od umowy – art. 15 DCD określa, że konsument wykonuje prawo do rozwiązania umowy składając przedsiębiorcy oświadczenie, w którym informuje o decyzji o rozwiązaniu umowy. Niezależnie od tej uwagi szczegółowej, doregulowania wymaga wzajemna relacja pomiędzy	UOKiK	Uwagi nie zostały uwzględnione. Projektodawca nie widzi powodu, aby prawo do odstąpienia regulować w odrębnym przepisie. Z treści artykułu jednoznacznie wynika obowiązek przedsiębiorcy do niezwłocznego dostarczania treści lub usługi cyfrowej (zob. zd. 2). Oczywiście jest, że odstąpienie od umowy wymaga złożenia oświadczenia woli przez konsumenta. Prawo do odstąpienia od umowy jest innym uprawnieniem niż to określone w Rozdziale 4 u.p.k. Okoliczność ta jasno wynika z systematyki projektowanych przepisów i ich treści. Wbrew uwadze, zarówno dyrektywa jak i projekt regulują sytuację w której strony nie ustalą

		odstąpieniem z rozdziału 4 ustawy o pr. konsumenta, a odstąpieniem określonym w tych nowych przepisach. Przepis nie rozstrzyga również, co dzieje się w sytuacji, gdy strony nie ustalą dodatkowego terminu na dostarczenie treści. Wprawdzie dyrektywa nie reguluje takiej sytuacji – niemniej kwestia ta również wymaga wyjaśnienia w uzasadnieniu, jakie możliwości ma w takiej sytuacji konsument.		dodatkowego terminu – zgodnie z projektowanym art. 43h ust. 4 u.p.k. ustalenie dodatkowego terminu następuje w interesie przedsiębiorcy, a w razie braku takiego ustalenia i niedostarczenia przez przedsiębiorcę treści niezwłocznie, konsument może odstąpić od umowy.
29	Art. 43i u.p.k.	Proponowany nowy art. 43i ust. 1 u.p.k. odsyła do projektowanego art. 43b ust. 1 i 2 u.p.k., w szczególności w zakresie uwzględnienia zasadnych oczekiwań konsumenta dotyczących <u>aktualizowania, funkcjonalności, kompatybilności, interoperacyjności i wsparcia technicznego</u>. <u>Te kryteria zgodności z umową wymienione są jednak dopiero w projektowanym art. 43b ust. 3 u.p.k.</u> (choć zdefiniowane w art. 2 pkt 5e-5g u.p.k.), który z kolei odsyła do art. 43i ust. 2 u.p.k. <u>Ten skomplikowany system odesłań w obrębie u.p.k. jest mało czytelny i może mieć związek z pominięciem w art. 43b u.p.k. niektórych elementów zgodności z umową jak: funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność (art. 7 DCD i art. 6 SGD).</u>	SN	Uwagę częściowo uwzględniono poprzez zmniejszenie liczby odesłań.
30	Art. 43j ust. 4 u.p.k.	Żaden z przepisów projektu nie nakłada na przedsiębiorcę obowiązku poinformowania konsumenta w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy o wymaganiach technicznych dotyczących środowiska cyfrowego konsumenta, jak też nie ma przepisu zobowiązującego przedsiębiorcę do poinformowania konsumenta o obowiązku współpracy i konsekwencjach braku tej współpracy.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Z przepisu jednoznacznie wynika, że wyłączenie domniemań ma zastosowanie tylko jeśli konsument został w jasny i zrozumiały sposób poinformowany.

		Takie przepisy powinny obligatoryjnie znajdować się w projekcie, gdyż inaczej przedsiębiorca będzie wykorzystywał przepis wyłączający domniemanie na niekorzyść konsumentów.		
31	Art. 43k ust. 1 u.p.k.	W zdaniu dotyczącym oceny nadmierności kosztów należy doprecyzować znaczenie braku zgodności z umową – dla kogo dla konsumenta czy przedsiębiorcy. Ponadto druga przesłanka zgodnie z dyrektywą cyfrową brzmi: „wartość, jaką miałyby treści cyfrowe lub usługa cyfrowa, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową” – w przepisie zabrakło drugiej części tego zdania.	UOKiK	Uwagi nie zostały uwzględnione. Brak zgodności z istotą rzeczy może mieć znaczenie wyłącznie dla konsumenta i z tych względów nie ma potrzeby, aby doprecyzowywać to w przepisie. Odnosnie uwagi dotyczącej uzupełnienia treści przepisu o sformułowanie „gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową” jest niezasadna. Zob. zd. 2 „ <i>Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności znaczenie braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnej z umową</i> ”.
32	Art. 43k ust. 4 u.p.k.	Wydaje się, że przepis powinien jednoznacznie określać, kto ostatecznie wskazuje konkretną kwotę? Konsument w oświadczeniu o obniżeniu, czy sprzedawca zwracając pieniądze.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Rozwiązanie takie wynika z cywilistycznej metody regulacji, zgodnie z którą strony zobowiązane są do lojalnej współpracy w wykonywaniu umowy. Do ustalenia ceny w sposób wiążący, jak i rozstrzygania wszelkich innych sporów między stronami, uprawniony jest wyłącznie sąd.
33	Art. 43l ust. 1 u.p.k.	Czy przedsiębiorca będzie wykorzystywał dane osobowe dostarczone przez konsumenta, a jeśli tak to niezbędne - z punktu widzenia zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych określonych w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 2016/679 – jest wskazanie jakich konkretnie danych oraz w jakim ściśle określonym celu. Powyższe doprecyzowanie sprawi, że tworzone przepisy nie będą budziły wątpliwości interpretacyjnych konsumentów oraz wszystkich innych osób, które będą stosowały je w praktyce	UODO	Intencją projektu nie jest ustanawianie jakichkolwiek nowych szczególnych podstaw przetwarzania danych osobowych. Zob. np. motyw 38. DCD: <i>Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować warunków zgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych, ponieważ kwestia ta została uregulowana, w szczególności, rozporządzeniem (UE) 2016/679. W związku z tym wszelkie przetwarzanie danych osobowych w związku z</i>

		dokonując jakichkolwiek operacji na zgromadzonych danych.		umową objętą zakresem stosowania niniejszej dyrektywy jest zgodne z prawem jedynie wtedy, gdy jest zgodne z przepisami rozporządzenia (UE) 2016/679 dotyczącymi podstaw prawnych przetwarzania danych osobowych. W przypadku gdy przetwarzanie danych osobowych odbywa się na podstawie zgody, w szczególności zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2016/679, zastosowanie mają szczególne przepisy wspomnianego rozporządzenia, w tym przepisy dotyczące warunków dokonywania oceny, czy zgoda została wyrażona dobrowolnie. Niniejsza dyrektywa nie powinna regulować kwestii skuteczności wyrażonej zgody. Rozporządzenie (UE) 2016/679 określa również szczegółowo prawo do usunięcia danych oraz prawo do przenoszenia danych. Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać tych praw, które mają zastosowanie do danych osobowych dostarczonych przedsiębiorcy przez konsumenta lub zbieranych przez przedsiębiorcę w związku z umową objętą zakresem stosowania niniejszej dyrektywy oraz w sytuacji, gdy konsument rozwiązał umowę zgodnie z niniejszą dyrektywą.
34	Art. 43l ust. 2 pkt 1 u.p.k.	Przepis zawiera sformułowanie „są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, która stanowiła przedmiot umowy;”. Z przepisu nie wynika, kto ocenia stopień użyteczności tych treści.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Strony zobowiązane są do lojalnej współpracy w wykonywaniu umowy. Do rozstrzygania sporów między stronami, uprawniony jest wyłącznie sąd.
35	Art. 43m i 43n u.p.k.	W projektowanych przepisach brak jest m.in. uprawnienia konsumenta <u>do zachowania treści cyfrowych bez ich zmiany</u> .	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestię tę reguluje art. 43n ust. 3 u.p.k.
36	Art. 43p u.p.k.	W kontekście braku precyzyjnego rozgraniczenia zakresów zastosowania obowiązujących przepisów ustawy o pr. konsumenta, jak i nowych przepisów	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Brzmienie art. 43p (obecnie 43o) jasno oddaje sens treści art. 3 ust. 6 dyrektywy cyfrowej (2019/770). Zaś „ogólne”

		wdrażających dyrektywę cyfrową, art. 43 p wydaje się niewystarczająco jasno określać o jakie umowy chodzi i jakie przepisy znajdą zastosowanie		brzmienie tego przepisu ma na celu ułatwić jego stosowanie w różnych sytuacjach faktycznych i prawnych.
37	Uwagi dotyczące opcji regulacyjnych.	SGD [...] przewiduje kilka opcji dla prawa krajowego, które można wykorzystać celem [...] wyposażenia konsumentów w dodatkowe uprawnienia. Projektodawca nie skorzystał z tych możliwości [...]. Do tych kwestii należą m.in. możliwość: 2. Przyznania konsumentowi określonego środka ochrony prawnej (np. prawa odstąpienia od umowy), jeżeli niezgodność towaru z umową ujawni się w terminie do 30 dni od dostawy (por. motyw 19 oraz art. 3 ust. 7 SGD). 3. Uregulowania kwestii dotyczących naprawy i wymiany, które nie są uregulowane w SGD (por. motyw 18) – projekt nie zawiera takich regulacji. Wydaje się, że dzięki tej opcji można byłoby doregulować następujące kwestie: a) Procedurę wymiany i naprawy, np. poprzez wskazanie, że sprzedawca dopiero po zbadaniu towaru (w określonym terminie) udziela konsumentowi odpowiedzi co do możliwości zastosowania wybranego przez konsumenta środka ochrony. Oczywiście jest, iż nie w każdym przypadku możliwe będzie stwierdzenie „od ręki”, czy dana niezgodność może zostać usunięta, w jakim terminie, jakim kosztem, czy konieczna będzie wymiana zamiast naprawy, a może sprzedawca odmówi realizacji roszczenia konsumenta. Na te wszystkie czynności sprzedawca musi mieć stosowny termin. b) Samodzielnej zmiany przez sprzedawcę roszczeń zgłoszonych przez konsumenta (obecnie stanowi to	UOKiK	Co do zasady, poszczególne uwagi dotyczące uszczegółowienia postępowania w przypadku naprawy i wymiany nie zasługują na uwzględnienie. Przyjęcie ich prowadziło do zbytnej i nieuzasadnionej kazuistyki. Ad. 2 - uwaga nie została uwzględniona. PCz mogą, ale nie muszą przyjmować tego typu rozwiązań Ad.3e) Jeśli towar jest niezgodny ze szczególnymi oczekiwaniami konsumenta, które zostały przedstawione przedsiębiorcy, to mamy do czynienia z brakiem zgodności z umową. I wówczas zastosowanie mają „zwykłe” środki ochrony. Ad. 4 Dyrektywa wskazuje na przesłanki, które należy uwzględnić przy określaniu tego terminu i odnosi się wyłącznie do ich interpretacji, Zob. motyw 55. Ad. 5 Trudno sobie wyobrazić współczesny tekst ustawy (niefinansowej), w której będziemy używać zaproponowanych określeń. Co więcej, współczesne społeczeństwo jest już wystarczająco poinformowane w tym względzie. Ad. 6 Platformy w zdecydowanej większości przypadków nie są „sprzedawcą” w ujęciu cywilnym. Ad. 7 Kwestie odszkodowań regulują przepisy ogólne. Ad. 8 Na temat gwarancji patrz stanowisko do art. 43g u.p.k. Ad. 9 Zaproponowane rozwiązania cechuje zbyt duża kazuistyka. Ad. 10 motyw 54 ma charakter fakultatywny.

		duży problem praktyczny), w ten sposób, że sprzedawca może zamienić roszczenie, ale ta zamiana powinna być zakomunikowana konsumentowi przed jej wdrożeniem. Konsument powinien mieć zapewnioną możliwość zareagowania. Obecnie (zgodnie z KC, ale także jak się wydaje zgodnie z propozycją projektodawcy) konsument, który np. domagał się wymiany, zostaje poinformowany ex post, że towar naprawiono. Procedura zaś powinna przebiegać w następujący sposób: konsument domaga się np. wymiany - sprzedawca bada sprzęt (potrzebuje na to określonego czasu por. uwagi powyżej) i uznaje, że wymiana wymaga nadmiernych kosztów albo jest niemożliwa - sprzedawca informuje konsumenta o uznaniu reklamacji i jednocześnie o tym, że nie uwzględnia roszczenia o wymianę z uwagi na nadmierność kosztów/niemożliwość wymiany oraz proponuje w związku z tym naprawę (ale jeszcze rzeczy nie naprawia) - konsument w takiej sytuacji ma możliwość zareagowania na tę propozycję np. wskazując, że to dla niego nadmiernie uciążliwe i że nie wyraża na to zgody. c) Co dzieje się w razie uwzględnienia roszczenia konsumenta, tj. wymiany towaru na zgodny z umową albo istotnej naprawy (por. obecny art. 581 K.c.) – powinien na nowo biec termin odpowiedzialności za niezgodność towaru z umową. [...] e) doprecyzowanie art. 43b ust. 1 pkt 2 projektu na wzór przypadku z obecnego art. 556¹ par. 1 pkt 2 KC – chodzi o sytuację, kiedy to sprzedawca wprowadza konsumenta w błąd sugerując (niepytany przez konsumenta), że towar ma określone właściwości. Art. 43b ust.1 pkt 2 w zaproponowanym brzmieniu dotyczy natomiast deklaracji sprzedawcy będących		
--	--	---	--	--

		odpowiedzią na pytania konsumenta o właściwości towaru (aktywność jest po stronie konsumenta). 4. Określenia konkretnych terminów naprawy/wymiany, celem doprecyzowania pojęcia „rozsądny termin” (por. motyw 55), a przynajmniej zobowiązania sprzedawcy do określenia terminu zwrotu naprawianego/wymienianego towaru, co mogłoby doprecyzować procedurę wymiany/naprawy (por. uwagi powyżej) a przez to usprawnić stosowanie przepisów. Przyjęcie konkretnych terminów powinno także ułatwić ewentualne skorzystanie przez konsumenta z prawa do odstąpienia (można tu wykorzystać już istniejące konstrukcje z KC w zakresie w jakim nie są uregulowane w SGD) – projekt nie przewiduje takiego rozwiązania 5. Uregulowania zasad zwrotu konsumentowi zapłaconej ceny, w tym sposobu (gotówka, karta, przelew, ewentualne koszty i opłaty z tym związane) a także terminu zwrotu (por. motyw 60) – projekt reguluje tylko termin zwrotu – 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia (por. art. 43e ust. 3 projektu). 6. Uznania za sprzedawcę dostawców platform (motyw 23), co mogłoby w niektórych przypadkach rozwiązać obecne problemy praktyczne przy rozstrzyganiu, do jakiego podmiotu konsument powinien kierować roszczenia z tytułu rękojmi - projekt nie przewiduje takiego rozwiązania. 7. Uregulowania kwestii odszkodowania z powodu niezgodności towaru z umową (por. motyw 61) – projekt nie zawiera takich regulacji. 8. Uregulowania kwestii dotyczących gwarancji (por. motyw 62 oraz art. 17 ust. 4), w tym m.in. języka w jakim następuje oświadczenie gwaranta, bezpłatnego charakteru gwarancji czy regulacji obecnie		
--	--	---	--	--

		obowiązujących w KC (np. w art. 580, art. 581 k.c.), co mogłoby przyczynić się do doprecyzowania proponowanych regulacji – projekt nie zawiera takich rozwiązań. 9. Uregulowania obowiązków informacyjnych sprzedawcy przed zawarciem umowy co do określonych cech towaru, właściwości dostarczonych przez konsumenta materiałów, czy możliwych niekorzystnych skutków związanych ze szczególnymi wymaganiami konsumenta (por. motyw 20) – projekt nie zawiera takich regulacji. 10. Uregulowania zasad na jakich osoba trzecia wykona czynności sprzedawcy (wymian/naprawa) albo że zrobi to konsument na koszt sprzedawcy (por. motyw 54) – projekt nie przewiduje takiego rozwiązania.		
38	Uwaga dotycząca przedawnienia roszczeń konsumentów	Projekt nie zawiera przepisów dotyczących kwestii przedawnienia roszczeń konsumentów z tytułu niezgodności towaru z umową (por. motyw 42 oraz art. 10 ust. 5 i ust. 6 SGD), ani kwestii zawieszenia czy przerwania okresu odpowiedzialności sprzedawcy za niezgodność towaru z umową lub przedawnienia (por. motyw 44 SGD), przy jednoczesnym wykluczeniu stosowania KC.	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. W tym zakresie zastosowanie będą miały zasady ogólne k.c.
39	Uwaga dotycząca przedawnienia roszczeń regresowych sprzedawcy	Projekt nie reguluje kwestii roszczeń regresowych sprzedawców, przy jednoczesnym uchyleniu obecnych przepisów z KC. Z uzasadnienia wynika, że za wystarczający w tym zakresie należy uznać przepis art. 470 KC.	UOKiK	Uwagi nie uwzględniono. Projektodawca podtrzymuje pogląd, iż w takiej sytuacji zastosowanie będą miały zasady ogólne (art. 470 k.c.).
40	Art. 556 ³ k.c.	Wątpliwość, czy nowo projektowany przepis art. 556 ³ k.c. prawidłowo implementuje art. 9 SGD	UOKiK	Nowa treść art. 556 ³ k.c. wynika z potrzeby zachowania spójności terminologicznej z przepisami SGD, w szczególności jej art. 9. Powyższe działanie ustawodawcy jest także spójne z motywem 35 dyrektywy SGD, Celem zmiany treści

				art. 556 ³ k.c. nie jest zatem zniesienie rozróżnienia na wady fizyczne lub prawne, lecz rozciągnięcie zakresu art. 556 ¹ k.c. także na wady prawne.
41	Art. 556 ³ k.c.	Definicja wady prawnej w proponowanym nowym brzmieniu może budzić wątpliwości z uwagi na zbyt ogólne sformułowanie: „wada prawna wynika z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu”.	SN	j.w.
42	Uwaga dotycząca wad ukrytych.	Czy projekt reguluje kwestie wad ukrytych? Które przepisy w nowym stanie prawnym znajdują zastosowanie do tego rodzaju wad towarów nabywanych przez konsumentów?	UOKiK	Uwaga nie została uwzględniona. Prawo polskie nie zna takiej (odrębnej) kategorii wad.
43	Uwaga dotycząca wyłączenia z zakresu projektu przepisów sprzedaży nieruchomości	Na jakiej podstawie konsumenci (chodzi przede wszystkim o mieszkania/domy kupowane na rynku pierwotnym) będą mogli skorzystać z przepisów KC dotyczących rękojmi nieruchomości, skoro całość regulacji konsumenckiej zostaje przeniesiona do UPK.	UOKiK	Uwaga nie jest zasadna. Zastosowanie będą miały zasady ogólne prawa – zob. art. 4 u.p.k.
44	Uwaga dotycząca odpowiedzialność sprzedawcy za niezgodność towaru z umową a termin przydatności towaru	Zgodnie z art. 568 ¹ KC Jeżeli określony przez sprzedawcę lub producenta termin przydatności rzeczy do użycia kończy się po upływie dwóch lat od dnia wydania rzeczy kupującemu, sprzedawca odpowiada z tytułu rękojmi za wady fizyczne tej rzeczy stwierdzone przed upływem tego terminu. Przepis art. 568 § 6 stosuje się. Wydaje się, że projekt nie zawiera regulacji dotyczących tego przypadku, pomimo, że to rozwiązanie należy uznać za korzystne z punktów widzenia ochrony interesów konsumentów.	UOKiK	Uwaga nie zasługuje na uwzględnienie. Prowadziłaby ona do zbytnej kazuistyki projektowanej regulacji, jednocześnie mając marginalne znaczenie z punktu widzenia praktyki.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
1	PSSB ¹	Uwaga ogólna dotyczą wyboru aktu prawnego, w którym dokonano implementacji dyrektyw.	Przed odniesieniem się do kwestii nowych definicji, należy skomentować decyzję o wprowadzeniu zmian założonych Projektem w ustawie o prawach konsumenta, a nie w Kodeksie cywilnym. Zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym w uzasadnieniu, w ocenie projektodawców implementacja przepisów SGD do kodeksowej umowy sprzedaży nie jest możliwa bez głębokich zmian całego tytułu XI, i to zmian zarówno merytorycznych, jak i dotyczących systematyki, a także przeciwko wprowadzaniu przepisów SGD do kodeksu cywilnego przemawia przede wszystkim wymóg utrzymania stabilności kodeksu. Przepisy SGD wprowadzają tak istotne zmiany w stosunku do obecnego stanu prawnego, że potrzebne jest zebranie doświadczeń z jej funkcjonowania w praktyce (...), ażeby należycie - przy ich uwzględnieniu - przygotować regulację kodeksową. Zdaniem Stowarzyszenia nie jest to pogląd trafny, bo skoro docelowo zmiany przedstawione w projekcie mają znaleźć się w Kodeksie cywilnym, to mając na względzie pewność prawa oraz prawidłowość dokonywanej harmonizacji, nie można powiedzieć, że wprowadzenie tychże zmian w Kodeksie cywilnym jest niemożliwe. Prawdą jest, iż może być to zadanie utrudnione, jednakże z uwagi na czas jaki był przeznaczony na implementację tych przepisów, było to jak najbardziej zadanie wykonalne i pożądane. Poza tym, z perspektywy uczestników obrotu nie akt prawny, w którym uregulowanie następuje, lecz jakość regulacji ma kluczowe znaczenie. Jeśli zatem intencją twórców Projektu jest	Uwaga nie została uwzględniona. Projektodawca podtrzymuje przedstawioną w uzasadnieniu projektu argumentację uzasadniającą wdrożenie dyrektywy 2019/770 (dalej także „DCD”) oraz dyrektywy 2019/771 (dalej także: „SGD”) w ustawie o prawach konsumenta (dalej: u.p.k.).

¹ Polskie Stowarzyszenie Sprzedaży Bezpośredniej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			wprowadzenie zmian poza Kodeksem cywilnym, gdyż to może „usprawiedliwić” słabszą jakość regulacji, zamiast należycie dopracować zmiany w Kodeksie cywilnym, to taka intencja nie znajduje usprawiedliwienia. Z uwagi na czytelność przepisów i łatwość odczytywania regulacji szczególnie zmiany w zakresie rękojmi i gwarancji powinny się znaleźć w Kodeksie cywilnym. Również twierdzenie, jakoby przeciwko wdrożeniu dyrektyw do Kodeksu cywilnego przemawiała także potrzeba przyjęcia szczegółowych rozwiązań prawnych, w dużej mierze nieznanymi dotychczas prawu polskiemu, w szczególności dotyczących kwestii związanych z dostarczaniem treści i usług cyfrowych, nie zasługuje na aprobatę – zauważyć bowiem należy, że w Kodeksie cywilnym znajdują się również uregulowania o charakterze szczegółowym, np. odpowiedzialności za produkt niebezpieczny, więc szczegółowość z góry nie warunkuje niemożności umieszczenia pewnych rozwiązań w Kodeksie cywilnym. Nie można podzielić argumentacji autorów uzasadnienia projektu co do rzekomego związku zaimplementowania obu dyrektyw z wieloma problemami natury praktycznej, np. krzyżowym odsyłaniem, nieczytelnością regulacji, nakładaniem się rozwiązań itp. W tym miejscu warto jeszcze raz podkreślić, że przepisy SGD są nie tylko znacznie bardziej szczegółowe od przepisów dyrektywy 1999/44/WE, ale również przewidują harmonizację maksymalną. Ich implementacja w Kodeksie cywilnym musiałaby się zatem wiązać nie tylko z zasadniczą przebudową instytucji rękojmi (nie we wszystkich aspektach korzystną dla kupujących), ale również z wprowadzeniem wielu kazuistycznych regulacji nie	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przystających do jego charakteru. Przyjęcie stosownych regulacji w Kodeksie cywilnym wymagałoby nie tylko zasadniczych zmian o charakterze konstrukcyjnym i terminologicznym w regulacji umowy sprzedaży, ale wiązałoby się również z niepotrzebnym „galimatiasem” prawnym spowodowanym koniecznością wprowadzenia mnogości specyficznych i szczegółowych definicji, co nie przystaje do charakteru Kodeksu cywilnego jako aktu o charakterze ogólnym, który nie powinien podlegać częstym zmianom. Należy przypomnieć, że to rolą ustawodawcy jest takie zaimplementowanie przepisów dyrektywy, aby wprowadzana regulacja nie była nieczytelna, a rozwiązania prawne się nie nakładały. Z jednej strony przekonywać mógłby argument o kazuistyczności, niemniej niezrozumiałe jest dla Stowarzyszenia, skoro wymagana jest harmonizacja maksymalna, jak umieszczenie omawianych przepisów w innym akcie prawnym ma wykluczyć brak konieczności przebudowy instytucji rękojmi i nie spowoduje wspomnianych niekorzystnych zmian dla kupujących. [Zasadniczo Stowarzyszenie przedstawiło już komentarz co do proponowanych zmian w tym zakresie. Jeszcze raz przypomnieć jednak należy, iż warto rozważyć, w jakim akcie winien zostać wprowadzony całokształt regulacji w tym zakresie implementującej rozwiązania unijne, a przede wszystkim, czy na pewno, mimo wyboru ustawy o prawach konsumenta, nie ma potrzeby przebudowania regulacji kodeksowej w szerszym zakresie].	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
2	KL ²	Uwaga ogólna dotyczą wyboru aktu prawnego, w którym dokonano implementacji dyrektyw.	Konfederacja Lewiatan negatywnie odnosi się do decyzji o wprowadzeniu zmian założonych Projektem w ustawie o prawach konsumenta, a nie w Kodeksie cywilnym. Zgodnie ze stanowiskiem przedstawionym w uzasadnieniu, w ocenie projektodawców „implementacja przepisów SGD do kodeksowej umowy sprzedaży nie jest możliwa bez głębokich zmian całego tytułu XI, i to zmian zarówno merytorycznych, jak i dotyczących systematyki, a także 1.13] przeciwko wprowadzaniu przepisów SGD do kodeksu cywilnego przemawia przede wszystkim wymóg utrzymania stabilności kodeksu. Przepisy SGD wprowadzają tak istotne zmiany w stosunku do obecnego stanu prawnego, że potrzebne jest zebranie doświadczeń z je] funkcjonowania w praktyce (...), ażeby należycie - przy ich uwzględnieniu – przygotować regulację kodeksową." Zdaniem Konfederacji Lewiatan nie jest to pogląd trafny, gdyż, uwzględniając pewność prawa oraz prawidłowość dokonywanej harmonizacji, nie można powiedzieć, że wprowadzenie tychże zmian w Kodeksie cywilnym jest niemożliwe. Prawdą jest, iż może być to zadanie utrudnione, jednakże z uwagi na czas, jaki był przeznaczony na implementację tych przepisów, było to jak najbardziej zadanie wykonalne i pożądane. Poza tym, z perspektywy uczestników obrotu nie akt prawny, w którym uregulowanie następuje, lecz jakoś regulacji ma kluczowe znaczenie. Jeśli zatem intencją twórców Projektu jest wprowadzenie zmian poza Kodeksem cywilnym, gdyż to może „usprawiedliwić” słabszą, jakoś regulacji, zamiast	J.w.

² Konfederacja Lewiatan.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			należycie dopracować zmiany w Kodeksie cywilnym, to taka intencja nie znajduje usprawiedliwienia. Z uwagi na czytelność przepisów i łatwość odczytywania regulacji szczególnie zmiany w zakresie rękojmi i gwarancji powinny się znaleźć w Kodeksie cywilnym. Również twierdzenie, jakoby przeciwko wdrożeniu dyrektyw do Kodeksu cywilnego przemawiała także potrzeba przyjęcia szczegółowych rozwiązań prawnych, w dużej mierze nieznanymi dotychczas prawu polskiemu, w szczególności dotyczących kwestii związanych z dostarczaniem treści i usług cyfrowych, nie zasługuje na aprobatę. Zauważyć, bowiem należy, że w Kodeksie cywilnym znajdują się również uregulowania o charakterze szczegółowym, np. odpowiedzialności za produkt niebezpieczny, więc szczegółowość z góry nie warunkuje niemożności umieszczenia pewnych rozwiązań w Kodeksie cywilnym. Nie można podzielić argumentacji autorów uzasadnienia projektu, co do rzekomego związku zaimplementowania obu dyrektyw „z wieloma problemami natury praktycznej, np. krzyżowym odsyłaniem, nieczytelnością regulacji, nakładaniem się rozwiązań itp. W tym miejscu warto jeszcze raz podkreślić, że przepisy SGD są nie tylko znacznie bardziej szczegółowe od przepisów dyrektywy 1999/44/WE, ale również przewidują harmonizację maksymalną. Ich implementacja w Kodeksie cywilnym musiałaby się, zatem wiązać nie tylko z zasadniczą przebudową instytucji rękojmi (nie we wszystkich aspektach korzystną dla kupujących), ale również z wprowadzeniem wielu kazuistycznych regulacji nieprzystających do jego charakteru. Przyjęcie stosownych	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			regulacji w Kodeksie cywilnym wymagałoby nie tylko zasadniczych zmian o charakterze konstrukcyjnym i terminologicznym w regulacji umowy sprzedaży, ale wiązałoby się również z niepotrzebnym „galimatiasem” prawnym spowodowanym koniecznością wprowadzenia mnogości specyficznych i szczegółowych definicji, co nie przystaje do charakteru Kodeksu cywilnego, jako aktu o charakterze ogólnym, który nie powinien podlegać częstym zmianom.” Należy przypomnieć, że to rolą ustawodawcy jest takie zaimplementowanie przepisów dyrektywy, aby wprowadzana regulacja nie była nieczytelna, a rozwiązania prawne się nie nakładały. Z jednej strony przekonywać mógłby argument o kazuistyczności, niemniej niezrozumiałe jest dla Konfederacji Lewiatan, skoro wymagana jest harmonizacja maksymalna, jak umieszczenie omawianych przepisów w innym akcie prawnym ma wykluczyć brak konieczności przebudowy instytucji rękojmi i nie spowoduje wspomnianych niekorzystnych zmian dla kupujących.	
3	SKEF ³	Uwaga ogólna dotyczą wyboru aktu prawnego, w którym dokonano implementacji dyrektyw.	Ministerstwo Sprawiedliwości zdecydowało się dokonać implementacji ww. dyrektyw w ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2019 r., poz. 134 ze zm.). Implementacja ta wiąże się z koniecznością wprowadzenia zmian w tejże ustawie. Nie sposób odmówić racji argumentacji zawartej w uzasadnieniu projektu, dotyczącej wyboru miejsca implementacji. Wydaje się słusznym, aby nowe przepisy znalazły się poza Kodeksem cywilnym, bowiem jego	Uwaga (stanowisko) zasadna.

³ Stowarzyszenie Krzewienia Edukacji Finansowej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			nowelizacja w tak szerokim zakresie wymagałaby głębokich zmian zarówno merytorycznych, jak i dotyczących systematyki. Całkowitej „przebudowy” wymagałaby Księga trzecia, tytułu XI (Sprzedaż) Kodeksu cywilnego. Należy zgodzić się, iż tak głębokie zmiany mogłyby wpłynąć negatywnie na stabilność i spójność całego kodeksu. W tym miejscu warto przypomnieć, że ustawa o prawach konsumenta dokonuje już w zakresie swojej regulacji wdrożenia szeregu dyrektyw konsumenckich tj. dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64), dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (Dz. Urz. UE L 171 z 07.07.1999, z późn. zm.) oraz dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotyczącej sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz. Urz. UE L 271 z 09.10.2002, str. 16, z późn. zm.), ostatnio zmienionej dyrektywą 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. (Dz. Urz. UE L 319 z 05.12.2007, str. 1). W związku z tym wydaje się odpowiednim aktem do dokonania implementacji dyrektyw DCD i SGD.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
4	SKEF	Art.2 pkt 2a u.p.k.	Projekt ustawy implementującej zakłada dodanie do art.2 ust. 2a zawierającego definicję „ umowy o treść cyfrową ” – zgodnie z zawartą definicją jest to umowa, na podstawie której przedsiębiorca zobowiązuje się dostarczyć konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową, a konsument zobowiązuje się zapłacić cenę lub dostarczyć dane osobowe. Równocześnie następuje wyłączenie, kiedy dane osobowe nie stanowią danych tożsamyh z zapłatą ceny. Wydaje się, iż bardziej czytelnym rozwiązaniem byłoby umieszczenie tego wyłączenia w osobnym przepisie.	Uwaga nie została uwzględniona. W ocenie projektodawcy zaproponowana w projekcie definicja jest zgodna z definicją z DCD.
5	KL	Art.2 pkt 2a u.p.k.	Przedstawione w projekcie UPK brzmienie definicji umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej jest niezgodne z art. 3 ust. 1 dyrektywy DCD. Przy przeniesieniu definicji na regulacje krajowe Projektodawca pomija sytuację, w której przedsiębiorcy mogą być zobowiązani do określonych zachowań nie tylko na podstawie ustaw krajowych, ale również na podstawie regulacji unijnych (np. RODO), z tego względu proponujemy powrót do zwrotu zastosowanego w dyrektywie: „w celu umożliwienia przedsiębiorcy spełnienia wymogów prawnych”. Opowiadamy się za precyzyjniejszym zdefiniowaniem umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej ze względu na rozdział 5a stanowiący katalog otwarty, który może być stosowany de facto do nieograniczonej ilości podmiotów, zawierających umowy odpłatne oraz umowy o dostarczanie treści cyfrowych w zamian za dane osobowe. Ustawodawca powinien sprecyzować, w jakich przypadkach	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			należy odpowiednio stosować przepisy zobowiązujące do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi, również w zakresie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, nawet, jeśli są one dostarczane przez osobę trzecią. Propozycja KL: W art. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) umowa o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej — umowa na podstawie, której przedsiębiorca zobowiązuje się dostarczyć konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową, w tym również wykonaną według wskazówek konsumenta, a konsument zobowiązuje się zapłacić cenę lub dostarczyć dane osobowe, chyba, że dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu: dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, poprawy bezpieczeństwa, kompatybilności lub interoperacyjności oprogramowania oferowanego na podstawie wolnej i otwartej licencji lub wykonania obowiązku prawnego ustawowego;”;	
6	IGE ⁴	Art.2 pkt 2a u.p.k.	Projektowany przepis wprowadza definicję umowy o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej stanowiąc, że będzie nią umowa, na której podstawie konsument zobowiązuje się zapłacić cenę lub dostarczyć dane osobowe, chyba że dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane wyłącznie w celu Na tle tej definicji e-Izba zwraca uwagę na dwa aspekty: a. Motyw 25 dyrektywy cyfrowej zawiera podkreślenie, że dyrektywa nie powinna być stosowana także wówczas, gdy:	Uwaga nie została uwzględniona. W ocenie projektodawcy zaproponowana definicja jest zgodna z definicją z DCD. Ad. a – przepis jednoznacznie rozróżnia sytuacje przetwarzania danych, w zw. z realizacją różnych celów, w ramach dostarczania treści lub usług cyfrowych („chyba, że dane osobowe ...”).

⁴ Izba Gospodarki Elektronicznej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			i. przedsiębiorca zbiera wyłącznie metadane, ii. konsument musi obejrzeć reklamy wyłącznie w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej. Wielu usługodawców zbiera metadane dotyczące urządzeń należących do konsumenta lub historii przeglądania. Podobnie, jak w istotnej liczbie przypadków konsument w celu uzyskania dostępu do określonych treści musi obejrzeć reklamy, zwłaszcza gdy wybiera opcję darmowego dostępu do takich treści. Przypadki te mogą wiązać się z przetwarzaniem różnego rodzaju informacji, jak chociażby pozwalającymi na ustalenie, że dany użytkownik obejrzał już reklamę, które to informacje mogą być kwalifikowane jako dane osobowe. Na tle projektowanego przepisu będzie wątpliwe czy sytuacje te mieszczą się w przewidzianych włączeniach. Z tego względu dla usunięcia tych niejasności, które mogą być istotne w praktyce, rekomendujemy jednoznaczne przesądzenie w przepisie, że we wskazanych powyżej, a opisanych w motywie 25 dyrektywy cyfrowej, przypadkach nie mamy do czynienia z umową o dostarczenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. b. Motyw 33. dyrektywy cyfrowej, który odnosi się do przypadków, w których treści cyfrowe lub usługi cyfrowe łączone są z dostarczaniem towarów lub innych usług konsumentowi. W takich sytuacjach dyrektywa cyfrowa stosuje się jedynie do tych elementów tego typu umów, które dotyczą dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Biorąc to pod uwagę e-Izba postuluje wprowadzenie analogicznej regulacji w Projekcie. Dobrym miejscem na to jest definicja umowy o dostarczenie treści	Ad. b – ta kwestia została uregulowana obecnie w art. 43o (poprzednio art. 43p).

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			cyfrowej lub usługi cyfrowej, która może zostać uzupełniona o powyższe wyjaśnienie.	
7	PIIT ⁵	Art. 2 pkt 2a lit. c u.p.k.	Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy DCD „<i>Niniejszą dyrektywę stosuje się (...), z wyjątkiem przypadków, gdy dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu dostarczania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z niniejszą dyrektywą lub w celu umożliwienia przedsiębiorcy spełnienia wymogów prawnych, którym on podlega</i>”. Izba zwraca uwagę, że zaproponowany w art. 2 pkt 2a lit. c) przepis dotyczący „wykonania obowiązku ustawowego” jest niezgodny z cytowanym powyżej przepisem dyrektywy, w tym także w kontekście nazwania podstawy prawnej w art. 6 RODO. Obowiązek nie musi bowiem wynikać z ustawy, a na przykład z rozporządzenia unijnego. Izba proponuje zatem następującą zmianę art. 2 pkt 2a lit. c): „c) wykonania obowiązku ~~ustawowego~~ prawnego”.	Uwaga nie została uwzględniona. Obowiązek ustawowy należy rozumieć szeroko, tj. jako obowiązek zarówno wynikający z ustawy, jak i rozporządzenia unijnego. W polskim języku prawnym użycie sformułowania „obowiązek prawny” sugerowałoby, że może tutaj chodzić również o obowiązek wynikający np. ze zobowiązania umownego, co byłoby sprzeczne z normą wynikającą z implementowanego przepisu. Na marginesie należy dodać, iż rozporządzenia unijne są elementem porządku prawnego PCz i mają pierwszeństwo przed ustawą.
8	PRP ⁶	Art. 2 pkt 2a lit. c u.p.k.	Mając na uwadze, że przedsiębiorcy mogą być zobowiązani do określonych zachowań nie tylko na podstawie ustaw krajowych (takich jak zmieniana Projektem <i>ustawa o prawach konsumenta</i>), ale również na podstawie regulacji unijnych (np. RODO), wydaje się właściwe, aby zaproponowana w art. 1 pkt 3a) Projektu definicja „umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej” odnosiła się w punkcie c) do „obowiązku	J.w.

⁵ Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji.

⁶ Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			prawnego" (a nie - jak to ma miejsce w Projekcie - „obowiązku ustawowego”). Sugerujemy konieczność modyfikacji Projektu w powyższym zakresie poprzez zastąpienie w projektowanym art. 2a) pkt. c) ustawy o prawach konsumenta słowa „ustawowego” słowem „prawnego”.	
9	PGNI G ⁷	Art. 2 pkt 4a u.p.k.	<i>Celem rozwiania wątpliwości interpretacyjnych, które mogą pojawić się na gruncie przysługującemu konsumentowi prawa do odstąpienia od umowy, należy zwrócić uwagę na art. 1 pkt. 3 lit. b Projektu w zakresie dodawanego art. 2 pkt 4a dotyczącego definicji „towaru”.</i> <i>Powyższe prezentujemy na przykładzie obowiązującej ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (dalej: „ustawa”), gdzie zgodnie z art. 15 ust. 3 ustawy, jeżeli na wyraźne żądanie konsumenta wykonywanie usługi albo dostarczanie wody, gazu, energii elektrycznej, gdy nie są one dostarczane w ograniczonej objętości lub w ustalonej ilości, lub energii cieplnej ma się rozpocząć przed upływem terminu do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa, przedsiębiorca wymaga od konsumenta złożenia wyraźnego oświadczenia zawierającego takie żądanie na trwałym nośniku.</i> <i>Zgodnie z dodawaną definicją „towaru”, ustawodawca reguluje towar, określając go jako rzecz ruchomą, a także wodę, gaz i energię elektryczną w przypadku, gdy są oferowane do sprzedaży w określonej objętości lub ilości, z wyjątkiem rzeczy, która służy wyłącznie jako nośnik treści</i>	Uwaga nie została uwzględniona. Zobacz art. 2 pkt 5 SGD: „towary” oznaczają: a) materialne rzeczy ruchome; wodę, gaz i energię elektryczną należy uznać za towary w rozumieniu niniejszej dyrektywy, w przypadku, gdy są oferowane do sprzedaży w ograniczonej objętości lub w określonej ilości; b) materialne rzeczy ruchome, które zawierają w sobie treści cyfrowe lub usługę cyfrową lub są z takimi treściami lub usługą wzajemnie połączone w taki sposób, że brak tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby tym towarom pełnienie ich funkcji (zwane dalej „towarami z elementami cyfrowymi”); Kwestia ta została dodatkowo wyjaśniona w uzasadnieniu.

⁷ Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			cyfrowej. <i>Dodanie definicji „towaru” w treści wynikającej z Projektu, bez dostosowania pozostałych przepisów, które odnoszą się do gazu oraz energii elektrycznej, może rodzić ryzyko niejednolitej wykładni przepisów i doprowadzić do sytuacji, z jednej strony będzie można uznać, że prawo do odstąpienia w przypadku umów zawieranych na dostarczanie gazu lub energii elektrycznej poza lokalem przedsiębiorstw przysługuje, a z drugiej strony – że jest wręcz odwrotnie.</i> <i>Uzasadnienie do Projektu w żaden sposób nie odnosi się do tej kwestii, wobec czego trudno ocenić intencje wprowadzanych zmian w zakresie gazu i energii elektrycznej.</i> <i>Ponadto wskazujemy, że w przypadku przyjęcia definicji w takim kształcie, każdy przepis ustawy odnoszący się do rzeczy ruchomych powinien być skonstruowany poprzez odniesienie się do definicji legalnej ujętej w tej ustawie. W konsekwencji proponujemy wprowadzenie w definicji „towaru” następującej zmiany:</i> <i>„4a) towar – rzecz ruchoma, a także woda, gaz i energia elektryczna w przypadku, gdy są oferowane do sprzedaży w nieokreślonej objętości lub ilości, z wyjątkiem rzeczy, która służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej”.</i>	
10	AQUI LA ⁸	Art. 2 pkt. 4a w zw. z art. 43a u.p.k.	Zamysłem prac legislacyjnych jest m.in. zamieszczenie regulacji konsumenckich dot. rękojmi i gwarancji w jednej ustawie - ustawie o prawach konsumenta. Zgodnie z proponowaną definicją towarem jest wyłącznie rzecz ruchoma. Przy obecnym brzmieniu przepisów stwierdzić należy, że przepisy znowelizowanej ustawy o prawach	Uwaga nie została uwzględniona. Została ona dodatkowo wyjaśniona w uzasadnieniu.

⁸ Stowarzyszenie AQUILA.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			konsumenta miałyby zastosowanie wyłącznie do ruchomości. Tymczasem zgodnie z uzasadnieniem projektu kodeksu cywilnego, przepisy kodeksu cywilnego dot. rękojmi miałyby być stosowane do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym, a konsumentem jako kupującym. Założenie takie samo w sobie przeczy idei uregulowania kwestii konsumenckich w jednym akcie prawnym. Co więcej należy zwrócić uwagę, że przeciętny konsument w kontakcie z przedsiębiorcą posilkować się będzie literalnym brzmieniem przepisów. Nie zweryfikuje on słowniczka, z którego wynika, że w rozumieniu ustawy o prawach konsumenta towarem jest tylko ruchomość. Stanowi to realne osłabienie pozycji konsumenta wobec przedsiębiorcy. Dlatego postulujemy uregulowanie rękojmi i gwarancji dot. nieruchomości także w ustawie o prawach konsumenta. Gdyby powyższy postulat nie spotkał się z akceptacją, proponujemy, aby przynajmniej rozszerzyć art. 43a i wskazać, że w odniesieniu do towarów będących nieruchomościami zastosowanie znajdą przepisy kodeksu cywilnego dotyczące rękojmi i gwarancji. Jest to minimalna wskazówka dla konsumenta, w którym akcie prawnym powinien poszukiwać przepisów dotyczących jego sprawy.	
11	APP LIA ⁹	Art.2 pkt. 4b u.p.k.	W Projekcie nie uwzględniono zakresu czasowego trwałości, który jest elementem definicji „trwałości” w dyrektywie towarowej („trwałość” oznacza zdolność towarów do zachowania ich funkcji i parametrów działania przez okres	Uwaga nie jest zasadna. Definicja w projekcie jest zgodna z definicją z SGD (art. 2 pkt 13).

⁹ APPLiA – Związek Pracodawców AGD.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			normalnego użytkownika). W praktyce może to oznaczać spory przedsiębiorców z konsumentami dotyczące tego jaka powinna być trwałość danego produktu. Postulujemy dostosowanie definicji do definicji z dyrektywy towarowej.	
12	PIIT	Art. 2 pkt 5a u.p.k.	Izba zwraca uwagę na niespójność definicji usługi cyfrowej, zawartej w UPK względem definicji usługi cyfrowej w dyrektywie DCD. Zgodnie z art. 2 pkt 2 dyrektywy: „usługa cyfrowa” oznacza: a) usługę pozwalającą konsumentowi na wytwarzanie, przetwarzanie i przechowywanie danych lub dostęp do nich w postaci cyfrowej; lub b) usługę pozwalającą na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych;”. Taka definicja usługi cyfrowej oznacza, że „inne formy interakcji przy pomocy takich danych” odnoszą się do usługi pozwalającej na wspólne korzystanie z danych, stanowiąc kontynuację lit. b). W zaproponowanym projekcie UPK projektodawca zdecydował się przesunąć „inne formy interakcji przy pomocy takich danych” do odrębnej lit. c), co może sugerować, że odnosi się on zarówno do lit. a), jak i lit. b). W ocenie Izby obecna propozycja przepisu może budzić wątpliwości co do zakresu definicji, stąd Izba postuluje następującą zmianę art. 2 pkt 5a): „5a) usługa cyfrowa – usługa pozwalająca konsumentowi na:	Uwaga nie została uwzględniona. W ocenie projektodawcy zaproponowana w projekcie definicja jest zgodna z definicją z DCD.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			a) wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej, b) wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych; e) ~~inne formy interakcji przy pomocy takich danych~~";	
13	KL	Art. 2 pkt 5a u.p.k.	Konfederacja Lewiatan uważa, że zastosowana w projektowanej ustawie <u>definicja usługi cyfrowej</u> nie oddaje właściwie definicji zawartej w dyrektywie DCD. Unijny ustawodawca wyróżnił w ramach usługi cyfrowej niejako dwie kategorie dla takich usług (art. 2 pkt 2 DCD) - „usługa cyfrowa” oznacza: usługę pozwalającą konsumentowi na wytwarzanie, przetwarzanie i przechowywanie danych lub dostęp do nich w postaci cyfrowej; lub usługę pozwalającą na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych;”. Projektodawca w ramach zmian do UPK dokonał niewłaściwie dodatkowego rozbicia na lit. c) „inne formy interakcji przy pomocy takich danych”, które w ramach definicji z dyrektywy odnoszą się wyłącznie do usług pozwalających na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, a więc tak jak w dyrektywie powinny zostać umieszczone w pkt b). Propozycja KL: <i>W art. 2 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:</i>	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<i>„5a) usługa cyfrowa — usługa pozwalająca konsumentowi na: Wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej, Wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych; inne formy interakcji przy pomocy takich danych”;</i>	
14	PRP	Art. 2 pkt 5a u.p.k.	Definicja usługi cyfrowej zawarta w art. 1 pkt 3 c) Projektu odbiega od definicji wskazanej w dyrektywie DCD. Wydaje się, że krajowy projektodawca dokonał niepotrzebnego, dodatkowego rozbicia punktów w tej definicji, poprzez wyłączenie do lit. c) „innych form interakcji przy pomocy takich danych”. Takie rozbicie sprawiło, że definicja usługi cyfrowej stała się mniej jednoznaczna, a jako taka - potencjalnie zaburzająca harmonizację przepisów dyrektywy DCD w UE. Sugerujemy modyfikację Projektu w powyższym zakresie. Uważamy bowiem, że „inne formy interakcji przy pomocy takich danych” stanowią część usług pozwalających na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, a więc, tak jak w dyrektywie DCD, powinny zostać umieszczone w pkt b) projektowanych przepisów art. 5a ustawy o prawach konsumenta.	J.w.
15	PIIT	Art. 2 pkt. 5b u.p.k.	W ocenie Izby pojęcie „prawidłowe funkcjonowanie” towaru, o którym mowa w art. 2 pkt 5b UPK należałoby zastąpić innym określeniem, bardziej zrozumiałym i zakorzenionym w języku polskim – np. „pełnienie przez towar jego funkcji”.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Określenie „pełnienie funkcji” pojawia się zresztą w definicji „funkcjonalności” w projekcie UPK.	
16	PSSB	Art. 2 pkt 4b i 5e u.p.k.	W projekcie ustawy zamieszczono zmiany w słowniczku polegające na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji dla efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż w Projekcie nieprawidłowo zostały zaimplementowane pojęcia „trwałości” oraz „kompatybilności” – nie odnoszą się one w pełni do znaczenia nadanego im przez dyrektywy, w związku z czym powinny one zostać skorygowane, co też niniejszym postuluje Stowarzyszenie.	Uwaga dotycząca implementacji pojęcia „trwałość” nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu. Uwaga dotycząca pojęcia „kompatybilność” została kierunkowo uwzględniona.
17	KL	Art. 2 pkt 4b i 5e u.p.k.	W projekcie ustawy zamieszczono zmiany w słowniczku polegające na zdefiniowaniu pojęć niezbędnych dla implementacji SGD i DCD, a w konsekwencji dla efektywnego stosowania nowych przepisów krajowych. W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż w Projekcie nieprawidłowo zostały zaimplementowane pojęcia „trwałości” oraz „kompatybilności” — nie odnoszą się one w pełni do znaczenia nadanego im przez dyrektywy, w związku, z czym powinny one zostać skorygowane, co też niniejszym postuluje Konfederacja Lewiatan.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
18	SKEF	Art. 2 pkt 5e-5g u.p.k.	[O ile] projektodawca umieścił w projekcie definicje kompatybilności, funkcjonalności oraz interoperacyjności jednak pojęcia te nie uwzględniają towarów z elementami cyfrowymi , wobec czego należy uznać, że dyrektywa towarowa nie jest wdrożona w sposób kompletny.	Uwaga została uwzględniona.
19	PSSB	Art. 2 pkt 5e-5g u.p.k.	W tej materii PSSB nie zgłasza zastrzeżeń , jedynie wskazuje, iż warto rozważyć odrębne uregulowanie treści cyfrowych i usług cyfrowych w stosunku do przepisów o towarach i towarach z elementami cyfrowymi, ponieważ zapewniłoby to większą przejrzystość regulacji.	j.w.
20	APPL IA	Art. 2 pkt 5e – 5g u.p.k.	Zamieszczone w Projekcie definicje: „kompatybilności”, „funkcjonalności”, „interoperacyjności” korelują jedynie z definicjami tych pojęć przewidzianymi w dyrektywie o treściach cyfrowych. Tymczasem zostały one odmiennie uregulowane w dyrektywie towarowej (powiązanie z towarem). Nie znajduje to jednak odzwierciedlenia w projektowanych przepisach. Brak relewantnych definicji w tym zakresie może oznaczać trudności w ustaleniu, czy towar jest zgodny z umową. Postulujemy dostosowanie definicji do definicji z dyrektywy towarowej.	Uwaga została uwzględniona.
21	KRR K ¹⁰	Art. 2 pkt 5h u.p.k.	W projekcie wprowadzono także pojęcie „ceny” zarówno w odniesieniu do towaru jak i do treści cyfrowej. Definicja ceny jak i ceny jednostkowej w polskim porządku prawnym jest uregulowana w ustawie z dnia Ustawa z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług - art. 3 ust 1 pkt	Uwaga nie została uwzględniona. Definicja ceny zawarta w ustawie z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług jest nieadekwatna na potrzeby implementacji dyrektyw. Stąd należy przyjąć nową (inną) definicję.

¹⁰ Krajowa Rada Rzeczników Konsumentów.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			1 i 2. Projektowana definicja jest podobna, ale pominięto słowo „usługę”, odnosząc się jedynie do towaru, treści cyfrowej i usługi cyfrowej. To oznacza, że pojęcie ceny nie będzie odnosiło się do cen innych usług niż cyfrowe. Z kolei w art. 8 pkt 3 i 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta, której projektowane zmiany dotyczą, posłużono się pojęciem " łącznej ceny lub wynagrodzenia za świadczenie wraz z podatkami". Obecnie oznacza to, że w odniesieniu do zakupów tradycyjnych w sklepach stacjonarnych mamy pojęcie ceny, ceny jednostkowej i ceny łącznej, w obrocie poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość ceny łącznej, a po zmianach pojawi się kolejna definicja ceny, ale tylko w odniesieniu to towarów, treści cyfrowych i usług cyfrowych. To oznacza, niepotrzebne mnożenie różnych definicji na potrzeby różnych aktów prawnych i różnych pojęć na poziomie tego samego aktu. Zatem dla wyeliminowania chaosu legislacyjnego winno się dążyć do jednolitego uregulowania definicji ceny w jednym akcie prawnym i na zasadzie odesłania wskazywać w pozostałych aktach prawnych.	
22	PIIT	Art. 2 pkt 5h u.p.k.	Izba pragnie przekazać swoje obawy związane z decyzją projektodawcy o wprowadzeniu do projektu UPK definicji „ceny”. Mając na uwadze fakt, że obecna wersja UPK wielokrotnie posługuje się zwrotem „cena”, w ocenie Izby powinno dojść do analizy czy wprowadzenie definicji „ceny” nie wpłynie na dotychczasowe obowiązki wynikające z UPK. Transponowane w projekcie dyrektywy przepisy nie zmieniają bowiem ani dyrektywy 2002/65/WE, ani dyrektywy 2011/83. Dlatego pomysł polskiego ustawodawcy, żeby połączyć transpozycję tych kilku dyrektyw w jednym akcie i	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			opatrzyć je wspólnym słowniczkiem, nie może powodować sytuacji, w której definicja – objęta pełną harmonizacją w kontekście jednej dyrektywy – będzie stosowana do przepisów z innej dyrektywy. W kontekście nowej definicji „ceny” wskazane byłoby, aby wyjaśnić relację między przepisami ustawy o prawach konsumenta i ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług. Izba zwraca również uwagę, że zgodnie z motywem 23 Dyrektywy DCD cyfrowym odwzorowaniem wartości są m.in. e-kupony oraz bony elektroniczne, czyli niebędące pieniądzem środki płatności. Wątpliwości budzi zatem wskazanie cyfrowego odwzorowania wartości jako elementu definicji ceny, skoro jest to środek służący do zapłaty ceny. Dodatkowo chcielibyśmy wskazać, że w nielicznych aktach prawnych, które posługują się pojęciem cyfrowego odwzorowania (np. ustawa o ewidencji ludności lub ustawa o aktach stanu cywilnego), pojęcie to oznacza skan lub inną postać kopii cyfrowej odwzorowywanego dokumentu, zatem wprowadzane projektowaną ustawą pojęcie „cyfrowego odwzorowania wartości”, bez jego zdefiniowania na gruncie ustawy UPK, może budzić w polskim porządku prawnym problemy interpretacyjne.	
23	PIKE ¹¹	Art. 2 pkt 5h u.p.k.	Projekt nie uwzględnia definicji już funkcjonujących w polskim porządku prawnym, co może prowadzić do dalszych kolizji. Przykładowo w art. 2 ustawy o prawach konsumenta projektuje się wprowadzić pkt 5h)	J.w.

¹¹ Polska Izba Komunikacji Elektronicznej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			definiujący „cenę”, pomimo że już art. 3 ust. 1 pkt 1) ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług definiuje „cenę”. Praktyczna różnica w definiensach tych definicji cen sprowadza się do rozszerzenia tej w Projekcie o „cyfrowe odwzorowanie wartości” w przypadku zapłaty za treści cyfrowe i usługi cyfrowe. Uzasadnienie Projektu nie wyjaśnia, czy polski projektodawca uwzględnił dotychczas obowiązującą definicję, w szczególności czy rozważył, czy rzeczywiście istnieje potrzeba wprowadzania kolejnej definicji ceny do ustawy o prawach konsumenta w przypadku obowiązującej już definicji w ustawie o informowaniu o cenach towarów i usług, ani czy nie powstaje ryzyko kolizji. W związku z powyższym PIKE wnioskuje o ponowne rozważenie potrzeby wprowadzania pkt 5h) do art. 2 ustawy o prawach konsumenta lub ewentualnego rozszerzenia definicji z art. 3 ust. 1 pkt 1) ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług.	
24	SKEF	Art. 6 u.p.k.	Z perspektywy konsumenta przepis ten wydaje się mało czytelny – odesłania do innych przepisów oraz sposób sformułowania przepisu jest niejasny. W naszej opinii przepis wymaga wprowadzenia zmian redakcyjnych, które pozwolą rozumieć go w sposób jednoznaczny i nie pozostawiają pola interpretacyjnego, co mogłoby mieć niekorzystny wpływ na ochronę praw konsumentów	Uwaga została kierunkowo uwzględniona.
25	PAN ¹²	Art. 6 ust. 1 u.p.k.	Wątpliwości budzi projektowany art. 6 ust. 1 [...], zgodnie z którym „[d]o umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do przeniesienia własności towaru i wykonania usługi, stosuje się przepisy dotyczące umów zobowiązujących	Uwaga nie została uwzględniona. Kwesta ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

¹² Polska Akademia Nauk.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			do przeniesienia własności.” O ile przepis ten nie wywołuje wątpliwości w odniesieniu do przeniesienia rzeczy związanych z zasadniczym towarem, bardziej złożone pozostaje stosowanie przepisów o przeniesieniu własności do usług (klasycznie łączonych z umową zlecenia lub umową o dzieło, nie zaś z umowami przewłaszczeniowymi). W obecnej postaci projektowany przepis może wywołać poważne wątpliwości, ograniczające jego funkcjonalność na tle istniejących konstrukcji prawa cywilnego.	
26	P FPZZ p ¹³	Rozdział 5a u.p.k.	Należy zwrócić uwagę na występującą nieścisłość pomiędzy nazwą tytułu rozdziału 5a – „Rękojmia i gwarancja konsumencka”, a art. 43a, który uchyla zastosowanie wobec konsumentów wyłącznie zapisów kodeksu cywilnego o gwarancji przy sprzedaży towaru (dział III). Powstaje wątpliwość czy przepisy tego rozdziału mają mieć zastosowanie tylko dla przypadków udzielonej gwarancji, czy też również do odpowiedzialności przedsiębiorcy z tytułu rękojmi za wady, a jeśli również rękojmi za wady, należy doprecyzować które przepisy powinny mieć pierwszeństwo, czy te z KC czy ze znowelizowanej ustawy o prawach konsumenta. Wobec powyższego proponuje się, aby tytuł otrzymał brzmienie „Gwarancja konsumencka” albo proponuje się, aby przepis art. 43a uchylał zastosowanie również działu II tytułu XI. Treść rozdziału 5a oraz uchylane zapisy w KC wskazują, że taki kierunek zmian byłby najodpowiedniejszy. Należy zauważyć, iż w uzasadnieniu nowelizacji jest tylko ogólna wzmianka o tym, że zapisy KC o rękojmi nadal będą mieć zastosowanie w zakresie sprzedaży	Sformułowanie art. 43a została poprawione, w ten sposób, że uchyla zastosowanie przepisów o rękojmi, a nie gwarancji, zgodnie z pierwotną intencją projektodawcy.

¹³ Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			nieruchomości pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Niestety nie wynika to w żadnym zakresie z samej nowelizacji. Wobec powyższego wydaje się uzasadnione wskazanie w przepisie art. 43a wyłączenia w całości przepisów KC w zakresie rękojmi i gwarancji w odniesieniu do umów przenoszących własność towaru (zdefiniowanego w założeniu jako rzecz ruchoma).	
27	SKEF	Rozdział 5a u.p.k.	W projekcie nowelizacji planowane jest dodanie pkt.5 w brzmieniu: „5) zasady i tryb wykonania praw konsumenta wynikających z rękojmi i gwarancji konsumenckiej” – należy zwrócić uwagę, iż pojawia się tam zaczerpnięte z Kodeksu cywilnego pojęcie „rękojmi” podczas gdy pojęcie to nie pojawia się w tekście ustawy poza tytułem Rozdziału 5a „Rękojnia i gwarancja konsumencka”. Wydaje się, iż może to być bardzo dezorientujące. Ponadto z uzasadniania projektu wynika, iż zmianie ulega rozumienie czym rękojnia ma być. Dotychczasowa rękojnia opisana w kodeksie cywilnym była ściśle związana z zagadnieniem wad fizycznych i prawnych rzeczy podczas gdy nowe regulacje kładą nacisk na zgodność lub niezgodność z umową. Wydaje się, iż niezbędnym będzie doprecyzowanie co oznacza „rękojnia” na gruncie ustawy o prawach konsumenta, aby nie była mylona z „rękojnią” znaną z Kodeksu cywilnego.	Kwestia została wyjaśniona w uzasadnieniu.
28	KRR K	Rozdział 5a u.p.k.	Projekt zawiera rozdział 5a i tytuł „Rękojnia i gwarancja konsumencka”. Tymczasem w treści projektowanych przepisów jak również w definicjach nie ma żadnej definicji rękojmi wszystkie [przepisy] od art. 43 b począwszy posługują się pojęciem „zgodności towaru z umową”. Tytuł ten jest zatem błędny.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
29	PSSB	Rozdział 5a u.p.k.	Problem stanowi [...] okoliczność, która mogła uwidocznić się już wcześniej, tj. brak konsekwencji w implementacji dyrektyw, przejawiający się na przykład w fakcie, iż Projektodawca naprzemiennie posługuje się pojęciami: „rękojmia konsumencka” oraz „zgodność towaru z umową”, utożsamiając je ze sobą. Należy zaznaczyć, iż odpowiedzialność z tytułu rękojmi uregulowana jest w Kodeksie cywilnym. W przepisach zawartych w Projekcie mowa zaś o odpowiedzialności przedsiębiorcy za brak zgodności towaru z umową, a nie odpowiedzialności z tytułu rękojmi. Nieprawidłowe więc zdaje się używanie w projekcie pojęcia „rękojmi”, ponieważ brak spójności w terminologii może wprowadzać w błąd co do obowiązującego reżimu odpowiedzialności. W ustawie o prawach konsumenta ma zostać uregulowana zgodność towaru z umową oraz odpowiedzialność przedsiębiorców z tego tytułu. Na marginesie zaznaczyć można, iż pojęcie „rękojmia” pojawia się w Projekcie jedynie dwukrotnie, a „gwarancji konsumenckiej” nie jest w ogóle zdefiniowane w ustawie i przepisy Projektu odnoszą się do niego tylko w jednym artykule. W ocenie PSSB Projekt wymaga ujednolicenia terminologicznego, tak, aby jasne było, które przepisy obowiązują i do jakich konstrukcji prawnych i sytuacji się w praktyce odnoszą.	J.w.
30	PIIT	Rozdział 5a u.p.k.	Wątpliwości Izby budzi [...] tytuł rozdziału 5a, wskazujący na pojęcia rękojmi i gwarancji konsumenckiej, właściwe dotychczas dla ustawy Kodeks cywilny, a którymi to pojęciami projektodawca, w związku z implementacją dyrektywy SGD, nie zdecydował się posługiwać w ramach zmian do UPK. Tym samym wskazany w art. 1 ust. 5 UPK	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przedmiotowy zakres ustawy, obejmujący zasady i tryb wykonania praw konsumenta wynikających z rękojmi i gwarancji konsumenckiej w istocie obejmuje zasady i tryb wykonywania praw konsumenta wynikających z braku zgodności towaru z umową. W ocenie Izby w związku z faktem, że dyrektywa SGD przewiduje maksymalną harmonizację przepisów wydaje się, że harmonizacja powinna istnieć również na poziomie używanych pojęć i terminów, tym bardziej, że zarówno dyrektywa SGD, jak i projektowane przepisy UPK w swojej treści nie posługują się pojęciem „rękojmi”.	
31	KL	Rozdział 5a u.p.k.	Problem stanowi również okoliczność, która mogła uwidocznić się już wcześniej, tj. brak konsekwencji w implementacji dyrektyw, przejawiający się na przykład w fakcie, iż Projektodawca naprzemiennie posługuje się pojęciami: „rękojmia konsumencka” oraz „zgodność towaru z umową”, utożsamiając je ze sobą. Należy zaznaczyć, iż odpowiedzialność z tytułu rękojmi uregulowana jest w Kodeksie cywilnym. W przepisach zawartych w Projekcie mowa zaś o odpowiedzialności przedsiębiorcy za brak zgodności towaru z umową, a nie odpowiedzialności z tytułu rękojmi. Nieprawidłowe, więc zdaje się używanie w projekcie pojęcia „rękojmi”, ponieważ brak spójności w terminologii może wprowadzać w błąd, co do obowiązującego reżimu odpowiedzialności. W ustawie o prawach konsumenta ma zostać uregulowana zgodność towaru z umową oraz odpowiedzialność przedsiębiorców z tego tytułu.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Na marginesie zaznaczyć można, iż pojęcie „rękojmia” pojawia się w Projekcie jedynie dwukrotnie, a „gwarancji konsumenckiej” nie jest w ogóle zdefiniowane w ustawie i przepisy Projektu odnoszą się do niego tylko w jednym artykule. W ocenie Konfederacji Lewiatan Projekt wymaga ujednolicenia terminologicznego, tak, aby jasne było, które przepisy obowiązują i do jakich konstrukcji prawnych i sytuacji się w praktyce odnoszą.	
32	APPL IA	Rozdział 5a u.p.k.	Projektodawca przemiennie posługuje się pojęciem „rękojmia konsumencka” oraz „zgodność towaru z umową”. W naszej ocenie odpowiedzialność z tytułu rękojmi jest uregulowana w k.c. W nowo projektowanych przepisach mowa natomiast o odpowiedzialności przedsiębiorcy za brak zgodności towaru z umową nie odpowiedzialności z tytułu rękojmi. Ustawa o prawach konsumenta nie powinna zatem posługiwać się pojęciem „rękojmi”. Brak spójności w terminologii może wyprowadzać w błąd co do reżimu odpowiedzialności. W istocie bowiem ustawa o prawach konsumenta, zgodnie z uzasadnieniem do projektowanych przepisów, będzie regulowała kwestie zgodności towaru z umową oraz odpowiedzialności przedsiębiorców z tego tytułu. Na marginesie, pojęcie „rękojmia” pojawia się w projekcie tylko dwa razy.	J.w.
33	IAB ¹⁴ 15	Rozdział 5a u.p.k.	Jednocześnie zwracamy uwagę na fakt, iż w Uzasadnieniu projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz	J.w.

¹⁴ Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska.

¹⁵ Business Centre Club poparł stanowisko (uwagi) Związku Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			ustawy - Kodeks cywilny z dnia 29 grudnia 2020 r. wskazano na wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu Cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów. Projekt natomiast przewiduje, że do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny - a więc wyłącza stosowanie w stosunku do umów z konsumentem przepisów o gwarancji przy sprzedaży (a nie znajdujących się w dziale II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego przepisów o rękojmi). Jeżeli w przypadku umów z konsumentem wyłączone miałyby być stosowanie przepisów o rękojmi z Kodeksu Cywilnego (a więc działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego), projektowana zmiana Kodeksu Cywilnego tym bardziej nie pozwoli na uzupełnienie luki związanej z pominięciem wymaganego Dyrektywą Cyfrową i Dyrektywą Towarową zagwarantowania konsumentom w przypadku wad prawnych towaru, treści lub usługi cyfrowej analogicznych środków ochrony prawnej jak w sytuacji wykrycia wad fizycznych.	
34	APPL IA	Art. 43a u.p.k.	Projekt Ustawy nie daje jasności jakie przepisy będą stosowane w zakresie gwarancji handlowej. Literalne brzmienie projektu wyłącza stosowanie przepisów kodeksu cywilnego o gwarancji przy sprzedaży w stosunku do konsumentów. Jednak z Uzasadnienia Projektu („Uzasadnienie”) i Oceny Skutków Regulacji („OSR”) wynika, że intencją projektodawcy było wyłączenie przepisów o rękojmi i jedynie uzupełnienie przepisów o gwarancji nowymi przepisami. Wydaje się, że wyłączenie	Uwaga dotycząca zmiany zapisu art. 43a poprzez określenie, że wyłączenie stosowania dotyczy działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego (a nie działu III o gwarancji) została uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			stosowania przepisów o gwarancji jest omyłką pisarską, jednak, jeśli nie zostanie ona poprawiona w toku dalszych prac nad Projektem, może wprowadzić bardzo poważne problemy w stosowaniu nowych przepisów. Postulujemy jednoznaczne uregulowanie tej kwestii w sposób dający jasność przedsiębiorcom co do tego, które przepisy będą ich obowiązywać. Należy także zapewnić dobrowolny charakter gwarancji handlowej tak jak ma to miejsce w obecnych zapisach kodeksu cywilnego. [...] wskazana byłaby zmiana zapisu art. 43a poprzez określenie, że wyłączenie stosowania dotyczy działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego (a nie działu III o gwarancji). Jednocześnie należy zapewnić dalsze stosowanie kodeksu cywilnego do gwarancji przy sprzedaży w relacjach z konsumentami (z ewentualnym uwzględnieniem zmian wymaganych dyrektywą towarową). Przepisy dyrektywy towarowej umożliwiają państwom członkowskim ustanowienie przepisów dotyczących innych aspektów gwarancji handlowej, które nie zostały w niej uregulowane.	
35	IGE	Art. 43a u.p.k.	W projektowanym przepisie pojawia się wyłączenie stosowania działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego. W uzasadnieniu Projektu natomiast jest mowa, że rozdział 5a u.p.k. ma odrębnie od Kodeksu cywilnego regulować materię rękojmi i gwarancji względem konsumentów. Dla realizacji tego celu, który wynika również z projektowanego brzmienia art. 1 pkt 5 u.p.k., art. 43a u.p.k.	Uwaga została uwzględniona (j.w.)

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			powinien wyłączać stosowanie działu II i działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego.	
36	PIIT	Art. 43a u.p.k.	Zgodnie z treścią art. 43a UPK „Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale”. Izba zwraca uwagę, że dział III tytułu XI księgi trzeciej ustawy – Kodeks cywilny (dalej „KC”) zawiera uregulowania dotyczące gwarancji przy sprzedaży. Zgodnie z uzasadnieniem do projektu „Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji”. Powstaje zatem pytanie, czy zamiarem projektodawcy było wyłączenie przepisów dotyczących gwarancji, bez podobnego wyłączenia dla działu II (rękojmia za wady), czy też w odniesieniu do umów, o których mowa w art. 43a, nie powinno stosować się przepisów zarówno działu II tytułu XI księgi trzeciej KC, tj. rękojmi za wady, jak i działu III tytułu XI księgi trzeciej KC, tj. gwarancji przy sprzedaży? Ponadto czy w razie wyłączenia przepisów działu III przepisy dotyczące gwarancji, określone w KC, stosowałoby się wyłącznie do umów zawieranych między przedsiębiorcami? [...] Izba proponuje poniżej zmianę brzmienia art. 43a: „Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży,	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<i>umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu ~~III~~ II tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale”.</i>	
37	SRK ¹⁶	Art. 43 a u.p.k. (pojęcie gwarancji)	1. Nowoprojektowany rozdział 5a ww. ustawy ma nosić tytuł: „Rękojmia i gwarancja konsumencka”. Dyrektywa nr 2019/771 nie posługuje się zupełnie pojęciem „rękojmi”. Poza tytułem Rozdziału 5a pojęcie „rękojmia” w projekcie nie występuje, z wyjątkiem nowego przepisu art. 1 pkt 5), zgodnie z którym „ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi, w szczególności: zasady i tryb wykonania praw konsumenta wynikających z rękojmi i gwarancji konsumenckiej.” Poza tymi dwoma odwołaniami do pojęcia „rękojmi” projekt w ślad za dyrektywą nr 2019/771 posługuje się jedynie pojęciem „zgodności towaru z umową”. Należy zdecydować jakiego pojęcia będzie się używać w ustawie. Pozostawienie obecnego rozwiązania powodować będzie u adresatów nowych przepisów dezorientację, co do właściwej treści norm, jakie należy zdekodować z przepisów ustawy. 2. Ponadto znaczny chaos w projekcie, a stąd i w ustawie panuje z pojęciem „gwarancji”. Projekt we wspomnianym tytule rozdziału 5a ustawy używa pojęcia „gwarancji konsumenckiej”, zaś w art. 43g zawiera zwrot „gwarancja trwałości”. Dyrektywa nr 2019/771 używa w tytule artykułu 17 słów: „gwarancja handlowa”, a ponadto już w treści tegoż	Uwaga co do kwestii „gwarancji” nie została uwzględniona. Obecnie obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego dotyczące gwarancji zasadniczo wykonują postanowienia dyrektywy towarowej: Art. 17 pkt 1 Zd. 1 – tutaj zastosowanie będą miały zasady ogólne; Zd. 2 – odpowiednikiem jest art. 577 § 2 k.c.; Zd. 3 – odpowiednikiem jest art. 579 i nast. k.c.; Art. 17 pkt 2 – odpowiednikiem jest art. 577¹ i 577² k.c.; Art. 17 pkt 3 – odpowiednikiem jest art. 577¹ § 3 k.c.; Art. 17 pkt 4 – odpowiednikiem jest art. 577³ i nast. k.c. Ostatecznie zdecydowano, że konieczne jest jedynie dopasowanie art. 577¹ § 2 k.c. do standardu wymaganego dyrektywą. Kwestia ta zostanie dodatkowo wyjaśniona w uzasadnieniu.

¹⁶ Stowarzyszenie Rzeczników Konsumentów.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przepisu odnosi się do „handlowej gwarancji trwałości” lub prosto „gwarancji handlowej”. Także Kodeks cywilny w obecnym brzmieniu nie używa pojęcia „gwarancji konsumenckiej”, tylko „gwarancją przy sprzedaży”, względnie „gwarancją co do jakości rzeczy sprzedanej”. Należy postulować, aby ustawa nie powodowała dalszego chaosu terminologicznego i nie wprowadzała do porządku prawnego nowych bytów. Wystarczającym byłoby użycie zwrotu z dyrektywy, czyli „gwarancji handlowej”, ostatecznie – „handlowej gwarancji trwałości”. Z samą instytucją gwarancji handlowej jest w projekcie duży kłopot. Projektowany art. 43a wyłącza z obrotu konsumenckiego stosowanie przepisów „działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny”. Wskazany dział III reguluje gwarancję przy sprzedaży. Jednak lektura dalszym przepisów projektu oraz uzasadnienia przekonuje, że projektodawca chciał projektem wyłączyć z obrotu B2C kodeksowe przepisy o rękojmi za wady uregulowane w dziale II, a nie przepisy o gwarancji. Przyjęcie jednak, że za wpisaniem do projektu odwołania do działu „III”, a nie „II” nie jest ewidentną pomyłką pisarską, a działaniem racjonalnym, powoduje, że projekt w większości staje się nieczytelny oraz nie implementuje właściwie dyrektywy nr 2019/771, a w szczególności jej przepisów o gwarancji handlowej.	Uwaga dotycząca zmiany treści art. 43a została uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
38	PSSB	Art.43a u.p.k.	[n]owo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii. Jak wynika z art. 43a Projektu, do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego, a w razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w dziale o rękojmi i gwarancji konsumenckiej. Stowarzyszenie zaznacza, iż przepisy o rękojmi przy sprzedaży uregulowane są w dziale II, a nie III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego, który to z kolei przewiduje gwarancję przy sprzedaży. W związku z tym PSSB za stosowne uważa doprecyzowanie, o uchylenie których przepisów w rzeczywistości chodzi i podjęcie w tym celu stosownych działań.	Uwaga została uwzględniona.
39	SKEF	Art. 43a u.p.k.	Należy zwrócić uwagę projektodawcy na rozbieżność założeń określonych w uzasadnieniu a treścią art. 43 a. W projekcie ustawy czytamy: „Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale.” Dział III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego dotyczy	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			gwarancji, natomiast w uzasadnieniu projektu czytamy, iż zamiarem było wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów.	
40	KL	Art. 43a u.p.k.	Jak zaznaczają twórcy Projektu „[n]owo wprowadzone przepisy przewidują wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu cywilnego o rękojmi przy sprzedaży w stosunku do konsumentów (art. 43a) i odrębne uregulowanie tej materii.” Jak wynika z art. 43a Projektu, do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego, a w razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w dziale o rękojmi i gwarancji konsumenckiej. Zaznaczamy, że przepisy o rękojmi przy sprzedaży uregulowane są w dziale II, a nie III tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego, który to z kolei przewiduje gwarancję przy sprzedaży. W związku z tym, za stosowne uważamy doprecyzowanie, o uchylenie, których przepisów w rzeczywistości chodzi i podjęcie w tym celu stosownych działań.	J.w.
41	KRR K	Art. 43a u.p.k.	W art. 43 a zapisano, że do umów przenoszących własność rzeczy ruchomych na konsumenta nie stosuje się przepisów Działu III Tytułu XI kodeksu cywilnego. Nie ma mowy o niestosowaniu przepisów Działu II „Rękojmia za wady”. A zatem - przy gwarancji stosowane będą tylko przepisy ustawy o prawach konsumenta (u.p.k.), a przy rękojmi zarówno u.p.k. jak i k.c. Pytanie czy jest to przeoczenie? Jeśli nie - to takie zapisy doprowadzą do dualizmu rozwiązań prawnych.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			W art. 43a wskazano, że działu III tytuł XI nie stosuje się do umów o dzieło będące towarem, ale jest art. 638 k.c. wyraźnie wskazujący na konieczność stosowania przepisów o rękojmi. W świetle tego, że pozostają przepisy o rękojmi, a nie stosuje się tylko przepisów kodeksowych o gwarancji to do umów o dzieło miałyby odpowiednie zastosowanie zarówno 556 i następne oraz projektowane 43a i następne?	
42	NSZZ SOLI DARNOŚĆ	Art. 43a u.p.k.	Zgodnie z zawartym w art. 1 pkt 5) projektu, dodawanym art. 43a <i>Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 875). W razie braku zgodności towaru z umową, konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale. Księga trzecia Tytuł XI, Dział III Kodeksu cywilnego zawiera przepisy dotyczące gwarancji przy sprzedaży. Zatem zgodnie z brzmieniem przytoczonego dodawanego przepisu, do wymienionych w nim umów nie będą miały zastosowania przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące gwarancji (Dział III), zastosowanie natomiast znajdą przepisy dotyczące rękojmi (Dział II). Uzasadnienie do projektu - „Art. 43a jednoznacznie przesądza o odrębności nowo projektowanych regulacji względem ogólnych przepisów Kodeksu cywilnego w zakresie rękojmi i gwarancji.” (str. 6 uzasadnienia) - pozostaje w sprzeczności z treścią proponowanego przepisu. Natomiast na str. 3 uzasadnienia, w części zawierającej argumenty</i>	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przemawiające za implementowaniem dyrektyw w drodze zmian wprowadzanych w ustawie o prawach konsumenta, a nie zmian do Kodeksu cywilnego, projektodawca wskazuje, iż <i>zaimplementowanie dyrektyw do ustawy o prawach konsumenta stworzy spójną i w zasadzie zamkniętą regulację, co z kolei przełoży się na „ustabilizowanie” sytuacji prawnej przedsiębiorców i konsumentów. Wyeliminowana zostanie przy tym, do niezbędnego minimum, potrzeba odesłań do innych przepisów prawa, w tym z zakresu rękojmi i gwarancji.</i> Ponownie o wyłączeniu stosowania przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów jest mowa na stronie 8 uzasadnienia, gdzie omawiane są zmiany w Kodeksie cywilnym. W kontekście treści uzasadnienia trudno ustalić, które przepisy k.c. nie znajdą zastosowania do umów, o których mowa w dodawanym art. 43a ust. 1: przepisy dotyczące rękojmi, gwarancji czy rękojmi i gwarancji. W tym miejscu należy wskazać, iż przepis art. 17 SGD przewiduje stosowanie gwarancji handlowej natomiast art. 21 ust. 2 SGD dopuszcza, aby sprzedawca mógł oferować konsumentowi warunki umowne wykraczające ponad zakres ochrony przewidziany w dyrektywie. <u>W tym kontekście, wyłączenie w art. 43a ust. 1 stosowania przepisów o gwarancji jest nieuzasadnione.</u> Zachowanie stosowania Kodeksowych przepisów o rękojmi jest o tyle istotne, iż zawiera ona narzędzia ochrony konsumenta w przypadku wystąpienia wady prawnej, wady, której, wbrew zapewnieniom twórców projektu, trudno dopatrzeć się w projekcie jako podstawy odpowiedzialności	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			sprzedającego. Natomiast zaproponowane zmiany w Kodeksie cywilnym nie tylko nie doprowadzą do uniknięcia potencjalnych wątpliwości - czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD obejmuje również wady prawne - ale ze względu na przyjęte rozwiązania wręcz je pogłębią.	
43	IAB	Art. 43a u.p.k.	Jednocześnie zwracamy uwagę na fakt, iż w Uzasadnieniu projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy - Kodeks cywilny z dnia 29 grudnia 2020 r. wskazano na wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu Cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów. Projekt natomiast przewiduje, że do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło będące towarem, nie stosuje się przepisów działu III tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny - a więc wyłącza stosowanie w stosunku do umów z konsumentem przepisów o gwarancji przy sprzedaży (a nie znajdujących się w dziale II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego przepisów o rękojmi). Jeżeli w przypadku umów z konsumentem wyłączone miałyby być stosowanie przepisów o rękojmi z Kodeksu Cywilnego (a więc działu II tytułu XI księgi trzeciej Kodeksu cywilnego), projektowana zmiana Kodeksu Cywilnego tym bardziej nie pozwoli na uzupełnienie luki związanej z pominięciem wymaganego Dyrektywą Cyfrową i Dyrektywą Towarową zagwarantowania konsumentom w przypadku wad prawnych towaru, treści lub usługi cyfrowej analogicznych środków ochrony prawnej jak w sytuacji wykrycia wad fizycznych.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
44	APPL IA	Art. 43b u.p.k.	Przepis nieprecyzyjnie i niekompletnie implementuje przesłanki niezgodności z umową określone w dyrektywie towarowej, m.in. nie rozróżniając przesłanek subiektywnych i obiektywnych, co może utrudniać stosowanie przepisów. Przykładowo w przesłance określonej w ust. 1 pkt 1 nie zostało przeniesione wskazanie na jakość, funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność, które powinny spełniać warunki przewidziane w umowie. W przesłance określonej w ust. 2 pkt 1 dyrektywa towarowa odwołuje się do „branżowych kodeksów postępowania mających zastosowanie w danym sektorze”, które dodatkowo mogą mieć znaczenie w przypadku braku norm technicznych, natomiast projektowany przepis odwołuje się do „dobrych praktyk”. Pojęcia te mają różny zakres, a dodatkowo przepis pomija zastrzeżenie, że odwołanie do tych praktyk powinno mieć zastosowanie dopiero w przypadku braku norm technicznych. Również w ust. 2 pkt 2 niedokładnie przeniesiono regulację, która wskazuje czyje oświadczenia należy brać pod uwagę oceniając zgodność towaru z umową. Dyrektywa towarowa wymienia m.in. „osoby na wcześniejszych etapach łańcucha dostaw”, natomiast w projekcie polskiej regulacji odwołano się do „poprzedników prawnych”. Pojęcie to również ma inny zakres niż pojęcie wykorzystane w dyrektywie towarowej. Nieprecyzyjne zostały również przeniesione przepisy wskazujące wymóg dostarczenia towaru zgodnie z	Uwaga dotycząca przesłanek subiektywnych i obiektywnych została kierunkowo uwzględniona – są one uregulowane w odpowiednio art. 43b ust. 1 i 2 u.p.k. Uwaga dotycząca poprzedników prawnych nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<u>akcesoriami i instrukcjami</u> (odrębnie uregulowane w przesłankach obiektywnych i subiektywnych). <u>Projekt nie przewiduje również przesłanki dostarczenia rzeczy wraz z aktualizacjami zgodnie z umową sprzedaży.</u> Wskazane byłoby dokładne przeniesienie przesłanek z dyrektywy towarowej, aby uniknąć niejasności co do wymogów, jakie muszą spełniać towary. Jeżeli utrzymane zostanie odesłanie do tego przepisu w art. 43i (co wydaje się nieprawidłowe), przepis powinien również dokładnie odzwierciedlać przepisy dyrektywy o treściach cyfrowych.	
45	PSSB	Art. 43b u.p.k.	W art. 43b Projektu Projektodawca definiuje pojęcie zgodności towaru z umową. Jak zaznaczono w uzasadnieniu, przyjęcie takiego rozwiązania jest novum na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jego braku) towaru z umową..., a także, że w ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2). Stowarzyszenie nie kwestionuje nowatorskości opisywanego rozwiązania, niemniej tym bardziej należałoby się spodziewać, iż taka implementacja zostanie dokonana w sposób przemyślany i dokładny. Z kolei art. 43b Projektu nieprecyzyjnie i niekompletnie wprowadza przesłanki niezgodności z umową określone w SGD. Co prawda autorzy Projektu w uzasadnieniu wskazują na rozróżnienie przesłanek subiektywnych i obiektywnych, lecz nie robią tego bezpośrednio w akcie prawnym, w przeciwieństwie do regulacji art. 5 dyrektywy towarowej.	Uwaga została kierunkowo uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Dodatkowo, nie sposób zapomnieć, iż zmiany mają na celu harmonizację maksymalną, co nie w pełni zostaje zrealizowane w Projekcie. Przykładowo, w ust. 1 pkt. 1 art. 43b Projektu mowa o opisie, rodzaju, ilości i kompletności, podczas gdy w SGD przewidziano opis, rodzaj, ilość i jakość oraz funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność i inne ich cechy. W przesłankach obiektywnych dyrektywa przewiduje odwołanie się do norm technicznych lub w przypadku braku takich norm technicznych, branżowych kodeksów postępowania mających zastosowanie w danym sektorze, czego brak w Projekcie. Idąc dalej, dyrektywa towarowa wymienia „osoby na wcześniejszych etapach łańcucha dostaw”, natomiast w Projekcie zastąpiono tę kategorię podmiotów „poprzednikami prawnymi”. Nie są to pojęcia tożsame. Dokonano nieprecyzyjnego przeniesienia również przepisów wymagających dostarczenia towaru zgodnie z akcesoriami i instrukcjami, a także nie przewidziano w Projekcie przesłanki dostarczenia rzeczy wraz z aktualizacjami zgodnie z umową sprzedaży. Stowarzyszenie podkreśla w szczególności, iż w dyrektywie towarowej otwarty katalog przesłanek przewidziano jedynie względem tych subiektywnych, natomiast obiektywne cechuje enumeratywność. Z kolei w Projekcie w jednym artykule przewidziano zarówno przesłanki obiektywne, jak i subiektywne, cały katalog czyniąc otwartym. Jest to zabieg nieprawidłowy, w związku z czym Stowarzyszenie postuluje zaimplementowanie przesłanek obiektywnych i subiektywnych w odrębnych artykułach i wprowadzenie katalogów tożsamych z treścią dyrektywy towarowej, co jest niezbędne dla jej prawidłowej implementacji.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
46	KL	Art. 43b u.p.k.	W art. 43b Projektu Projektodawca definiuje pojęcie zgodności towaru z umową. Jak zaznaczono w uzasadnieniu, „przyjęcie takiego rozwiązania jest novum na gruncie prawa cywilnego, bowiem w zasadzie stanowi odejście od instytucji wady fizycznej i prawnej na rzecz zgodności (bądź jego braku) towaru z umową..., a także, że w ślad za prawodawcą unijnym przyjęto afirmatywne określenie zgodności towaru z umową, wyróżniając przy tym elementy subiektywne (ust. 1), jak i obiektywne (ust. 2), Nie kwestionujemy nowatorskości opisywanego rozwiązania, niemniej tym bardziej należałoby się spodziewać, iż taka implementacja zostanie dokonana w sposób przemyślany i dokładny. Z kolei art. 43b Projektu nieprecyzyjnie i niekompletnie wprowadza przesłanki niezgodności z umową określone w SGD. Co prawda autorzy Projektu w uzasadnieniu wskazują na rozróżnienie przesłanek subiektywnych i obiektywnych, lecz nie robią tego bezpośrednio w akcie prawnym, w przeciwieństwie do regulacji art. 5 dyrektywy SGD. Dodatkowo, nie sposób zapomnieć, iż zmiany mają na celu harmonizację maksymalną, co nie w pełni zostaje zrealizowane w Projekcie. Przykładowo, w ust. 1 pkt. 1 art. 43b Projektu mowa o opisie, rodzaju, ilości i kompletności, podczas gdy w SGD przewidziano opis, rodzaj, ilość i jakość oraz funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność i inne ich cechy. W przesłankach obiektywnych dyrektywa przewiduje odwołanie się do norm technicznych lub, w przypadku braku takich norm technicznych, branżowych kodeksów postępowania mających zastosowanie w danym sektorze, czego brak w Projekcie. Idąc dalej, dyrektywa towarowa wymienia „osoby na wcześniejszych etapach	Uwaga dotycząca przesłanek subiektywnych i obiektywnych została kierunkowo uwzględniona. Uwaga dotycząca poprzedników prawnych nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			łańcucha dostaw", natomiast w Projekcie zastąpiono tę kategorię podmiotów „poprzednikami prawnymi”. Nie są to pojęcia tożsame. Dokonano również nieprecyzyjnego przeniesienia przepisów wymagających dostarczenia towaru zgodnie z akcesoriami i instrukcjami, a także nie przewidziano w Projekcie przesłanki dostarczenia rzeczy wraz z aktualizacjami zgodnie z umową sprzedaży. Należy podkreślić, że w dyrektywie SGD otwarty katalog przesłanek przewidziano jedynie względem tych subiektywnych, natomiast obiektywne cechuje enumeratywność. Z kolei w Projekcie w jednym artykule przewidziano zarówno przesłanki obiektywne, jak i subiektywne, cały katalog czyniąc otwartym. Jest to zabieg nieprawidłowy, w związku, z czym postulujemy zaimplementowanie przesłanek obiektywnych i subiektywnych w odrębnych artykułach i wprowadzenie katalogów tożsamych z treścią dyrektywy towarowej, co jest niezbędne dla jej prawidłowej implementacji.	
47	SKEF	Art. 43b ust. 3 u.p.k.	Spore wątpliwości budzi art. 43 b ust.3, ponieważ wydaje się dawać pole do nadużyć dla przedsiębiorcy. Dyrektywa nr 2019/771 w art. 7 ust. 5 w sposób wyraźny i niepozostawiający wątpliwości określa, kiedy nie występuje brak zgodności z umową: „Uznaje się, że brak zgodności z umową w rozumieniu ust. 1 lub 3 nie występuje, jeżeli w momencie zawarcia umowy sprzedaży konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towarów odbiega od obiektywnych wymogów zgodności z umową	Uwaga dotycząca obowiązku informacyjnego, który wyłącza niezgodność towaru z umową została uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			określonych w ust. 1 lub 3, oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował to odstąpienie w momencie zawarcia umowy sprzedaży.” Należy w tym miejscu wyraźnie zaznaczyć, że projekt pomija obowiązek poinformowania klienta przez sprzedawcę/przedsiębiorcę w sposób wyraźny najpóźniej w chwili zawarcia umowy o tym, że dana cecha odbiega od obiektywnych wymogów zgodności z umową. W projekcie w chwili zawarcia umowy wymagane jest jedynie, aby to klient wyraził swoją akceptację dla braku konkretnej cechy towaru. Biorąc pod uwagę ochronę praw konsumentów należałoby wprowadzić obowiązek poinformowania klienta przez przedsiębiorcę/sprzedającego o braku cechy towaru najpóźniej w chwili zawarcia umowy. Ponadto warto zwrócić uwagę na kwestię zaakceptowania przez klienta braku takiej cechy. W projekcie w naszej ocenie zabrakło doprecyzowania w jaki sposób klient ma dokonać wyraźniej i odrębnej akceptacji. Wydaje się, iż przepis zredagowany w tej formie może spowodować, iż klient chcąc dokonać zakupu konkretnej rzeczy będzie zobligowany do automatycznego zatwierdzenia takiej zgody znajdującej się na przykład w regulaminie, a tym samym tego typu zgoda będzie tylko iluzoryczna. Ze względu na ochronę konsumentów, należałoby pochylić się nad tym zagadnieniem i dokładnie określić co należy rozumieć pod pojęciem „wyraźnej i odrębnej” akceptacji. Należy też zastanowić się, czy użyte w art. 43b określenie „przedsiębiorca” nie jest zbyt szerokie i czy nie będzie w	Uwaga dotycząca posłużenia się pojęciem „przedsiębiorca” nie została uwzględniona. Dyrektywa towarowa nie wymaga, aby kontrahentem konsumenta była koniecznie „przedsiębiorca”. Ważne jest, aby wskazać, kto ponosi odpowiedzialność za zgodności towaru z umową, do kogo konsument ma kierować roszczenia. Zatem należy zachować treść przepisu art. 6 i art. 43 a. u. p. k. Co więcej, wprowadzenie pojęcia „przedsiębiorca” pozwala na zachowanie spójności siatki pojęciowej projektu z DCD. Na marginesie należy dodać, że sprzedawcami w rozumieniu SGD są przedsiębiorcy – art. 2 pkt 3.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przyszłości dezorientujące dla konsumenta. Użyte w SGD pojęcie „sprzedawcy” wydaje się być bardziej adekwatne. Można rozważyć doprecyzowanie w tekście ustawy, że chodzi o przedsiębiorcę, z którym konsument zawarł konkretną umowę.	
48	APPL IA	Art. 43c u.p.k.	Ustawodawca regulując tzw. ciężar dowodu zaimplementował tylko część przepisu dyrektywy towarowej (art. 11). W projektowanym przepisie brakuje następującego zastrzeżenia: „lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową.” Postulujemy dostosowanie domniemania do przepisów dyrektywy towarowej i wprowadzenie zastrzeżenia, że domniemanie nie obowiązuje, jeżeli zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
49	IGE	Art. 43c u.p.k.	Zdanie trzecie projektowanego przepisu wprowadza domniemanie, że brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia. e-Izba zwraca uwagę, że jest to niepełna, a przez to niewłaściwa implementacja art. 11 ust. 1 dyrektywy towarowej. Prawodawca unijny podkreślił bowiem, że domniemania nie stosuje się, jeżeli nie można go pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwesta ta (m. in. charakter domniemania) została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Z uwagi na wynikający z art. 4 dyrektywy towarowej poziom jej harmonizacji, krajowy ustawodawca nie może wprowadzać rozwiązań, które spowodują inny poziom ochrony konsumentów niż przewidziany dyrektywą towarową. Brak implementowania do prawa polskiego powyższego fragmentu dyrektywy spowoduje taką różnicę. Podkreślenia wymaga, że rozwiązanie przyjęte w art. 11 ust. 1 dyrektywy towarowej w sposób właściwy wyważa interesy przedsiębiorców i konsumentów. W praktyce zdarzają się przypadki, w których specyfika towaru przeciwstawia się stosowaniu omawianego tu domniemania, jednak przy braku wprowadzenia w przepisie wyjątku, będzie musiało być ono respektowane. Co stawiać będzie przedsiębiorców w trudnej procesowo sytuacji.	
50	PSSB	Art. 43c u.p.k.	Artykuł 43c Projektu wprowadza zmiany w zakresie tzw. ciężaru dowodu. Jak z niego wynika, przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i ujawniony w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru, a w przypadku towaru używanego strony mogą skrócić ten czas, nie więcej niż o rok. Dodatkowo wprowadzono domniemanie, iż brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia. Paralelny przepis dyrektywy towarowej (art. 11 ust. 1) przewiduje, że okres ochrony trwa rok, ale jednocześnie kolejny ustęp zezwala na wydłużenie go do dwóch lat, na co też zdecydował się Projektodawca. W ocenie PSSB zastosowanie wydłużonego okresu, z jednoczesnym pominięciem w przepisie okoliczności wyłączających domniemanie, tj. <i>o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub</i>	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<i>jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową, stanowi nadmierne i nieuzasadnione obciążenie przedsiębiorców i uprzywilejowanie konsumentów, będąc jednocześnie nieprawidłową implementacją przepisu dyrektywy towarowej. Mając to na względzie, Stowarzyszenie postuluje dostosowanie konstrukcji domniemania zawartej w Projekcie do przepisów SGD, w szczególności przez wprowadzenie zastrzeżenia, że domniemanie nie obowiązuje jeżeli zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową.</i>	
51	KL	Art. 43c u.p.k.	Artykuł 43c Projektu wprowadza zmiany w zakresie tzw. ciężaru dowodu. Jak z niego wynika, przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i ujawniony w ciągu dwóch lat od dostarczenia towaru, a w przypadku towaru używanego strony mogą skrócić ten czas, nie więcej niż o rok. Dodatkowo wprowadzono domniemanie, iż brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia. Paralelny przepis dyrektywy towarowej (art. 11 ust. 1) przewiduje, że okres ochrony trwa rok, ale jednocześnie kolejny ustęp zezwala na wydłużenie go do dwóch lat, na co też zdecydował się Projektodawca. W ocenie Konfederacji Lewiatan zastosowanie wydłużonego okresu, z jednoczesnym pominięciem w przepisie okoliczności wyłączających domniemanie, tj. „o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową", stanowi nadmierne i nieuzasadnione obciążenie przedsiębiorców i uprzywilejowanie konsumentów, będące jednocześnie nieprawidłową implementacją przepisu dyrektywy SGD. Mając to na względzie, postulujemy o dostosowanie konstrukcji domniemania zawartej w Projekcie do przepisów SGD, w szczególności przez wprowadzenie zastrzeżenia, że domniemanie nie obowiązuje, jeżeli zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową.	
51	KRR K	Art. 43c u.p.k.	W art. 43c projektu mowa jest o chwili dostarczenia towaru. Wskazaniem wydaje się stosowanie zamiast określenia dostarczenia towaru - pojęcia wydania towaru , co jest także zgodne i spójne z przepisami dotyczącymi umów zawieranych na odległość uregulowanych w tej samej ustawie o prawach konsumenta, dyrektywie 2011/83/UE i przepisach ogólnych dot. sprzedaży w kodeksie cywilnym. Na regulację krajową pozwala motyw 38 dyrektywy, w którym wprost wskazano, że dyrektywa nie definiuje pojęcia dostawy.	Uwaga nie została uwzględniona. SGD w art. 10 pkt 1 i 2, posługuje się pojęciem „dostawy” i „dostarczenia”. Natomiast u.p.k. (np. w art. 12) posługując się pojęciem „dostarczenie”.
52	PGNI G	Art. 43d ust. 1 i art. 43e u.p.k.	Uwzględnienie przepisów dotyczących udzielania bonifikat lub rekompensat finansowych w przypadku gazu i energii elektrycznej. Propozycja: Zmiana brzmienia art. 1 ust. 5 w części wprowadzającej art. 43d ust. 1: „1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy:	SGD nie zezwala na wyłączenie spod reżimu projektowanych przepisów paliwa gazowego lub energii elektrycznej sprzedawanych w formie wyczerpującej definicję towaru.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			1) przedsiębiorca odmówił wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 lub z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że go nie wykona, lub; 2) przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową; lub 3) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy. 2. Ust. 1 nie stosuje się do towarów, dla których odrębne przepisy prawa przewidują obowiązek udzielania bonifikat lub rekompensat finansowych w przypadku braku zgodności towaru z umową.” Uzasadnienie: Nie kwestionując słuszności objęcia konsumentów szczególną ochroną, wskazujemy, że odbiorcy końcowi (konsumenci oraz podmioty niebędące konsumentami) paliwa gazowego oraz energii elektrycznej, objęci są właściwą ochroną na podstawie przepisów wykonawczych do ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne, które regulują kwestię bonifikat, które regulują kwestię bonifikat, tj. 1) Rozporządzenia Ministra Energii w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną z dnia 6 marca 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 503); 2) Rozporządzenia Ministra Energii w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi z dnia 15 marca 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 640). W konsekwencji proponujemy doszczegółowienie przepisów uzupełniając art. 43e o ustęp 2.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
53	IAB	art. 43d i 43k u.p.k.	Zarówno Dyrektywa Cyfrowa (art. 10), jak i [...] Dyrektywa Towarowa (art. 9) przewidują obowiązek zapewnienia konsumentowi środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku zgodności z umową, jeśli ograniczenie wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, uniemożliwia lub ogranicza korzystanie z towarów, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Tymczasem Projekt przewiduje w zakresie wad prawnych jedynie nowelizację przepisów Kodeksu Cywilnego poprzez usunięcie błędnego z punktu widzenia SGD utożsamienia niezgodności z umową z wadą wyłącznie fizyczną i rozciągnięciu pojęcia niezgodności z umową również na wady prawne. Proponowana nowelizacja nie przewiduje zatem wprost w ustawie o prawach konsumentów stosowania art. 43d i 43k znowelizowanej ustawy o prawach konsumenta w przypadku wad prawnych towarów, treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Brakuje zatem podstawy do stosowania przepisów o rękojmi wprowadzanych art. 43d i 43k znowelizowanej ustawy o prawach konsumenta w przypadku zaistnienia wad prawnych tj. ograniczenia wynikającego z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, uniemożliwiającego lub ograniczającego korzystanie z towarów, treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z umową.	Wady prawne wyczerpują definicje niezgodności z umową określone w art. 43b i 43i u.p.k. Kwestię tą wyjaśniono w uzasadnieniu.
54	PGNI G	Art. 43d ust. 1 u.p.k.	Uwzględnienie specyfiki towarów przy żądaniu ich naprawy lub zwrotu. Propozycja:	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Zmiana brzmienia art. 1 ust. 5 w części wprowadzającej art. 43d ust. 1: „1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może żądać jego naprawy lub wymiany, chyba że jest to niemożliwe z uwagi na specyfikę tego towaru.” Uzasadnienie: Zwracamy uwagę, że projektowany przepis art. 43d ust. 1 nie uwzględnia specyfiki niektórych towarów, np. paliwa gazowego. Z uwagi na właśnie tę specyfikę nie ma możliwości naprawienia oraz wymiany takiego towaru. W przypadku gazu (paliwa gazowego) dostarczony surowiec zostaje bowiem od razu zużyty.	
55	KRR K	Art. 43d ust. 1-2 u.p.k.	Art. 43 d ust. 1 projektu zakłada uprawnienie konsumenta do żądania naprawy lub wymiany. Natomiast w ust. 2. Projektodawca użył sformułowania „przedsiębiorca może dokonać wymiany, gdy konsument żąda naprawy lub naprawy, gdy konsument żąda wymiany [...] Sformułowanie takie oznacza, że sprzedawca będzie uprawniony do realizacji reklamacji w sposób wybrany przez siebie stawiając niejako konsumenta przed faktem dokonanym bez uprzedniego poinformowania o takim zamiarze i wykazania przesłanek do zmiany sposobu realizacji wybranego przez konsumenta roszczenia. Art. 13 ust. 3 Dyrektywy stanowi, że: „Sprzedawca może odmówić doprowadzenia towarów do zgodności z umową, jeżeli naprawa i wymiana są niemożliwe lub wiązałyby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym wymienione w ust. 2 lit. a) i b)”. Projektowany przepis natomiast daje przedsiębiorcy	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniana w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			(w dyrektywie sprzedawcy) dalej idące uprawnienie - wprost do dokonania naprawy zamiast wymiany i odwrotnie. Zakładając nawet, że interpretacja projektowanego art. 43d ust. 2 dokonywana będzie w oparciu o treść dyrektywy, to w praktyce wielu przedsiębiorców odczytując przepis w dosłownym brzmieniu będzie dokonywało naprawy czy wymiany nie informując konsumenta o takim zamiarze, nie mówiąc o wykazaniu wymaganych przesłanek przed dokonaniem naprawy czy wymiany. Projektowany przepis spowoduje, że konsument żądając określonego sposobu realizacji reklamacji zostanie pozbawiony możliwości sprzeciwienia się temu i de facto jego uprawnienie do wyboru żądania stanie się iluzoryczne. Określenia „może odmówić naprawy/ wymiany” a „może dokonać naprawy/ wymiany zamiast [...] są znaczeniowo różne, i istnieje ryzyko, że w praktyce obrotu konsumenckiego pierwsze sformułowanie będzie odczytywane przez sprzedawców dosłownie. Dla porównania również obecne brzmienie art. 561 § 3 k.c. odnosi się do uprawnienia sprzedawcy do zmiany wybranego przez kupującego żądania, ale stanowi, że sprzedawca może odmówić zadośćuczynienia żądaniu kupującego, jeżeli doprowadzenie do zgodności z umową rzeczy wadliwej w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo w porównaniu z drugim możliwym sposobem doprowadzenia do zgodności z umową wymagałoby nadmiernych kosztów. Określenie „może odmówić” oznacza konieczność poinformowania konsumenta o stanowisku i braku możliwości samowolnej naprawy bez jego zgody. Zatem obecne brzmienie pozostaje w zgodzie z dyrektywą.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
56	NSZZ SOLI DARNOŚĆ	Art. 43d ust. 4 u.p.k.	Kwestię oczekiwania na naprawę porusza motyw 55 SGD. <i>W celu ochrony konsumentów przed ryzykiem długiego oczekiwania, naprawy lub wymiany należy dokonać w rozsądnym terminie. Rozsądny termin dokonania naprawy lub wymiany powinien odpowiadać najkrótszemu możliwemu terminowi dokonania naprawy lub wymiany. Termin ten należy określić obiektywnie, biorąc pod uwagę specyfikę i złożoność towarów, charakter i dotkliwość braku zgodności z umową, a także wysiłek niezbędny do dokonania naprawy lub wymiany. Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie powinny mieć możliwość interpretowania pojęcia rozsądnego terminu na dokonanie naprawy lub wymiany towaru poprzez wprowadzenie stałych terminów naprawy lub wymiany, które można by ogólnie uznać za rozsądne, w szczególności w odniesieniu do konkretnych kategorii produktów.</i> Mimo, iż dyrektywa wprowadza możliwość precyzyjnego ustalenia terminu dokonania naprawy lub wymiany, w projekcie posłużono się niedookreślonym wyrażeniem „w rozsądnym czasie” co przerzuca na konsumenta ryzyko nieuzasadnienie długiego oczekiwania na doprowadzenie towaru do stanu zgodnego z umową. Jest to o tyle istotne, iż nie są przypadkami odosobnionymi sprawy, w których towar wymaga wielokrotnej naprawy. Ponadto, przedłużający się, ale „rozsądny” w świetle projektu ustawy termin naprawy przerzuca na konsumenta ryzyko, iż w przypadku wadliwego towaru, konsument nie będzie mógł przez dłuższy okres korzystać z zakupionego przez siebie towaru oraz w kontekście treści dodawanego art. 43c ust. 1 konsument nie będzie mógł skorzystać z ponownej naprawy lub z odstąpienia	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniana w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			od umowy, w przypadku, gdy upłynie okres 2 lat od dostarczenia nowego towaru.	
57	KRR K	art. 43d ust. 5 u.p.k.	Projektowany art. 43d ust. 5 wskazuje, że przedsiębiorca odbiera na swój koszt towar podlegający naprawie lub wymianie. Dyrektywa zaś posługuje się pojęciem „udostępnia”, a w odniesieniu do wymiany sprzedawca odbiera wymieniane towary na swój koszt.	Uwaga nie została uwzględniona. Nowo projektowany przepis jest zgodny z treścią art. 14 ust. 2 SGD: <i>W przypadku gdy brakowi zgodności z umową można zaradzić przez naprawę lub wymianę towarów, konsument udostępnia towary sprzedawcy. Sprzedawca odbiera wymieniane towary na swój koszt.</i> Co więcej, to przedsiębiorca (sprzedawca) z reguły dysponuje środkami umożliwiającymi odbiór towaru.
58	AQUI LA	Art. 43d ust. 5 u.p.k.	[...] takie sformułowanie przepisu z literalnego punktu widzenia w praktyce oznacza przerzucenie w całości na przedsiębiorcę obowiązku odbierania od konsumenta wadliwego towaru i całkowite zwolnienie konsumenta z konieczności dostarczenia towaru. Takie rozwiązanie doprowadziłoby do paraliżu w obsłudze reklamacji. Tymczasem intencją ustawodawcy jest zapewnienie konsumentowi, aby otrzymał on zwrot kosztów, jakie wiążą się z dostarczeniem wadliwego towaru. Postulujemy doprecyzowanie przepisu w tym zakresie.	J.w.
59	PIIT	art. 43d ust. 5 u.p.k.	Zgodnie art. 43d ust. 5 „Przedsiębiorca odbiera od konsumenta na swój koszt towar podlegający naprawie lub wymianie”. W ocenie Izby tak skonstruowany przepis może ograniczać swobodę konsumenta do samodzielnego doręczenia przedsiębiorcy towaru podlegającego naprawie lub wymianie. Realizacja przepisu w praktyce prowadzić będzie mogła nierzadko do absurdalnych wręcz sytuacji, polegających na przykład na konieczności odbioru przez przedsiębiorcę towaru od konsumenta, podczas gdy konsument mieszka niedaleko punktu obsługi przedsiębiorcy	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			i zdecydowanie szybciej będzie mógł samodzielnie przekazać przedsiębiorcy wadliwy towar, a co za tym idzie, szybciej skorzystać z przysługującego konsumentowi uprawnienia do wymiany lub naprawy towaru, szczególnie w zakresie świadczenia usług komunikacji elektronicznej. W związku z tym Izba proponuje następującą zmianę art. 43d ust. 5, bez uszczerbku dla implementowanego przepisu dyrektywy SGD: <i>„Przedsiębiorca odbiera od konsumenta na swój koszt towar podlegający naprawie lub wymianie. Nie wyłącza to uprawnienia konsumenta do dostarczenia towaru na koszt przedsiębiorcy”.</i>	
60	ZDS ¹⁷	Art. 43d ust. 5 u.p.k.	Proponowane zmiany jawią się jako nadmiernie uprzywilejowujące konsumentów, a w niektórych aspektach w ogóle nierespektujące perspektywy przedsiębiorców. Jak zaznaczono w motywie 49 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (tzw. „dyrektywy towarowej”), którą omawiany projekt ustawy ma implementować do polskiego porządku prawnego.	Uwaga nie została uwzględniona. Stosownie do przepisów SGD ewentualne prawo przedsiębiorcy do odmowy jest uregulowane w art. 43d ust. 2 u.p.k.
61	APPL IA	Art. 43d ust. 6 u.p.k.	Zapis wprowadza niekorzystne zmiany dla przedsiębiorców. Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów konsument jest bowiem zobowiązany ponieść część związanych z tym kosztów przewyższających cenę rzeczy sprzedanej.	Uwaga nie została uwzględniona. Zob. treść art. 14 ust. 3 SGD: <i>W przypadku, gdy naprawa wymaga usunięcia towarów, które zostały zainstalowane w sposób zgodny z ich specyfiką i przeznaczeniem przed ujawnieniem się</i>

¹⁷ Związek Dealerów Samochodów

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<u>Postulujemy utrzymanie obowiązku w brzmieniu zapisów kodeksu cywilnego.</u>	<i>braku zgodności z umową, lub w przypadku, gdy ma zostać dokonana wymiana takich towarów, obowiązek naprawy lub wymiany towarów obejmuje usunięcie towarów niezgodnych z umową oraz instalację wymienionych lub naprawionych towarów, lub poniesienie kosztów związanych z tym usunięciem i instalacją.</i>
62	PSSB	Art. 43d ust. 6.	W art. 43d ust. 6 Projektu wprowadzono niekorzystną zmianę z perspektywy przedsiębiorców. Jak wynika z regulacji Projektu, jeżeli towar został zamontowany przed ujawnieniem się braku zgodności towaru z umową, przedsiębiorca demontuje towar oraz montuje go ponownie po dokonaniu naprawy lub wymiany albo zleca wykonanie tych czynności na swój koszt . Z kolei obecnie obowiązujące normy obligują konsumenta do poniesienia części związanych z demontażem kosztów, przewyższających cenę rzeczy sprzedanej . W ocenie PSSB z perspektywy przedsiębiorców, a także z uwagi na zasadę proporcjonalności, o ile nie jest to sprzeczne z całością dyrektywy towarowej, zasadne byłoby utrzymanie obowiązku w kształcie, w jakim wynika to z przepisów Kodeksu cywilnego.	J.w.
63	KL	Art. 43d ust. 6 u.p.k.	W art. 43d ust. 6 Projektu wprowadzono niekorzystną zmianę z perspektywy przedsiębiorców. Jak wynika z regulacji Projektu, jeżeli towar został zamontowany przed ujawnieniem się braku zgodności towaru z umową, przedsiębiorca demontuje towar oraz montuje go ponownie po dokonaniu naprawy lub wymiany albo zleca wykonanie tych czynności na swój koszt. Z kolei obecnie obowiązujące normy obligują konsumenta do poniesienia	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			części związanych z demontażem kosztów, przewyższających cenę rzeczy sprzedanej. Z perspektywy przedsiębiorców, a także z uwagi na zasadę proporcjonalności, o ile nie jest to sprzeczne z całością dyrektywy SGD, zasadne byłoby utrzymanie obowiązku w kształcie, w jakim wynika to z przepisów Kodeksu cywilnego.	
64	APPL IA	Art. 43e ust. 1 u.p.k.	Zapis w obecnej formie jest sprzeczny za założeniami Uzasadnienia. Porównanie przesłanek „brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca próbował doprowadzić towary do zgodności z umową” i „przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową” nie daje jednoznacznej odpowiedzi czy konsument może odstąpić od umowy lub zażądać obniżenia ceny już po pierwszej naprawie, czy powinien umożliwić sprzedawcy dokonanie kolejnej naprawy. Biorąc pod uwagę wytyczne zawarte w preambule do dyrektywy towarowej należałoby przyjąć, że ponowna naprawa powinna być możliwa. Warto nadmienić, że zgodnie z przepisami unijnymi (dyrektywa ws. ekoprojektu) producenci są zobowiązani do tzw. prawa do naprawy, które gwarantuje konsumentom wielokrotność napraw urządzeń w duchu zrównoważonego rozwoju. Postulujemy jednoznaczne określenie prawa przedsiębiorcy do wielokrotnej naprawy towaru jeżeli jest to możliwe i odbywać się będzie bez znacznych niedogodności dla konsumenta np. w formie następującej zmiany pkt 2: Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy,	Uwaga kierunkowo została uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			gdy: (...) brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca próbował doprowadzić towary do zgodności z umową, a dalsze próby naprawy nie spowodują doprowadzenia towaru do zgodności z umową lub będą wiązać się z nadmiernymi niedogodnościami dla konsumenta biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy.	
65	PSSB	Art. 43 e ust. 1 i 3 art. 43k ust. 5	W art. 43e ust. 1 Projektu przewidziano, że jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: (i) przedsiębiorca odmówił wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 lub z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że go nie wykona, (ii) przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową lub (iii) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy. Z kolei w uzasadnieniu Projektu wskazano, iż swoistym novum jest wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową poprzez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa, czy też wymiana okażą się m. in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy. W ocenie PSSB kształt przepisu w obecnej formie jest niezgodny z założeniami uzasadnienia, ponieważ nie sposób jednoznacznie stwierdzić, porównując przesłanki „brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			próbował doprowadzić towary do zgodności z umową” i „przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową” czy konsument może odstąpić od umowy lub zażądać obniżenia ceny już po pierwszej naprawie, czy może jednak winien on umożliwić sprzedawcy dokonanie kolejnej z nich. Zważając na wyrażone w preambule wytyczne, Stowarzyszenie stoi na stanowisku, iż ponowna naprawa powinna być możliwa. Jedynie na marginesie PSSB nadmienia, że w myśl unijnych przepisów producenci są zobowiązani do tzw. prawa do naprawy, które gwarantuje konsumentom wielokrotność napraw urządzeń w duchu zrównoważonego rozwoju. Mając to na względzie Stowarzyszenie postuluje, aby kwestię prawa do wielokrotnej naprawy towaru doprecyzowano w przepisach, na przykład przez doszczegółowienie, iż jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument uprawniony jest do złożenia oświadczenia o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: (...) brak zgodności z umową występuje nadal, mimo że sprzedawca podjął działania w celu doprowadzenia towaru do zgodności z umową, a dalsze próby naprawy nie doprowadzą towaru do zgodności z umową lub będą wiązać się z nadmiernymi niedogodnościami dla konsumenta biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy. Zdaniem PSSB kolejną kwestią wymagającą doprecyzowania jest zagadnienie niezwłocznego zwrotu kwoty należnej konsumentowi w przypadku otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny.	Uwaga dotycząca 14 dniowego terminu nie została uwzględniona. Termin ten wynika wprost z treści SGD. Uwaga dotycząca „braku przepisu wskazującego wyraźny termin na ustosunkowanie się sprzedawcy do

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Warto byłoby skonkretyzować regulacje w kierunku skuteczności złożenia oświadczenia o obniżeniu/odstąpieniu od umowy, ponieważ obecny kształt stwarza pole do nadużyć. Nie sposób zapomnieć również o braku powiązania niniejszego terminu z przewidzianym w art. 7a ustawy o prawach konsumenta terminem, który wymaga rozpatrzenia reklamacji złożonej przez konsumenta w ciągu 30 dni od dnia jej otrzymania. W razie wejścia przepisu Projektu w życie w obecnym kształcie, przedsiębiorca zobowiązany byłby do zwrotu ceny lub kwoty należnej jeszcze przed upływem terminu na rozpatrzenie reklamacji. Dodatkowo, w Projekcie zabrakło przepisu wskazującego wyraźny termin na ustosunkowanie się sprzedawcy do żądania naprawy lub wymiany sprzętu, co może finalnie powodować dodatkowe nieporozumienia. Jak zaznaczono w motywach dyrektywy, [w] celu zachowania równowagi między prawami a obowiązkami stron umowy, konsument powinien mieć prawo do rozwiązania umowy jedynie w przypadkach, gdy brak zgodności nie jest nieistotny. Jest to wyraz racjonalności prawodawcy europejskiego. Następnie już w przepisach przewidziano realizującą to założenie regulację, zgodnie z którą konsument nie ma prawa do rozwiązania umowy, jeżeli brak zgodności z umową jest jedynie nieistotny. Na sprzedawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny. Z kolei w projekcie przyjęto, iż konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Domniemywa się, że niezgodność jest istotna.	żądania naprawy lub wymiany sprzętu” nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu. Uwaga dotycząca kwestii „istotności” braku zgodności nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu. Uwaga dotycząca domniemania/ciężaru dowodowego nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			W ocenie Stowarzyszenia nie ma potrzeby wprowadzenia takiego domniemania, aby w istocie dokonać wymaganego przez dyrektywę towarową przeniesienia ciężaru dowodu. PSSB postuluje ukształtowanie tej regulacji tożsamo do przepisu dyrektywy towarowej, a tym samym usunięcia domniemania, które jest rozwiązaniem zbyt daleko idącym. Analogiczną uwagę zgłaszamy w przypadku w art. 43k ust. 5 Projektu.	
66	KL	Art. 43e ust. 1 u.p.k.	W art. 43e ust. 1 Projektu przewidziano, że jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: (i) przedsiębiorca odmówił wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 43d ust. 1 lub z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że go nie wykona, (ii) przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową lub (iii) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy. Z kolei w uzasadnieniu Projektu wskazano, iż „[s]woistym novum jest wprowadzenie hierarchii środków ochrony konsumenta, który w pierwszej kolejności będzie miał prawo domagać się przywrócenia zgodności towaru z umową poprzez jego naprawę lub wymianę. Dopiero w dalszej kolejności, o ile naprawa, czy też wymiana okażą się m. in. nieopłacalne, konsument będzie mógł skorzystać z kolejnych uprawnień, tzn. żądać obniżenia ceny lub odstąpić od umowy.” W ocenie Konfederacji Lewiatan kształt przepisu w obecnej formie jest niezgodny z założeniami uzasadnienia, ponieważ	Uwaga została kierunkowo uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			nie sposób jednoznacznie stwierdzić, porównując przesłanki „brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca próbował doprowadzić towar do zgodności z umową” i „przedsiębiorca doprowadzał już towar do zgodności z umową” czy konsument może odstąpić od umowy lub zażądać obniżenia ceny już po pierwszej naprawie, czy może jednak winien on umożliwić sprzedawcy dokonanie kolejnej z nich. Zważając na wyrażone w preambule wytyczne, stoimy na stanowisku, że ponowna naprawa powinna być możliwa. Jedynie na marginesie wskazujemy, że w myśl unijnych przepisów producenci są zobowiązani do tzw. prawa do naprawy, które gwarantuje konsumentom wielokrotność napraw urządzeń w duchu zrównoważonego rozwoju. Mając to na względzie postulujemy, aby kwestię prawa do wielokrotnej naprawy towaru doprecyzowano w przepisach, na przykład przez uszczegółowienie, że jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument uprawniony jest do złożenia oświadczenia o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: (...) brak zgodności z umową występuje nadal, mimo że sprzedawca podjął działania w celu doprowadzenia towaru do zgodności z umową, a dalsze próby naprawy nie doprowadzą towaru do zgodności z umową lub będą wiązać się z nadmiernymi niedogodnościami dla konsumenta biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy.	
67	APPL IA	Art. 43e ust. 3 i 6 u.p.k.	W przypadku skorzystania z prawa obniżenia ceny, przedsiębiorca zwraca konsumentowi kwoty należne	Uwaga jest niezrozumiała. Nieskuteczne oświadczenie oczywiście nie wywołuje skutku. Skuteczność oświadczenia przedsiębiorca ocenia na własną

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny. Z przepisów jasno nie wynika, czy obowiązek zwrotu ceny i kwoty należnej jest uzależniony od tego, czy odstąpienie/oświadczenie o obniżeniu ceny są skuteczne. Należałoby zatem doprecyzować przepisy w tym kierunku. W przeciwnym razie mogą one stanowić pole do nadużyć. Samo bowiem złożenie oświadczenia o odstąpieniu od umowy czy oświadczenia o obniżeniu ceny nie powinno pociągać za sobą obowiązku zwrotu ceny/kwoty należnej. Jednocześnie termin ten nie jest skorelowany z art. 7a ustawy o prawach konsumenta, który wymaga rozpatrzenia reklamacji złożonej przez konsumenta w terminie 30 dni od dnia jej otrzymania (który będzie obowiązywać w związku z brakiem regulacji szczególnej). Oznaczałoby to, że sprzedawca ma obowiązek zwrotu ceny lub kwoty należnej jeszcze przed upływem terminu na rozpatrzenie reklamacji. W naszej opinii ustalenie takiego trybu nie ma oparcia w dyrektywie towarowej. Dyrektywa wskazuje jedynie, że jeżeli konsument rozwiązuje umowę sprzedaży, sprzedawca powinien zwrócić konsumentowi cenę zapłaconą za towary po odbiorze towarów lub dostarczonych przez konsumenta dowodów, że odesłał towary. Jednocześnie w Projekcie brakuje zapisu dającego wyraźny termin na ustosunkowanie się sprzedawcy do żądania naprawy lub wymiany sprzętu (art. 561⁵ kodeksu cywilnego). Brak takiego terminu może skutkować nieporozumieniami na linii sprzedawca oraz producent.	odpowiedzialność. Do wiążącego ustalenia, czy oświadczenie było skuteczne, uprawniony jest wyłącznie sąd.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Postulujemy zastąpienie terminu <i>na zwrot ceny</i> terminem <i>na ustosunkowanie się do żądania konsumenta</i> . Podobny termin [na ustosunkowanie się] powinien być utrzymany dla innych żądań klienta.	
68	APPL IA	Art. 43e ust. 4 i 5 u.p.k.	Projektodawca przewidział domniemanie, iż niezgodność jest istotna. W naszej ocenie jest to zbyt daleko idące rozwiązanie, które nie znajduje uzasadnienia w przepisach dyrektywy towarowej. W świetle jej zapisów, konsument nie ma prawa do rozwiązania umowy, jeżeli brak zgodności z umową jest nieistotny. Natomiast na sprzedawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny. Ustawodawca unijny nie zakłada zatem a priori, że każda niezgodność jest istotna, a jedynie ciężar dowodu przenosi na przedsiębiorcę. Rozwiązanie docelowe sprowadza się zatem do rezygnacji z domniemania istotności wady na rzecz przerzucenia ciężaru dowodu na przedsiębiorcę. Podobne rozwiązanie powinno zostać wprowadzone w art. 43k ust. 5.	Uwaga dotycząca kwestii „istotności” braku zgodności nie została uwzględniona. W ocenie projektodawcy rozwiązanie projektowane i postulowane są tożsame. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
69	KL	Art. 43e ust.4 i art. 43k ust. 5 u. p. k.	Jak zaznaczono w motywach dyrektywy „w celu zachowania równowagi między prawami a obowiązkami stron umowy, konsument powinien mieć prawo do rozwiązania umowy jedynie w przypadkach, gdy brak zgodności nie jest nieistotny”. Jest to wyraz racjonalności prawodawcy europejskiego. Następnie już w przepisach przewidziano realizującą to założenie regulację, zgodnie, z którą konsument nie ma prawa do rozwiązania umowy, jeżeli brak zgodności z umową jest jedynie nieistotny. Na sprzedawcy spoczywa	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny. Z kolei w projekcie przyjęto, iż konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Domniemywa się, że niezgodność jest istotna. [...] nie ma potrzeby wprowadzenia takiego domniemania, aby w istocie dokonać wymaganego przez dyrektywę towarową przeniesienia ciężaru dowodu. Zwracamy się o ukształtowanie tej regulacji tożsamo do przepisu dyrektywy SGD, a tym samym usunięcia domniemania, które jest rozwiązaniem zbyt daleko idącym. Analogiczną uwagę zgłaszamy w przypadku w art. 43k ust. 5 Projektu	
70	IGE	Art. 43e ust. 6 u.p.k.	e-Izba postuluje wprowadzenie zasady, znanej już z art. 33 u.p.k., że koszty zwrotu towaru do sprzedawcy przez konsumenta następują na koszt przedsiębiorcy, ale do kwoty najtańszego, zwykłego sposobu dostarczenia adekwatnego dla towaru danego rodzaju. Taka modyfikacja art. 16 ust. 3 lit. a dyrektywy towarowej jest dopuszczalna zgodnie z przewidzianą w tym przepisie klauzulą kompetencyjną dla państw członkowskich. Jednocześnie takie rozwiązanie właściwie wyważa interesy przedsiębiorców i konsumentów, gdyż przeciwdziała ponoszeniu przez przedsiębiorcę nieuzasadnionych kosztów, gdy konsument wybierze najdroższą z dostępnych form zwrotu towaru.	Uwaga nie została uwzględniona. Treść przepisu art. 33 wynika z przepisu dyrektywy 2011/83.
71	APPL IA	Art. 43g ust. 1 u.p.k.	Zgodnie z Uzasadnieniem „art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga	Uwaga zasadniczo nie została uwzględniona. Zobacz stanowisko poniżej odnośnie do gwarancji. Obecnie obowiązujące przepisy kodeksu cywilnego dotyczące

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym”.	gwarancji w pełni „wykonują” postanowienia dyrektywy towarowej: Art. 17 pkt 1 Zd. 1 – tutaj zastosowanie będą miały zasady ogólne; Zd. 2 – odpowiednikiem jest art. 577 § 2 k.c.; Zd. 3 – odpowiednikiem jest art. 579 i nast. k.c.; Art. 17 pkt 2 – odpowiednikiem jest art. 577 ¹ i 577 ² k.c.; Art. 17 pkt 3 – odpowiednikiem jest art. 577 ¹ § 3 k.c.; Art. 17 pkt 4 – odpowiednikiem jest art. 577 ³ i nast. k.c. Ostatecznie zdecydowano jedynie o dostosowaniu art. 577 ¹ § 2 k.c. do przepisu SGD Kwestia ta zostanie dodatkowo wyjaśniona w uzasadnieniu.
72	PIIT	Art. 43g u.p.k.	W zakresie gwarancji projektowane przepisy UPK poświęcają zarazem niewiele miejsca. Zgodnie z art. 43g, stanowiącym implementację art. 17 dyrektywy SGD: <i>1. Gwarancja trwałości nie może przewidywać warunków naprawy lub wymiany mniej korzystnych dla konsumenta, niż określone w art. 43d.</i> <i>2. Odstępstwo od warunków gwarancji określonych w reklamie na niekorzyść konsumenta jest bezskuteczne, chyba że oświadczenie gwarancyjne złożone w reklamie zostało przed zawarciem umowy zmienione w sposób porównywalny do tego, w jaki zostało złożone.</i> Wydaje się jednak, że przepisy UPK nie implementują w pełni art. 17 dyrektywy SGD, w zakresie dotyczącym sposobu dostarczania oświadczenia gwarancyjnego oraz elementów, jakie powinno zawierać takie oświadczenie	Uwaga w zakresie zagadnienia „gwarancji” nie jest zasadna. Zobacz stanowisko powyżej. Uwaga w zakresie dotyczącym zmiany brzmienia art. 43a u.p.k została uwzględniona. Pytania sformułowane na końcu tej części uwag są nieaktualne.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			(art. 17 ust. 2). Jednocześnie ust. 4 niniejszego artykułu zezwala na ustanawianie przez państwa członkowskie przepisów dotyczących innych aspektów gwarancji handlowej, które nie zostały uregulowane w dyrektywie SGD, w tym przepisów dotyczących języka lub języków, w których oświadczenie o gwarancji handlowej ma być udostępniane konsumentowi – tym samym wątpliwości budzi fakt wyłączenia w UPK przepisów o gwarancji. Wskazane byłoby także, aby przepis art. 43g ust. 1 lub odpowiadający mu wyraźnie stanowił, że „w razie udzielenia przez producenta gwarancji trwałości, nie może ona przewidywać” gorszych warunków (zgodnie z art. 17 ust. 1). Brzmienie przepisu w projekcie nie wskazuje, kto udziela takiej gwarancji ani czy każda udzielona gwarancja jest gwarancją trwałości. [...] Jednocześnie Izba zwraca się z prośbą o wyjaśnienie: 1) dalszego stosowania przepisów o gwarancji przy sprzedaży w odniesieniu do konsumentów, a także 2) relacji przepisów ustawy KC w zakresie stosowania przepisów dotyczących rękojmi za wady w odniesieniu do konsumentów do projektowanych przepisów rozdziału 5a ustawy o prawach konsumenta w zakresie niezgodności towaru z umową, z racji braku wyłączenia w UPK stosowania działu II księgi XI KC.	
73	PSSB	Art. 43g u.p.k.	Zgodnie z uzasadnieniem art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie w jakim art. 17 SGD wymaga	Uwaga nie została uwzględniona. Zobacz wyżej.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym. PSSB stoi na stanowisku utrzymania przepisów o gwarancji handlowej w Kodeksie cywilnym wraz z dostosowaniem tychże do SGD.	
74	KL	Art. 43g u.p.k.	Zgodnie z uzasadnieniem art. 43g zawiera uzupełniającą regulację dotyczącą gwarancji udzielanej na rzecz konsumenta, w zakresie, w jakim art. 17 SGD wymaga ochrony wykraczającej ponad regulację gwarancji znajdującą się już w Kodeksie cywilnym. Stoimy na stanowisku utrzymania przepisów o gwarancji handlowej w Kodeksie cywilnym wraz z dostosowaniem tychże do SGD.	J.w.
75	AQUI LA	Art. 43g u.p.k.	Stanowi on bardzo szczątkową regulację instytucji gwarancji. Dotychczasowe przepisy kodeksu cywilnego określają pewne podstawowe ramy dotyczące gwarancji, które dają gwarantowi i tak bardzo dużą swobodę w formułowaniu zasad gwarancji. Co więcej, przepisy rozstrzygają wzajemne relacje pomiędzy rękojmią a gwarancją. Skoro przepisy dotyczące gwarancji mają się znajdować wyłącznie w ustawie o prawach konsumenta to należałoby obszerniej uregulować te kwestie, tak jak ma to miejsce w chwili obecnej, względnie odesłać w tym zakresie do przepisów kodeksu cywilnego. Pozostawienie ich w proponowanym kształcie doprowadzi do tego, że konsumenci <i>de facto</i> zostaną pozbawieni możliwości skutecznego dochodzenia swoich praw wynikających z gwarancji, Dlatego postulujemy kompleksowe i szerokie uregulowanie gwarancji w ustawie o prawach konsumenta, względnie odesłanie w art. 43g do regulacji kodeksu cywilnego dotyczących gwarancji przy sprzedaży (proponujemy dodanie art. 43g ust. 3).	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
76	PIIT	Rozdział 5b (art. 43r u.p.k.)	Zawarty w dyrektywie art. 4 przewiduje maksymalną harmonizację, zgodnie z którym „Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej”. Kwestia całkowitej harmonizacji jest również wielokrotnie podkreślana w uzasadnieniu do projektu. Zakres harmonizacji nie odnosi się li tylko do treści samych przepisów, ale także wyłączeń, które przewiduje dyrektywa DCD. Zgodnie z art. 3 ust. 5 dyrektywy DCD: „Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów dotyczących: (...) b) usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystującej numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy”. Z racji tego, że projektowane przepisy UPK przewidują wyłączenie stosowania przepisów jedynie art. 43m oraz 43n w odniesieniu do umów o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej, Izba, mając na uwadze całkowity charakter harmonizacji przewidzianej w SGD, zwraca się z postulatem wyłączenia przepisów całego rozdziału 5b do umów dotyczących usług łączności elektronicznej, zdefiniowanych w dyrektywie (UE) 2018/1972 (dalej „dyrektywa EKŁE”), z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystującej numerów.	Uwaga nie może zostać uwzględniona – projektodawca w ogóle nie zamierza implementować wyjątków dotyczących (wynikających z) dyrektywy 2018/1972 , ponieważ z uwagi na brak postępu prac nad implementacją EKŁE (UC45), doprowadziłoby to do luki w ochronie konsumenta. Wyjątki te są oparte na założeniu, iż prawa konsumenta są chronione przez przepisy implementujące EKŁE. Z tego względu, wyjątki te nie powinny zostać zaimplementowane, dopóki nie zostanie wdrożony EKŁE.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Jednocześnie Izba pragnie przypomnieć, że transpozycja przepisów dyrektywy EKŁE do polskiego porządku prawnego następuje w postaci ustawy Prawo komunikacji elektronicznej (PKE), której prace legislacyjne w dniu przygotowania stanowiska są na zaawansowanym etapie, ale nie zostały jeszcze ukończone. W związku z powyższym Izba proponuje dodanie art. 43r o treści: <i>„Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do umów o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, z wyłączeniem usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów, o których mowa w ustawie z dnia... - Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U...z ...r., poz...)”.</i>	
77	ORD O IURI S	Rozdział 5b u.p.k.	Konieczność rozważenia czy nie jest pożądanym rozszerzenie dodawanego rozdziału 5b również na inne podmioty wskazane w motywie (16) dyrektywy 2019/770, w szczególności organizacje pozarządowe oraz osoby fizyczne niebędące w danej relacji konsumentami, np. prowadzące jednoosobowe działalności gospodarcze. Przedmiotowa koncepcja byłaby zgodna z tendencją dokonywania zmian w kodeksie cywilnym np. w zakresie dotyczącym stosowania klauzul niedozwolonych we wzorcach umownych.	Uwaga dotycząca rozszerzenia dodawanego rozdziału 5b również na inne podmioty wskazane w motywie 16. dyrektywy 2019/770 została kierunkowo uwzględniona. Zostanie ona uwzględniona poprzez przeniesienia art. 38a u.p.k. do części ogólnej tej ustawy i zamieszczenie w niej nowo projektowanego rozdziału 5b.
78	AQUI LA	Art. 43h ust. 1 i ust. 2 u.p.k.	[...] jaka jest relacja tego przepisu do ogólnego prawa konsumentów do odstąpienia od umowy w ciągu 14 dni od zawarcia umowy? Proponowany przepis nakłada na przedsiębiorcę obowiązek niezwłocznego dostarczenia treści lub usługi cyfrowej. Z kolei zobowiązanie przedsiębiorcy uważa się za wykonane, gdy treść cyfrowa, środek	Uwaga nie jest zasadna. Kwestia ta zostanie wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			pozwalający na uzyskanie dostępu do treści cyfrowej lub jej pobranie lub usługa cyfrowa została udostępniona konsumentowi. Tak więc przekazanie konsumentowi przez przedsiębiorcę dostępu do treści cyfrowych uznać należy za wykonanie umowy w pełni. Odstąpienie przez konsumenta od umowy w takim wypadku jest bezcelowe, ponieważ przedsiębiorca nie będzie miał podstaw do zwrócenia konsumentowi pieniędzy (przyjęcie odmiennego stanowiska spowodowałoby, że konsument uzyska dostęp do treści/usługi, a równocześnie nie będzie zobligowany zapłacić). Co więcej, proponowane zmiany w ustawie nie modyfikują w żaden sposób art. 38 pkt. 13 i pozostawiają w mocy regulacje przewidujące konieczność zgłoszenia żądania, aby usługa była świadczona wcześniej niż po upływie 14 dni na odstąpienie. W naszej ocenie zachodzi kolizja z art. 15 ust. 3 i art. 21 ust. 2.	
79	IAB	Art. 43i u.p.k.	Przewidziany w Projekcie nowy art. 43i [...] stanowi implementację art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (dalej: „Dyrektywa Cyfrowa”). W art. 43i ust. 2 przewidziano obowiązek przedsiębiorcy dotyczący informowania konsumenta o aktualizacjach, w tym dotyczących zabezpieczeń, niezbędnych do zachowania zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz dostarczania tych aktualizacji konsumentowi przez odpowiedni czas w zależności o rodzaju umowy i okresu jej trwania. Tymczasem art. 8 ust. 2 Dyrektywy Cyfrowej co prawda przewiduje w stosunku do przedsiębiorców obowiązek zapewnienia prawidłowego informowania konsumenta o aktualizacjach i	Uwagi zostały uwzględnione kierunkowo.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			ich dostarczania, jednak nie przesądza o obowiązku osobistego wykonywania tych czynności przez przedsiębiorcę dostarczającego daną treść czy usługę cyfrową. Dla utrzymania jednolitości i jasności wprowadzanych regulacji godnym rozważenia wydaje się przyjęcie bardziej dosłownego tłumaczenia powołanego przepisu dyrektywy i obciążenie przedsiębiorcy jedynie obowiązkiem zapewnienia, aby konsument był informowany o aktualizacjach, w tym aktualizacjach zabezpieczeń, które są niezbędne do zachowania zgodności treści lub usługi cyfrowej z umową i aby takie aktualizacje były mu dostarczane przez wskazany w ustawie okres. Dodatkowo warto wskazać, że Projekt nieco odmiennie od Dyrektywy Cyfrowej reguluje status umowy, w odniesieniu do której konsument (najpóźniej w chwili zawarcia umowy) wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Zgodnie z art. 8 ust. 5 Dyrektywy Cyfrowej w opisanym przypadku uznaje się, że brak zgodności z umową nie istnieje, podczas gdy projektowany art. 43i ust. 4 ustawy o prawach konsumenta przewiduje brak odpowiedzialności przedsiębiorcy za niezgodność z umową w takim przypadku.	
80	APPL IA	Art. 43i ust. 1 u.p.k.	W przypadku urządzeń z elementami cyfrowymi na sprzedawcy ciąży obowiązek utrzymania zgodności towaru w zakresie bezpieczeństwa oraz podstawową funkcjonalność. Nie ma natomiast obowiązku dostarczania konsumentowi aktualizacji oprogramowania, które na przykład dodają do	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			nego nową funkcjonalność lub poprawiają jego poziom cyberbezpieczeństwa. Ponadto sprzedawca jest zobowiązany do informowania / dostarczania takich aktualizacji oprogramowania tylko w okresie gwarancji prawnej, tj. w okresie, w którym sprzedawca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności. Okres gwarancji prawnej to nic innego jak termin przedawnienia i po tym okresie sprzedawca nie może mieć żadnych zobowiązań prawnych. [...] przepisy projektu realizują interpretacje dyrektywy towarowej, jednak [...] należy rozważyć odrębne uregulowanie treści cyfrowych i usług cyfrowych w stosunku do przepisów o towarach i towarach z elementami cyfrowymi. Zapewni to większą przejrzystość przepisów.	
81	IAB	Art. 43l u.p.k.	Transpozycja art. 16 Dyrektywy Cyfrowej, dotyczącego obowiązków przedsiębiorcy w przypadku rozwiązania umowy, miałaby zgodnie z Projektem zostać dokonana w art. 43l ustawy o prawach konsumenta. Należy w tym miejscu podkreślić, że Projekt pomija jednak dwa istotne postanowienia z art. 16 Dyrektywy Cyfrowej, co może skutkować niedoprecyzowaniem obowiązków i uprawnień przedsiębiorców i konsumentów. Po pierwsze, Projekt nie przewiduje przeniesienia do ustawy o prawach konsumenta wprost art. 16 zd. drugie Dyrektywy Cyfrowej. Zgodnie z tym przepisem w sytuacji, w której umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej przez określony czas w zamian za zapłatę ceny, a te treści cyfrowe lub ta usługa cyfrowa były zgodne z umową w pewnym okresie poprzedzającym rozwiązanie umowy,	Uwaga nie została uwzględniona. Transpozycję art. 16 DCD zapewnia art. 43k u.p.k. Ust. 5 art. 16 DCD nie wymaga implementacji, bowiem w sytuacji, gdy strony nie łączy już umowa, to oczywistym jest, że przedsiębiorca nie musi świadczyć na rzecz konsumenta żadnych usług, a konsument nie może korzystać z treści/usług cyfrowych.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			przedsiębiorca zwraca konsumentowi tylko część ceny zapłaconej przez konsumenta, proporcjonalnie do okresu, w którym dane treści cyfrowe lub dana usługa cyfrowa były niezgodne z umową, oraz część ceny zapłaconej przez konsumenta z góry za pozostały okres trwania umowy, gdyby nie została ona rozwiązana. Cytowany fragment Dyrektywy Cyfrowej stanowi istotne wyjaśnienie, uściślające zasady rozliczeń pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem w wypadku rozwiązania umowy i jako taki nie powinien być pominięty w projektowanej nowelizacji. Drugim brakującym postanowieniem przewidzianym Dyrektywą Cyfrową jest przepis, który stanowiłby odpowiednik art. 16 ust. 5 Dyrektywy Cyfrowej, zgodnie z którym przedsiębiorca może uniemożliwić konsumentowi dalsze korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, w szczególności przez uniemożliwienie konsumentowi dostępu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub przez zablokowanie konta użytkownika, bez uszczerbku dla prawa konsumenta do odzyskania treści wytworzonych lub dostarczonych przez siebie w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej. Jest to kolejny przepis precyzujący relacje przedsiębiorcy i konsumenta po rozwiązaniu umowy i usuwający wątpliwości co do granic, w ramach których przedsiębiorca może dbać o swoje interesy wywiązując się jednocześnie ze swoich zobowiązań wobec konsumenta. Warto zatem, by analogiczna regulacja również została wprost włączona do Projektu.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
82	PIIT	Art. 43l ust. 4 u.p.k.	W ocenie Izby powyższa regulacja jest zbyt daleko idąca i niezgodna z Dyrektywą DCD. Art. 17 ust. 1 Dyrektywy wprost stanowi, że konsument obowiązany jest powstrzymać się od korzystania z treści lub usługi cyfrowej oraz udostępniania jej osobom trzecim. Również Motyw 72 Dyrektywy DCD potwierdza, że konsument nie powinien korzystać z treści i usług cyfrowych, skoro rozwiązuje umowę z powodu ich niezgodności z umową. Zgodnie z art. 17 ust. 3 Dyrektywy konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w okresie poprzedzającym rozwiązanie umowy, w którym te treści cyfrowe lub ta usługa cyfrowa nie były zgodne z umową. Projektowany przepis art. 43l ust. 4 UPK nie tylko jest niezgodny z zacytowanym wyżej art. 17 i motywem 72 Dyrektywy DCD, co narusza obowiązek pełnej harmonizacji, ale wręcz sankcjonuje zachowanie konsumenta polegające na darmowym korzystaniu z treści lub usługi cyfrowej objętych wypowiedzianą umową. Mając na uwadze, że Dyrektywa DCD stoi na stanowisku utrzymania równowagi między interesem konsumenta i interesem przedsiębiorcy, Izba proponuje, aby art. 43l ust. 4 UPK miał brzmienie zgodne z art. 17 ust. 3 Dyrektywy tj.: art. 43l ust. 4: Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w okresie poprzedzającym rozwiązanie umowy, w którym te treści cyfrowe lub ta usługa cyfrowa nie były zgodne z umową.	Uwaga nie jest zasadna. Przywołany przepis właściwie implementuje DCD (art. 17 ust. 3).

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
83	PIIT	Art. 43k i 43l u.p.k.	Polski Kodeks cywilny rozróżnia pojęcia „odstąpienia” oraz „wypowiedzenia/rozwiązania umowy”. Zgodnie z art. 395 k.c. w razie wykonania prawa odstąpienia umowa uważana jest za niezawartą. To, co strony już świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. Oznacza to, że w przypadku odstąpienia przedsiębiorca powinien zwrócić konsumentowi wszystkie pobrane na podstawie umowy opłaty. Jednocześnie [...] Dyrektywa DCD stoi na stanowisku, że konsument nie powinien być obciążany opłatami wyłącznie za czas niezgodności treści lub usługi cyfrowej z umową. W związku z tym instytucja odstąpienia powinna mieć zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do braku dostarczenia treści lub usługi cyfrowej lub do treści lub usług świadczonych jednorazowo, ale nie w przypadku wystąpienia niezgodności z umową usługi świadczonej w sposób ciągły, w trakcie świadczenia. Pozostawienie instytucji odstąpienia w projektowanym art. 43k ust. 3 UPK (i dalej w ust. 5 tego artykułu oraz w art. 43l ust. 1 i ust. 3-5) będzie oznaczało, że dla przedsiębiorców podlegających polskim przepisom wystąpi skutek niezgodny z Dyrektywą DCD, ponieważ zgodnie z zasadami dotyczącymi sytuacji prawnej stron po odstąpieniu od umowy będą oni zobowiązani do zwrotu konsumentowi pobranych opłat, również za czas, w którym treść lub usługa cyfrowa były zgodne z umową.	Uwaga nie została uwzględniona. Zastosowanie instytucji odstąpienia do umów o charakterze ciągłym następuje z uwzględnieniem ich specyfiki i jest szczegółowo uregulowane w projektowanych przepisach. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			W związku z powyższym, aby zachować cel Dyrektywy oraz spójność z istniejącymi w polskim porządku prawnym instytucjami, Izba proponuje dokonanie stosownych zmian i zmianę uprawnienia do odstąpienia na uprawnienie do rozwiązania bądź wypowiedzenia umowy bez zachowania okresu wypowiedzenia w projektowanych art. 43k oraz 43l UPK, dla usług i treści cyfrowych świadczonych w sposób ciągły.	
84	PIKE	Art. 43o u.p.k. (wyłączenie usług łączności elektronicznej)	Projekt [...] bezpośrednio dotyczy umów o dostarczanie treści i usług cyfrowych (implementacja dyrektywy 2019/770) oraz sprzedaży towarów (implementacja dyrektywy 2019/771). Z ich treści wynika, że co do zasady nie powinien on znaleźć zastosowania do usług łączności elektronicznej – usług telekomunikacyjnych ani dostarczania treści cyfrowych przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych (art. 3 ust. 5 lit. b i g dyrektywy 2019/770). Analiza Projektu skłania jednak do wniosku, że to wyłączenie mogło nie zostać uwzględnione przez polskiego projektodawcę, co oznaczałoby stosowanie wspomnianych dyrektyw także w relacjach przedsiębiorców telekomunikacyjnych z Konsumentami. Odbyłoby się to z naruszeniem art. 4 dyrektywy 2019/770, który przewiduje zakaz utrzymywania i wprowadzania w prawie krajowym przepisów surowszych lub łagodniejszych od ustanowionych w tej dyrektywie. Także art. 3 ust. 7 dyrektywy 2019/770 przewiduje, iż pierwszeństwo przed przepisami tej dyrektywy powinny mieć przepisy regulujące dany sektor. W przypadku usług telekomunikacyjnych jest to dyrektywa 2018/1792 (EKŁE), którą w Polsce implementować będzie Prawo komunikacji elektronicznej (dalej: PKE)	Uwaga nie może zostać uwzględniona – projektodawca w ogóle nie zamierza implementować wyjątków dotyczących (wynikających) dyrektywy 2018/1792, ponieważ z uwagi na brak postępu prac nad implementacją EKŁE (UC45), doprowadziłoby to do luki w ochronie konsumenta. Wyjątki te są oparte na założeniu, iż prawa konsumenta są chronione przez przepisy implementujące EKŁE. Z tego względu, wyjątki te nie powinny zostać zaimplementowane, dopóki nie zostanie wdrożony EKŁE.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Kluczowym zatem problemem związanym z Projektem jest [...] okoliczność, iż może on wadliwie spowodować dalszy rozrost zapisów określających warunki współpracy w ramach umowy abonenckiej. Wskazujemy, że obecnie treść umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera już od kilkunastu do nawet kilkudziesięciu stron. Niestety nie jest to inicjatywą przedsiębiorców, ale wynikiem skomplikowanych i rozbudowanych regulacji prawnych, rozproszonych w różnych aktach – zarówno prawa Unii Europejskiej, jak i krajowych. Mnogość regulacji wcale nie przekłada się na zagwarantowanie lepszej ochrony praw Użytkowników. [...] jest wprost przeciwnie – wymuszane nią skomplikowanie oraz przesadne rozbudowanie warunków umów powoduje, że Konsument ich nie rozumie ani nawet nie chce przeczytać. Stąd też – jakkolwiek należy wspierać regulacje chroniące Konsumentów przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi – Prawodawca powinien iść w kierunku uproszczenia, a nie komplikowania sytuacji prawnej Użytkownika. Tymczasem proponowana regulacja może stanowić kolejny akt prawny, który spowoduje dalsze rozbudowanie oraz skomplikowanie treści dokumentów umów abonenckich. Pragniemy bowiem zwrócić uwagę, że w dobie bieżącego postępu technologicznego przedsiębiorca telekomunikacyjny nie świadczy na rzecz użytkownika samej już tylko usługi telekomunikacyjnej. Niejednokrotnie wespół z nią świadczonych jest szereg innych usług dodatkowych/wspierających usługę główną	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			telekomunikacyjną, które trudno jednoznacznie zakwalifikować jako telekomunikacyjne lub inne. Zdawał się to zresztą dostrzegać sam prawodawca unijny, który zaproponował w tym zakresie pewne rozwiązania kolizyjne. Mianowicie w dyrektywie 2019/770 proponuje się następujące rozwiązania: - art. 3 ust. 5 lit. b): <i>„Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów dotyczących: (...)</i> <i>b) usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1792, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy; (...)</i> <i>g) dostarczania treści cyfrowych, jeżeli te treści cyfrowe są udostępniane ogółowi społeczeństwa w inny sposób niż poprzez transmisję sygnału w ramach występu lub wydarzenia, jak na przykład cyfrowe projekcje filmowe;”</i> - art. 3 ust. 6: <i>„Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu, w przypadku, gdy jedna umowa między tym samym przedsiębiorcą a tym samym konsumentem obejmuje pakiet zawierający elementy dostarczania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz elementy dotyczące dostarczania innych usług lub towarów, niniejszą dyrektywę stosuje się wyłącznie do elementów umowy dotyczących treści cyfrowych lub usługi cyfrowej. 3</i> <i>Art. 19 niniejszej dyrektywy nie stosuje się w przypadku, gdy pakiet w rozumieniu dyrektywy (UE) 2018/1972 obejmuje jako element usługę dostępu do internetu zdefiniowaną w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)</i>	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			2015/2120 (22) lub usługę łączności interpersonalnej wykorzystującą numery zdefiniowaną w art. 2 pkt 6 dyrektywy (UE) 2018/1972. Bez uszczerbku dla art. 107 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/1972, skutki, jakie rozwiązanie umowy pakietowej w części dotyczącej jednego elementu może mieć dla innych elementów tej umowy pakietowej, są regulowane przez prawo krajowe.” - art. 3 ust. 7: „Jeżeli przepis niniejszej dyrektywy koliduje z przepisem innego aktu Unii regulującego dany sektor lub daną kwestię, pierwszeństwo przed niniejszą dyrektywą ma przepis tego innego aktu Unii.” - motyw 19 (in fine): - „Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć jednak zastosowania do usług dostępu do internetu.” - motyw 33: „Treści cyfrowe lub usługi cyfrowe są często łączone z dostarczaniem towarów lub innych usług i oferowane konsumentowi w ramach tej samej umowy jako pakiet obejmujący różne elementy, takie jak świadczenie usług telewizji cyfrowej i zakup sprzętu elektronicznego. W takich przypadkach umowa między konsumentem a przedsiębiorcą zawiera elementy umowy o dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, lecz również elementy innych rodzajów umów, takich jak umowa sprzedaży towarów lub umowa o świadczenie usług. Niniejsza dyrektywa powinna mieć zastosowanie wyłącznie do tych elementów całościowej umowy, które dotyczą dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Pozostałe elementy umowy powinny być regulowane przepisami mającymi zastosowanie do tych umów	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			zgodnie z prawem krajowym lub w stosownych przypadkach, innymi przepisami prawa Unii regulującymi dany sektor lub kwestię. Analogicznie skutki, jakie rozwiązanie części umowy pakietowej może mieć dla innych elementów tej umowy pakietowej, powinny być regulowane prawem krajowym. Jednak w trosce o zapewnienie spójności z przepisami sektorowymi zawartymi w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 (10) regulującymi umowy pakietowe, jeżeli dany przedsiębiorca oferuje, w rozumieniu wspomnianej dyrektywy, treści cyfrowe lub usługę cyfrową w połączeniu z usługą łączności interpersonalnej wykorzystującą numery lub z usługą dostępu do internetu, przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące zmiany treści cyfrowych nie powinny mieć zastosowania do elementu pakietu odnoszącego się do treści cyfrowych lub do usługi cyfrowej. Zamiast tego do wszystkich elementów pakietu, w tym do treści cyfrowych lub do usługi cyfrowej, powinny mieć zastosowanie odpowiednie przepisy dyrektywy (UE) 2018/1972.” 4 Pomimo tak sformułowanych przepisów dyrektywy 2019/770, Projekt tak kategorycznie nie wyłącza usług telekomunikacyjnych, w tym dostępu do Internetu, spod swojej regulacji. Projektowany art. 43o przewiduje bowiem jedynie, że: „Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do umów o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej”. Powyższy przepis stanowi zatem jedynie implementację motywu 33 oraz art. 3 ust. 6 zd. 2 dyrektywy 2019/770, które zakładają objęcie reżimem dyrektywy 2018/1792 (EKŁE)	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			także usług cyfrowych, w przypadku oferowania ich w pakiecie z usługą łączności interpersonalnej wykorzystującą numery lub z usługą dostępu do Internetu. <u>Projekt nie implementuje natomiast prawidłowo np. art. 3 ust. 5 lit. b) dyrektywy 2019/770, który wyraźnie wskazuje, że: „Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów dotyczących usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy”.</u> W ocenie PIKE, wobec szerokiego zakresu pojęć „usługi cyfrowej” (projektowany art. 2 pkt 5a) oraz „treści cyfrowej” (art. 2 pkt 5 ustawy o prawach konsumenta) należałoby uzupełnić projektowany art. 43q, <u>wyłączający zastosowanie przepisów tego rozdziału, wyraźnie także o umowy dotyczące usług telekomunikacyjnych i dostarczania treści cyfrowych.</u> Biorąc natomiast pod uwagę toczące się prace nad projektem PKE (wdrażającego dyrektywę 2018/1792 – EKŁE) oraz odroczone wejście w życie Projektu, należałoby odesłać do definicji, która znajdzie się już w PKE. Zgodnie z projektowanym art. 2 pkt 79) PKE przez usługę telekomunikacyjną rozumieć się będzie „usługę komunikacji elektronicznej z wyłączeniem usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów”. Dopiero zatem wyłączenie tak rozumianej usługi telekomunikacyjnej spod projektowanych zmian pozwoli prawidłowo implementować dyrektywę 2019/770. Warto przy tym zauważyć, że Projekt posługuje się pojęciami, które zostaną zdefiniowane dopiero w PKE implementującym EKŁE, np. „usługa łączności interpersonalnej” oraz „usługa dostępu do	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			internetu” (obecnie Prawo telekomunikacyjne posługuje się pojęciem „usługi dostępu do sieci Internet”). Art. 3 ust. 5 lit. g dyrektywy 2019/770 przewiduje także wyłączenie jej stosowania względem większości umów dotyczących „dostarczania treści cyfrowych”. Projekt również powinien zatem zostać uzupełniony o takie wyłączenie. PIKE, w celu wyłączenia umów dotyczących usług telekomunikacyjnych oraz dostarczania treści cyfrowych spod wprowadzanej regulacji, proponuje zatem, by w projektowanym art. 43q ustawy o prawach konsumenta dodać co najmniej pogrubiony fragment: 5 <i>„43q. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1446). Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się także do umów dotyczących:</i> <i>a) usług telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, b) dostarczania treści cyfrowych, jeżeli te treści cyfrowe są publicznie udostępniane w inny sposób niż poprzez transmisję sygnału w ramach występu lub wydarzenia.”.</i> Ponadto [...] przeformułowaniu ulec powinien także projektowany art. 43o, aby jasno wynikała z niego intencja unijnego prawodawcy, którą było wyłączenie stosowania art. 19 dyrektywy 2019/770 do usług cyfrowych świadczonych w ramach określonych pakietów usług. W tym celu PIKE	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			proponuje zmianę w projektowanym art. 43o polegającą na dodaniu pogrubionych fragmentów oraz usunięciu przekreślonego: <i>„Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do usług cyfrowych świadczonych w ramach umowy ~~umów~~ o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej w rozumieniu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej.”</i> [...] przedsiębiorcy telekomunikacyjni, a konkretniej świadczone przez nich usługi, co do zasady nie powinny zostać objęte projektowaną regulacją. W przypadku odmiennej oceny Projektodawcy, która jednak zdaniem PIKE oznaczałaby nieprawidłową implementację dyrektyw 2019/770 i 2019/771, PIKE zastrzega sobie możliwość zgłaszania dalszych uwag i podjęcia kroków mających na celu prawidłowe wdrożenie dyrektyw do polskiego porządku prawnego. [...] wyłączenie stosowania przepisów art. 43m i art. 43n do umów o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej nie sprawia, że ustawodawca krajowy nie może wprowadzić odpowiednich przepisów dopuszczających dokonywanie modyfikacji także takich umów. Powinny one jedynie pozostawać w zgodzie z regulacjami wynikającymi z EKŁE. PIKE zgłaszało już takie postulaty w ramach prac nad projektem PKE i w dalszym ciągu je podtrzymuje.	
85	SKEF	Art. 43o u.p.k.	Dyrektywa 2019/770 w art. 3 ust 5 lit b wprowadza wyłączenie stosowania jej przepisów w odniesieniu do umów	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			dotyczących usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy (z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów). Takie wyłączenie powinno znaleźć się również w znowelizowanej ustawie o prawach konsumenta.	
86	PIIT	Art. 43o.	Zgodnie z art. 43o. „Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do umów o pakiet usług obejmujący usługę dostępu do internetu lub usługę łączności interpersonalnej”. Izba, mając na uwadze art. 3 ust. 6 oraz art. 19 dyrektywy DCD, pragnie zaakcentować wyłączenie stosowania przepisów dotyczących zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w odniesieniu do sytuacji, w której umowa obejmuje zarówno dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej wraz z usługą dostępu do internetu lub usługą komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery. Ponadto w ocenie Izby konieczne jest, w celu uniknięcia wątpliwości, doprecyzowanie, że przepis art. 43o odnosi się do usług dostępu do internetu oraz usług łączności interpersonalnej w rozumieniu dyrektywy EKŁE, a co za tym idzie w rozumieniu projektowanej ustawy PKE. Dlatego też Izba proponuje następujące brzmienie art. 43o: „Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do umów obejmujących dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej wraz z usługą dostępu do internetu lub usługą łączności interpersonalnej komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery w rozumieniu ustawy Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U...z ...r., poz...)”.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
87	KL	Art. 43o u.p.k.	Wyłączenie dot. pakietów usług obejmujących usługi komunikacji elektronicznej (art. 43o) Zgodnie z art. 3 ust. 6 dyrektywy DCD, gdy jedna umowa między tym samym przedsiębiorcą a tym samym konsumentem obejmuje pakiet zawierający elementy dostarczania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz elementy dotyczące dostarczania innych usług lub towarów, niniejszą dyrektywę stosuje się wyłącznie do elementów umowy dotyczących treści cyfrowych lub usługi cyfrowej. Jednak akapit 2 tego ustępu wskazuje wyjątek odnoszący się do jednego z przepisów - art. 19 dyrektywy (zmiana treści cyfrowych lub usługi cyfrowej) - którego nie stosuje się, gdy pakiet usług obejmuje, jako jeden z elementów usługę dostępu do Internetu lub usługę łączności interpersonalnej wykorzystującą numery. Biorąc pod uwagę trwające prace nad implementacją EKŁE poprzez Prawo komunikacji elektronicznej istotne jest odniesienie w projektowanej ustawie do krajowej regulacji w zakresie tzw. pakietów usług, która znajdzie się w PKE - zwracamy uwagę, że polska ustawa implementująca WIE nie posługuje się pojęciem pakietów usług, ale w art. 269 projektu PKE odnosi się opisowo do umów obejmujących, co najmniej usługę dostępu do Internetu lub publicznie dostępną usługę komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery wraz z inną publicznie dostępną usługą komunikacji elektronicznej, linearną usługą medialną lub telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym. Zgodnie z powyższym propozycja zmiany. Art. 43o	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<i>Przepisów art. 43m i art. 43n nie stosuje się do umów obejmujących dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej wraz z usługą dostępu do Internetu lub usługą komunikacji interpersonalnej wykorzystującej numery w rozumieniu ustawy z dnia xx XX 2021 r. — Prawo komunikacji elektronicznej (Dz.U. poz. XX).</i>	
88	KL	Art. 43o u.p.k. (propozycja wprowadzenia przepisu 43r u.p.k.).	Zgodnie z art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/770 w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (dalej: dyrektywa DCD) regulacji zawartych w tym akcie nie stosuje się m.in. do „usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy”. Niezrozumiałym jest, dlaczego Projektodawca w ramach przedstawionej nowelizacji ustawy o prawach konsumenta (dalej: UPK) przewidział w projekcie tylko jedno bezpośrednie wyłączenie rozdziału 5b UPK, w art. 43q dot. treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (wyłączenie to nie wynika z dyrektywy). Brak wskazania za dyrektywą pełnego katalogu usług, do których przepisy nie mają zastosowania jest zdaniem Konfederacji Lewiatan niewłaściwym kierunkiem działania i może finalnie doprowadzić do stosowania nowych przepisów UPK bardzo szeroko, niezgodnie z założeniem ustawodawcy unijnego. Ze względu na zastosowaną definicję usług cyfrowych, która jest ogólna i zawiera elementy charakterystyczne dla wielu różnych usług, również tych których unijny ustawodawca świadomie nie chciał objąć tymi regulacjami, istotnym jest	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			wprowadzenie do ustawy jasnych wyłączeń w zakresie stosowania regulacji dot. usług cyfrowych (projektowany rozdział 5b ustawy). Ten kierunek działania jest rozwiązaniem, które z jednej strony pozwoli na właściwą implementację i harmonizację przepisów w państwach członkowskich, jak również zapewni jasność i pewność prawną dot. określania podmiotów zobowiązanych na podstawie nowych regulacji, zarówno ze względu na interes konsumentów, jak i przedsiębiorców. Szczególnie istotne jest to z perspektywy sektora komunikacji elektronicznej, który świadczy usługi elektroniczne umożliwiające dostęp do usług cyfrowych, poprzez co potencjalnie przy niewłaściwym podejściu mógłby być kwalifikowany do usług cyfrowych, a równocześnie posiada szczegółowe regulacje sektorowe w zakresie relacji z klientem. Problem relacji przepisów ogólnych z aktami sektorowymi w zakresie uprawnień konsumenckich występował już w przeszłości, w związku, z czym tym bardziej przy projektowaniu nowych regulacji konieczne jest jasne działanie Projektodawcy. Dla przypomnienia, w trakcie prac nad dyrektywą DCD w UE, przez instytucje unijne przyjęte już zostały zmiany dot. przepisów telekomunikacyjnych, które na nowo zdefiniowały sektor komunikacji elektronicznej i określiły jego obowiązki względem klientów - w 2018 r. weszła w życie Dyrektywa ustanawiająca Europejski Kodeks Łączności Elektronicznej (dalej: EKŁE). W związku z szerokim zakresem oddziaływania regulacji ME i specyficznymi obowiązkami dot. usług łączności elektronicznej, głównie dot. dostępu do Internetu oraz usług łączności interpersonalnej wykorzystującej numery, bezpośrednie wyłączenie tych usług	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			z zastosowania dyrektywy DCD nastąpiło celowo. Podobne działanie powinno nastąpić w odniesieniu do procesu implementacji dyrektywy DCD do polskiego porządku prawnego. KL zwraca uwagę, że obecnie trwają, prowadzone przez Kancelarię Prezesa Rady Ministrów (pion cyfryzacja), prace legislacyjne mające na celu implementację dyrektywy EKŁE poprzez nową ustawę — Prawo komunikacji elektronicznej (dalej: PKE). Projektowana ustawa przekłada na polski system prawny pojęcia zawarte w dyrektywie EKŁE, które wykorzystane zostały w art. 3 dyrektywy DCD określającym zakres podmiotowy wyłączony z tej dyrektywy. Pomimo trwania etapu rządowego procesu legislacyjnego, już można wskazać, że zdefiniowane w art. 2 pkt 4 PKE usługi łączności elektronicznej będą w ramach art. 2 pkt 76 PKE nazywane usługami komunikacji elektronicznej (w skrócie dot. one usług dostępu do Internetu, usług komunikacji interpersonalnej oraz usług przekazywania sygnałów), natomiast usługi łączności interpersonalnej niewykorzystującej numerów, które jako jedyne mają zostać objęte regulacjami DCD, zostały wskazane w art. 2 pkt 77 PKE jako usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów. Prace dot. PKE powinny zgodnie z zapowiedziami KPRM zakończyć się w pierwszym kwartale 2021 r., wobec czego Projektodawca powinien je śledzić i po przyjęciu ustawy dokonać odpowiedniej aktualizacji odniesienia do usług komunikacji elektronicznej w ramach wyłączenia z obowiązków dot. usług cyfrowych.	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Konfederacja Lewiatan podkreśla, że zastosowanie bezpośrednio w projektowanej ustawie, zgodnie z implementowaną dyrektywą DCD, wyłączenia stosowania przepisów dot. usług cyfrowych względem usług łączności elektronicznej (określanych zgodnie z krajowymi regulacjami usługami komunikacji elektronicznej) jest niezbędne do zapewnienia jasnego systemu regulacji prawnych. Propozycja zmiany dot. implementacji art. 4 ust. 5 lit. b) „Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów dotyczących [...] usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy" do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy – Kodeks cywilny: <i>Art. 43r</i> <i>Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do umów o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, z wyłączeniem umów dotyczących usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów, o których mowa w ustawie z dnia xx XX 2021 r. — Prawo komunikacji elektronicznej (Dz.U. Poz. XX).</i>	
89	SKEF	Art. 556-556 ³ k.c.	W kwestii zmiany ww. przepisów kodeksu cywilnego należy podzielić argumentację projektodawcy. Zastosowane zmiany pozwolą na zachowanie spójności terminologicznej z implementowaną dyrektywą SGD a tym samym „niezgodność z umową” będzie obejmować również wady prawne.	Uwaga (stanowisko) zgodne z zamysłem projektodawcy.
90	PAN	Art. 556-556 ³ k.c.	Nie w pełni jednoznaczna wydaje się [...] propozycja doprecyzowania przepisów o odpowiedzialności za	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestie w niej poruszone zostały wyjaśnione w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			niezgodność towaru z umową, przez nowelizację art. 556-556³ k.c. Po pierwsze, nie wydaje się, by <i>de lege lata</i> w pełni uzasadnione były wątpliwości co do objęcia wad prawnych pojęciem niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Konieczność takiej interpretacji wynika z przepisów prawa UE – które stanowią bezpośredni punkt odniesienia przy wyjaśnianiu wątpliwości dotyczących przepisów prawa polskiego (w ramach wykładni prounijnej). Po drugie, taki sposób rozumienia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową został potwierdzony także w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2011 r., III CZP 50/11. Zawarta w niej argumentacja, mimo częściowej zmiany stanu prawnego, zachowuje pełną aktualność także na tle obecnego brzmienia przepisów o odpowiedzialności za wady rzeczy sprzedanej. Niezależnie od tego, nie w pełni precyzyjna pozostaje także definicja wady prawnej w projektowanym art. 556³ k.c. Niejasne jest zwłaszcza odwołanie się do wady prawnej jako wadliwości „wynikającej z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu”. Trudno stwierdzić jednoznacznie, czy przez „wynikanie” wady należy rozumieć obciążenie rzeczy prawami osób trzecich, także stwierdzonych orzeczeniem sądu lub decyzją administracyjną (jak ma to miejsce na gruncie klasycznego rozumienia pojęcia wad prawnych), czy także inną zależność między rzeczą a prawami osoby trzeciej lub decyzją organu. Dla spójności pojęciowej i konstrukcyjnej Kodeksu cywilnego bardziej wskazane wydaje się pozostanie przy dotychczasowej formule	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			wady prawnej – lub skonstruowanie nowej definicji w bardziej jednoznacznej postaci.	
90	IGE	Art. 556-556 ³ k.c.	e-Izba postuluje pozostawienie dotychczasowego brzmienia przepisów Kodeksu cywilnego wskazanych w art. 2 pkt 1 – 3 Projektu. Ich modyfikacja nie przyczynia się do realizacji jego celu, natomiast spowoduje konieczność zmiany licznych dokumentów funkcjonujących z obrocie prawnym. Będzie to związane z koniecznością poniesienia przez przedsiębiorców dodatkowych kosztów.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestie w niej poruszone zostały wyjaśnione w uzasadnianiu.
91	AQUI LA	Art. 556 ³ k.c. (definicja wady prawnej).	[...] w świetle propozycji zastąpienia pojęć „wada prawna” i wada fizyczna” zbiorczym pojęciem „wada” oraz proponowaną treścią przepisu, bezcelowe zdaje się rozróżnianie w art. 556³ wady fizycznej i prawnej. Co więcej, usunięcie dotychczasowego sformułowania „Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli (...)” powoduje, że przepis w proponowanym kształcie jest jedynie wyjaśnieniem pojęcia wada prawna, a sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za wystąpienie tego rodzaju wady.	J.w.
92	NSZZ SOLI DAR NOŚĆ	Art. 556 ³ k.c.	Do pogłębienia wątpliwości interpretacyjnych z pewnością przyczyni się zaproponowana zmiana brzmienia definicji wady prawnej zawarta w art. 556 ³ k.c. W obecnym brzmieniu przepis ten ma następujące brzmienie: „Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana stanowi własność osoby trzeciej albo jeżeli jest obciążona prawem osoby trzeciej, a także jeżeli ograniczenie w korzystaniu lub rozporządzaniu rzeczą wynika z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w razie sprzedaży prawa sprzedawca jest odpowiedzialny także za istnienie prawa	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			(wada prawna)". Zaproponowane brzmienie art. 556³ k.c. „Wada prawna wynika z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w przypadku sprzedaży prawa wada prawna może również polegać na nieistnieniu prawa. Pozostałe wady stanowią wady fizyczne." jest nieprecyzyjne i niejasne oraz będzie w przyszłości rodzić problemy interpretacyjne. Wbrew zapewnieniom uzasadnienia, zmiana kodeksowej definicji wady prawnej w żaden sposób nie przyczyni się do rozwiania wątpliwości czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD obejmuje również wady prawne. W opinii Prezydium KK, dla jasności i przejrzystości przepisów, których beneficjentami mają być konsumenci, kwestia braku wady prawnej powinna stanowić część definiującą zgodność towaru z umową (dodawany art. 43b ust. 2 pkt. 2) - cechy towaru. W zaproponowanym brzmieniu projekt nie obejmuje wszystkich dostępnych narzędzi ochrony w przypadku, gdy towar obciążony jest wadą prawną. Narzędzia takie uregulowane są w art. 574 k.c. Motyw 18 SGD stanowi, iż dyrektywa nie powinna mieć wpływu na przepisy krajowe, które nie dotyczą szczególnie umów konsumenckich, i które przewidują szczegółowe środki ochrony prawnej w przypadku niektórych wad, które nie były widoczne w momencie zawarcia umowy sprzedaży, a mianowicie na przepisy krajowe, które mogą określać szczegółowe zasady dotyczące odpowiedzialności sprzedawcy za wady ukryte. Takimi wadami ukrytymi są wady prawne, natomiast przepisami, które przewidują	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			szczegółowe środki ochronne, których adresatami są nie tylko konsumenci, są przepisy o rękojmi zawarte w k.c. Dlatego, w ocenie Związku, bardziej korzystnym sposobem implementacji dyrektyw będzie doprecyzowanie w ustawie o ochronie konsumentów kwestii braku wady prawnej jako elementu zgodności towaru z umową oraz odstąpienie od zmiany przepisów k.c., co pozwoli konsumentom korzystać z dodatkowych narzędzi ochrony, dostępnych nie tylko dla konsumentów.	
93	SKEF	Art. 556 ⁴ k.c.	Należy zgodzić się z argumentacją projektodawcy w kwestii uchylecia niniejszego przepisu – nie ulega wątpliwości, iż jego <i>ratio legis</i> utraciło swoją podstawę na gruncie projektowanych rozwiązań.	Wskutek uwag MRiT odstąpiono od uchylecia art. 556 ⁴ k.c.
94	SRK	Art. 556 ⁴ k.c.	Projekt uchyla art. 556 ⁴ Kodeksu cywilnego, regulującym stosowanie przepisów dotyczących konsumenta do osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą. Jest to słuszne rozwiązanie. Jednak za tym rozwiązaniem nie idzie uchylenie dalszych przepisów zrównujących status jednoosobowego przedsiębiorcy z konsumentem, jak np. art. 385⁵, 556⁵ i 576⁵ Kodeksu cywilnego oraz art. 38a ustawy. Wyłączenie tylko jednego przepisu zrównującego status tych dwóch grup podmiotów jest zupełnie niezrozumiałe i może świadczyć o braku głębszej analizy nad konsekwencją projektowanych przepisów.	Wskutek uwag MRiT odstąpiono od uchylecia art. 556 ⁴ k.c.
95	IGE	Art. 556 ⁴ k.c. (termin wejścia w życie).	e-Izba zdecydowanie popiera uchylenie art. 556⁴ Kodeksu cywilnego. Jednocześnie postulujemy szybsze wejście w życie art. 2 pkt 4 Projektu, niż przewiduje to art. 4 Projektu. Zwracamy uwagę, że dostosowanie się przez sprzedawców do	Wskutek uwag MRiT odstąpiono od uchylecia art. 556 ⁴ k.c.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			regulacji art. 556 ⁴ Kodeksu cywilnego i jej stosowanie wymaga ponoszenia istotnych kosztów. Dlatego szybsze jego uchylenie pozwoli na ich zaoszczędzenie.	
96	KRR K	Art. 561 ⁵ k.c.	W Dziale II kodeksu cywilnego nie został skreślony ważny dla konsumentów art. 561⁵, stanowiący o terminie w jakim sprzedawca powinien ustosunkować się do żądania konsumenta w przypadku wady towaru. Czy przepis ten pozostaje w mocy? W ocenie rzeczników przepis ten dyscyplinujący sprzedawców okazuje się w praktyce korzystny dla konsumentów. W projekcie ustawy nie ma przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń z rękojmi. A więc należałoby stosować art. 568 kodeksu cywilnego jako przepis ogólny. W naszej ocenie wskazane byłoby wyłączenie stosowania przy sprzedaży konsumenckiej Działu II Tytułu XI kodeksu cywilnego i uregulowanie wszystkich zagadnień w ustawie, bądź wskazanie konkretnych przepisów z rękojmi kodeksowej stosowanych do sprzedaży konsumenckiej.	Uwaga nie jest zasadna. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu – zastosowanie znajdzie art. 7a u.p.k. Uwaga dotycząca kwestii przedawnienia roszczeń z rękojmi nie została uwzględniona. W takim przypadku zastosowanie będą miała zasady ogólne (art. 118 k.c.)
97	PIIT	Uwagi do zmian w kodeksie cywilnym.	Niejasność pozostawienia przepisów KC dotyczących rękojmi przy sprzedaży nieruchomości. Zgodnie z uzasadnieniem do projektu przy okazji zmian w przepisach dot. rękojmi czytamy, że „tego rodzaju potrzeby projektodawca nie dostrzegł w odniesieniu do art. 556 § 2 k.c. – z tego względu, że może on znaleźć zastosowanie także w odniesieniu do umów sprzedaży nieruchomości”. Wątpliwości Izby wzbudził fakt, że w KC brak jest wspomnianego artykułu. Znajdziemy natomiast art. 556¹ § 2 oraz art. 556².	Uwaga została uwzględniona poprzez sprostowanie oczywistej omyłki i dodanie stosownego wyjaśnienia w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Zgodnie z art. 556¹ § 2 „Jeżeli kupującym jest konsument, na równi z zapewnieniem sprzedawcy traktuje się publiczne zapewnienia producenta lub jego przedstawiciela, osoby, która wprowadza rzecz do obrotu w zakresie swojej działalności gospodarczej, oraz osoby, która przez umieszczenie na rzeczy sprzedanej swojej nazwy, znaku towarowego lub innego oznaczenia odróżniającego przedstawia się jako producent”. Zgodnie z art. 556² „Jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego”. Oba artykuły zawierają postanowienia dotyczące konsumentów i oba pozostają w KC z drobną zmianą, dotyczącą usunięcia słowa „fizyczna” w art. 556². Izba rozumie, że potrzeba pozostawienia przepisów dotyczących rękojmi przy sprzedaży nieruchomości ma swoje podstawy na gruncie dyrektywy SGD, ponieważ zgodnie z motywem 12 powinna mieć ona zastosowanie „jedynie do materialnych rzeczy ruchomych, które stanowią towary w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powinny mieć zatem swobodę regulowania umów dotyczących sprzedaży nieruchomości”. Niemniej w celu usunięcia wątpliwości przy interpretacji przepisów, a następnie prawidłowym ich stosowaniu, Izba zwraca się z prośbą o zmianę uzasadnienia poprzez	

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			wskazanie odwołania do właściwego artykułu wraz z wyjaśnieniem, dlaczego pozostawiony przepis miałby stosować się także do umów sprzedaży nieruchomości.	
98	SKEF	Niezaimplementowanie pojęć (definicji) z art. 2 SGD.	Należy także uczulić projektodawcę, iż proponowane zmiany nie obejmują zdefiniowania pojęcia przedsiębiorcy, sprzedawcy, producenta, nieodpłatności oraz gwarancji handlowej – zagadnienia te zostały zdefiniowane m.in. w art. 3 SGD, wobec czego ich uwzględnienie na gruncie polskiego prawodawstwa wydaje się być jak najbardziej uzasadnione.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
99	ORD O IURI S	Niepełna implementacja przepisu art. 3 DCD (wyłączenia).	[...] art. 4 przewiduje zasadę pełnej harmonizacji to należy rozważyć uwzględnienie przewidzianych w art. 3 wyłączeń przedmiotowych. Eksperti Instytutu zdają sobie przy tym sprawę z trudności jakie rodziłoby proste przeniesienie norm dekodowanych z art. 3 dyrektywy 2019/770 do ustawy o prawach konsumenta. Wydaje się jednak, że prawidłowa implementacja dyrektywy wymaga uwzględnienia zakresu stosowania dyrektywy.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
100	PIKE	Niepełna implementacja przepisu art. 3 DCD (wyłączenia).	Art. 3 ust. 5 dyrektywy 2019/770 zawiera [...] dłuższą listę wyłączeń, w związku z czym Projektodawca powinien przeanalizować, czy wszystkie te pozycje mieszczą się w już obecnych w ustawie o prawach konsumenta włączeniach. Uzasadnienie Projektu nie wskazuje bowiem, by taka analiza została już dokonana.	J.w.
101	PRP	Niewłaściwa (niepełna) implementacja art. 3 DCD.	Zgodnie z art. 1 Projektu dąży on do wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2019/770 w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych ¹ (dalej: dyrektywa DCD). Niemniej, rozwiązania zaproponowane w Projekcie znacznie wychodzą poza przepisy tej dyrektywy.	Pierwsza uwaga nie może zostać uwzględniona – projektodawca w ogóle nie zamierza implementować wyjątków dotyczących (wynikających) dyrektywy 2018/1972, ponieważ z uwagi na brak postępu prac nad implementacją EKLE (UC45), doprowadziłoby to do luki w ochronie konsumenta. Wyjątki te są oparte na

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Tym samym zagrażają niewłaściwą implementacją i zaburzeniem harmonizacji przepisów w państwach członkowskich, jak również niepewnością prawną dotyczącą np. określania podmiotów zobowiązanych na podstawie nowych regulacji, zarówno ze względu na interes konsumentów, jak i przedsiębiorców, co ma istotne znaczenie dla podmiotów działających w więcej niż jednym państwie członkowskim UE. Uwaga ta dotyczy w szczególności: a) braku wskazania (za treścią art. 3 ust. 5 dyrektywy DCD) pełnego katalogu usług, do których przepisy nie mają zastosowania, tj. wyłączenia stosowania przepisów dyrektywy DCD (jak i projektowanej ustawy) do „usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy”); b) wyłączenia w art. 43q Projektu treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, które to nie wynika z dyrektywy DCD. Sugerujemy modyfikację Projektu w powyższym zakresie poprzez 1) wskazanie wprost wyłączenia stosowania projektowanej ustawy do usług łączności elektronicznej, 2) usunięcia art. 43q Projektu.	założeniu, iż prawa konsumenta są chronione przez przepisy implementujące EKŁE. Z tego względu, wyjątki te nie powinny zostać zaimplementowane, dopóki nie zostanie wdrożony EKŁE. Druga uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
10 2	KRR K	Potrzeba przyjęcia rozwiązania przewidzianego w motywie 45. SGD.	Motyw 45. dyrektywy pozwala na wprowadzenie domniemania istnienia niezgodności towaru z umową przez okres 2 lat. W motywie wskazano, że „przez okres jednego roku lub przez okres dwóch lat, jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się zastosować okres dwuletni, konsument	Uwaga została uwzględniona.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			powinien jedynie musieć udowodnić, że towar jest niezgodny z umową, nie musi natomiast udowadniać, że brak zgodności z umową faktycznie istniał w momencie właściwym do ustalania zgodności z umową". Tymczasem projektodawca pomija podobnie jak to ma miejsce przy motywie 19.tym dyrektywy możliwość skorzystania z prokonsumenckiego rozwiązania.	
103	KRRK	Potrzeba zaimplementowania przepisu art. 3 ust. 7 SGD.	W projekcie ustawy pominięto wskazaną w dyrektywie kwestię ujawnienia się wady towaru w bardzo krótkim czasie od dostarczenia. Dyrektywa w motywie 19. i art. 3 ust. 7 zd. 1 daje swobodę pozostawienia konsumentom przez państwa członkowskie wyboru konkretnego środka ochrony prawnej, jeżeli brak zgodności towaru z umową ujawni się po jego dostarczeniu w terminie nieprzekraczającym 30 dni. Tym samym polski ustawodawca może w zgodzie z przepisami dyrektywy 2019/771 skorzystać z uprawnienia do wprowadzenia wskazanych rodzajów środków ochrony. Motyw 19 - ty dyrektywy mówi o prawie konsumenta do zrezygnowania z wadliwego towaru i uznania umowy za wypowiedzianą lub do zwrócenia się o natychmiastową wymianę. Z doświadczenia rzeczników konsumentów wynika, że częste są przypadki wydania - dostarczenia towaru wadliwego, lub ujawnienia się wad w bardzo krótkim czasie od zakupu. W praktyce konsument zostaje „skazany” na naprawę nowego towaru, którego wartość po naprawie często jest niższa niż takiego samego towaru nienaprawionego. W istocie po naprawie konsument jest właścicielem towaru o wartości towaru outletowego/ekspozycyjnego sprzedawanego po naprawie po obniżonej cenie, mimo, że zapłacił pełną żadaną cenę za towar nowy, zgodny z umową. Ponadto	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			konsument w krótkim czasie po zakupie narażony jest na niedogodności reklamacyjne oraz natychmiastową niemożliwość korzystania z zakupionego towaru.	
10 4	KL	Niezaimplementowanie przepisu 12 SGD	W Projekcie nie przewidziano wymogu, aby konsument w celu skorzystania z przysługujących mu praw musiał poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie, co najmniej 2 miesiące od dnia, w którym taki brak stwierdził. Z kolei z art. 12 SGD wynika, iż państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy stanowiące, że w celu skorzystania z praw przysługujących konsumentowi, konsument musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie, co najmniej dwóch miesięcy od dnia, w którym konsument stwierdził taki brak zgodności z umową. Opowiadamy się za dodaniem tego przepisu do Projektu.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
10 5	APPL IA	Potrzeba zaimplementowania przepisu art. 12 SGD.	Projektowane przepisy nie zawierają reguły, zgodnie z którą konsument, aby móc skorzystać z przysługujących mu praw, musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie co najmniej 2 miesiące od dnia, w którym konsument stwierdził taki brak. Na takie rozwiązanie pozwala art. 12 dyrektywy towarowej. Brak wprowadzenia terminu na zgłoszenie roszczeń może utrudnić rozpatrywanie reklamacji z tytułu braku zgodności towaru z umową w przypadku, gdy wada ujawniła się na długo przed zgłoszeniem roszczenia do przedsiębiorcy. Postulujemy wprowadzenie przepisu dyrektywy towarowej nakazującego konsumentom zgłoszenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru z umową w określonym terminie np. 2	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			miesiący od dnia stwierdzenia braku zgodności towaru z umową.	
10 6	PSSB	Potrzeba zaimplementowania przepisu art. 12 SGD.	W Projekcie nie przewidziano wymogu, by konsument w celu skorzystania z przysługujących mu praw, musiał poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie co najmniej 2 miesiące od dnia, w którym taki brak stwierdził. Z kolei z art. 12 SGD wynika, iż państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy stanowiące, że w celu skorzystania z praw przysługujących konsumentowi, konsument musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia, w którym konsument stwierdził taki brak zgodności z umową. Stowarzyszenie postuluje, aby przepis ten został dodany do Projektu.	J.w.
10 7	IGE	Potrzeba zaimplementowania art. 13 ust. 7 SGD.	e-Izba postuluje skorzystanie z klauzuli kompetencyjnej zawartej w art. 13 ust. 7 dyrektywy towarowej i wprowadzenie regulacji ograniczającej zakres praw konsumenta wynikających z rękojmi w przypadku, gdy konsument przyczynił się do braku zgodności z umową. Uważamy, że adekwatną regulacją byłoby wprowadzenie zasady, że koszty naprawy lub wymiany towaru obciążają konsumenta w zakresie, w jakim przyczynił się on do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową. Przy czym, przed dokonaniem naprawy lub wymiany przedsiębiorca musi poinformować konsumenta o tych kosztach. W sytuacji przyczynienia się do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową konsument nie może złożyć oświadczenia o odstąpieniu od umowy, natomiast oświadczenie o obniżeniu ceny odnosi skutek	Uwaga nie została uwzględniona. W taki przypadku (przyczynienia się) zastosowanie znajdą zasady ogólne (362 k.c.). Poza tym, nie można się przyczynić do niezgodności towaru z umową, tę okoliczność ustala się z chwili jego wydania.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			jedynie w odpowiedniej proporcji do stopnia przyczynienia się przez konsumenta do powstania lub zwiększenia braku zgodności towaru z umową.	
108	PSSB	Potrzeba zaimplementowania art. 13 ust. 7 SGD.	Stowarzyszenie wskazuje, iż zgodnie z SGD państwa członkowskie mogą regulować, czy i w jakim zakresie to, że <u>konsument przyczynił się do braku zgodności z umową</u> , ma wpływ na prawo konsumenta do środków ochrony prawnej. Projekt natomiast takiej regulacji nie przewiduje, co sprawia, iż konsumenci są nadmiernie uprzywilejowani w stosunku do przedsiębiorców, ponieważ ci drudzy, narażeni są na ponoszenie odpowiedzialności w przypadku, gdy niezgodność towaru z umową wynika z winy konsumenta. PSSB proponuje, aby skorzystać z możliwości przyznanej w dyrektywie i wprowadzić stosowną regulację.	J.w.
109	APPL IA	Potrzeba zaimplementowania przepisu art. 13 ust. 7 SGD.	Projektowane przepisy nie przewidują żadnych regulacji dotyczących wpływu przyczynienia się konsumenta do braku zgodności z umową na przysługiwanie mu środków ochrony prawnej, co umożliwia art. 13 ust. 7 dyrektywy towarowej. Powoduje to, że sprzedawcy mogą być narażeni na ponoszenie odpowiedzialności w przypadku, gdy niezgodność towaru z umową wynika z sytuacji, do których przyczynili się konsumenci np. gdy nieprawidłowe funkcjonowanie urządzenia wynika ze słabej jakości usługi dostępu do Internetu zakupionej przez konsumenta. Postulujemy skorzystanie z możliwości przyznanej w dyrektywie i wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą w przypadku przyczynienia się konsumenta do braku zgodności towaru z umową, konsument nie może skorzystać ze środków ochrony prawnej.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
110	PIIT	Niezaimplementowanie gwarancji handlowej z art. 17 SGD.	[...] zagadnienie gwarancji handlowej opisanej w art. 17 SGD wydaje się być w sposób nieuzasadniony pominięte. W związku z tym, że obecnie obowiązujące przepisy umieszczone w KC dotyczące gwarancji mają być uchylone wydaje się oczywistym, że zagadnienie to powinno być uregulowane w znowelizowanej ustawie o prawach konsumenta. Należy w sposób jednoznaczny uregulować stosunek gwarancji do odpowiedzialności za zgodność towaru z umową, aby zapewnić konsumentowi odpowiedni poziom ochrony.	Uwaga nie została uwzględniona. Patrz stanowisko do uwagi APPLiA nr 71, str. 64.
111	NSZZ SOLIDARNOŚĆ	Niepełna implementacja przepisu art. 17 SGD.	W pkt. 5) art. 1 [projektu] dodaje się rozdział Rękojnia i gwarancja konsumencka, jednak w rozdziale tym tylko art. 43g jest poświęcony kwestii gwarancji, zaś zawarte w nim regulacje w sposób szczątkowy regulują kwestie gwarancji, co sprawia, iż art. 17 dyrektywy jest nieimplementowany. W projekcie brak jest przepisu określającego zasady odnoszące się do wzajemnego stosunku uprawnień z tytułu rękojmi i gwarancji (art. 17 ust. 2 pkt a) SGD), jakim obecnie jest art. 579 § 2 k.c. W tym kontekście odejście od stosowania przepisów k.c. o gwarancji jest nieuzasadnione.	J.w.
112	APPLIA	Niepełna implementacja przepisu art. 17 SGD.	Również pojęcie „gwarancji konsumenckiej” nie jest zdefiniowane w ustawie, a projektowane przepisy odnoszą się do gwarancji tylko w jednym artykule. Wskazane byłoby zatem zastąpienie pojęcia „rękojmi i gwarancji konsumenckiej” pojęciem „niezgodności towaru z umową” oraz pozostawienie w mocy dotychczasowych przepisów o gwarancji przy sprzedaży z ewentualnymi zmianami wynikającymi z dyrektywy towarowej.	J.w.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Postulujemy jednoznaczne uregulowania tej kwestii tak, aby przedsiębiorcy mieli jasność co do tego, które przepisy będą ich obowiązywać oraz gwarantowały swobodę producentów w oferowaniu gwarancji konsumenckiej. Postulujemy utrzymanie stosowania do gwarancji konsumenckiej zapisów kodeksu cywilnego.	
11 3	SKEF	Brak uregulowania przedawnienia roszczeń konsumentów.	[...] projekt nie zawiera uregulowania kwestii przedawnienia roszczeń konsumentów z tytułu niezgodności towaru z umową. W związku z wyłączeniem tych przepisów Kodeksu cywilnego dla pełnej spójności legislacyjnej należy uregulować to zagadnienie.	Uwaga nie została uwzględniona. W tej kwestii zastosowanie znajdą zasady ogólne (art. 118 k.c.).
11 4	PSSB	Brak uregulowania formalnych aspektów „składania rękojmi” przez konsumenta.	Przepisy zawarte w Projekcie nie przewidują żadnych regulacji dotyczących formalnych aspektów składania reklamacji przez konsumentów. Dotyczy to także kwestii, których brak może uniemożliwić czy też znacznie utrudnić rozpatrzenie reklamacji w sposób sprawny lub prawidłowy (brak obowiązku wskazania daty dokonania zakupu/dostawy, numeru seryjnego urządzenia, wskazania na czym polega niezgodność towaru z umową). Jednocześnie SGD nie stoi na przeszkodzie wprowadzeniu takich przepisów – nie mogą one jedynie być sprzeczne z jej postanowieniami. W związku z tym PSSB postuluje, aby przewidziane zostały podstawowe wymogi, jakim winna zadośćuczynić reklamacja składana z tytułu niezgodności towaru z umową (na przykład określenia daty dokonania zakupu/dostawy, wskazania numeru seryjnego urządzenia czy opisu na czym w ocenie konsumenta polega niezgodność towaru z umową).	Uwaga nie została uwzględniona. Przyjęcie takich rozwiązań byłby zbędną kazuistyką.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
11 5	APPL IA	Brak uregulowania formalnych aspektów składania reklamacji przez konsumentów.	Projektowane przepisy nie przewidują żadnych regulacji dotyczących formalnych aspektów składania reklamacji przez konsumentów. Dotyczy to również elementów, których brak może uniemożliwić, lub znacznie utrudnić rozpatrzenie reklamacji np. brak obowiązku wskazania daty dokonania zakupu / dostawy, numeru seryjnego urządzenia, wskazania na czym polega niezgodność towaru z umową. Jednocześnie dyrektywa towarowa nie stoi na przeszkodzie wprowadzeniu takich przepisów, o ile nie będą sprzeczne z jej postanowieniami. Postulujemy określenie podstawowych wymogów, jakie powinna spełnić reklamacja składana z tytułu niezgodności towaru z umową, m.in. określenia daty dokonania zakupu / dostawy, numeru seryjnego urządzenia, wskazania na czym polega niezgodność towaru z umową.	J.w.
11 6	SKEF	Brak uregulowania kwestii wad ukrytych.	Należy zwrócić uwagę na brak regulacji w projekcie zagadnienia dotyczącego wad ukrytych towaru – z perspektywy właściwej ochrony praw konsumentów należy wprowadzić stosowne rozwiązania zapewniające ochronę konsumentowi.	Uwaga nie została uwzględniona. Prawo polskie nie zna takiej (odrębnej) kategorii wad.
11 7	SKEF	Brak właściwego określenia zakresu podmiotowego.	Brak jest właściwego określenia zakresu podmiotowego przepisów wdrażających dyrektywę cyfrową i dyrektywę towarową. Dyrektywę cyfrową stosuje się do przedsiębiorców dostarczających treści cyfrowe konsumentom, natomiast dyrektywę towarową stosuje się do umów sprzedaży pomiędzy sprzedawcą a konsumentem, ponadto dyrektywa towarowa wyróżnia pojęcie producenta,	Uwaga nie została uwzględniona. Przede wszystkim dlatego, że nie została ona uzasadniona i trudno się do niej odnieść.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			do którego też stosuje się jej określone przepisy. Projekt zmian ustawy o prawach konsumenta w ogóle nie definiuje podmiotów, do których mają być stosowane konkretne przepisy, nie wyjaśnia też w żaden sposób w uzasadnieniu różnic w zakresach ww. pojęć – zarówno w przepisach dotyczących towarów jak i treści cyfrowych stosuje pojęcie przedsiębiorcy, podczas, gdy odpowiedzialność z tytułu niezgodności towaru z umową ponosi sprzedawca – nie wyjaśniając różnic zakresowych ani założeń nowej regulacji na jakich zasadach należy rozróżniać kto będzie w danym przypadku zobowiązany do stosowania danej regulacji.	
11 8	SRZK	Uwaga natury ogólnej.	[...] trzeba wskazać, że projekt uchyla w Kodeksie cywilnym w księdze trzeciej w tytule XI przepisy działu II. Są to przepisy o regresie, czyli roszczeniu sprzedawcy w związku z wadliwością rzeczy sprzedanej. Jednak projekt nie wprowadza podobnej instytucji do ustawy. Jest to także niezrozumiałe. Zdawkowe wskazanie w uzasadnieniu projektu, „że ogólne przepisy o odpowiedzialności kontraktowej (art. 470 k.c.) są wystarczające dla zapewnienia poziomu ochrony sprzedawcy wymaganego przez dyrektywy (...)” jest co najmniej zastanawiające. Przepis art. 470 Kodeksu cywilnego dotyczy skutków złożenia świadczenia do depozytu sądowego. Zapewne powinno w tym miejscu znaleźć się odwołanie do art. 471 i nast. Kodeksu. Jednak uważamy, że pomimo pozostawienia państwom członkowskim szerokiej autonomii w regulacji kwestii regresu, co wynika z art. 18 dyrektywy oraz motywu 63, przepisy o regresie należy co najmniej zostawić w niezmiennym kształcie. Przedsiębiorca, który ma dużą dozę pewności, że na podstawie tych przepisów, będzie mógł łatwo	Uwaga uwzględniona w zakresie omyłki w uzasadnieniu, zamiast art. 470 k.c. powinien być art. 471 k.c.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			dochodzić odpowiedzialności od swoich poprzedników w łańcuchu transakcji, będzie chętniej załatwiał pozytywnie reklamacje konsumentów.	
119	KL	Potrzeba doprecyzowania kwestii niezwłocznego zwrotu kwoty należnej konsumentowi w przypadku otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny.	Kolejną kwestią wymagającą doprecyzowania jest zagadnienie niezwłocznego zwrotu kwoty należnej konsumentowi w przypadku otrzymania oświadczenia konsumenta o obniżeniu ceny. Warto byłoby skonkretyzować regulacje w kierunku skuteczności złożenia oświadczenia o obniżeniu/odstąpieniu od umowy, ponieważ obecny kształt stwarza pole do nadużyć. Nie sposób zapomnieć również o braku powiązania niniejszego terminu z przewidzianym w art. 7a ustawy o prawach konsumenta terminem, który wymaga rozpatrzenia reklamacji złożonej przez konsumenta w ciągu 30 dni od dnia jej otrzymania. W razie wejścia przepisu Projektu w życie w obecnym kształcie, przedsiębiorca zobowiązany byłby do zwrotu ceny lub kwoty należnej jeszcze przed upływem terminu na rozpatrzenie reklamacji. Dodatkowo, w Projekcie zabrakło przepisu wskazującego wyraźny termin na ustosunkowanie się sprzedawcy do żądania naprawy lub wymiany sprzętu, co może finalnie powodować dodatkowe nieporozumienia.	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
120	KL	Potrzeba uregulowania kwestii przyczynienia się konsumenta do „braku zgodności z umową”.	Wskazujemy, że zgodnie z SGD państwa członkowskie mogą regulować czy i w jakim zakresie to, że konsument przyczynił się do braku zgodności z umową, ma wpływ na prawo konsumenta do środków ochrony prawnej. Projekt natomiast takiej regulacji nie przewiduje, co sprawia, że konsumenci są nadmiernie uprzywilejowani w stosunku do przedsiębiorców, gdyż ci drudzy narażeni są na ponoszenie odpowiedzialności w przypadku, gdy niezgodność towaru z umową wynika z winy konsumenta.	Uwaga nie została uwzględniona. Przyjęcie takich rozwiązań byłoby zbędną kazuistyką.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			Proponujemy, aby skorzystać z możliwości przyznanej w dyrektywie i wprowadzić stosowną regulację.	
12 1	PAN	Wprowadzenia legalnej definicji pojęcia „towar”.	Z perspektywy terminologicznej zastrzeżenia wywołuje także posługiwanie się w projekcie (w różnych jego fragmentach) pojęciem „przeniesienia własności towaru”. Termin „towar” nie jest definiowany w ustawie ani w nowelizowanych przez nią aktach prawnych. Równocześnie należy pamiętać, że zasadnicza część materii objętej ustawą dotyczy sfery prawa prywatnego, które konsekwentnie odnosi się do przeniesienia własności rzeczy lub przeniesienia prawa. Choć pojęcie „przeniesienia własności towaru” na pierwszy rzut oka może wydawać się w pełni zrozumiałe, ad casum może ono wywołać dość istotne wątpliwości. Dotyczy to przede wszystkim kwalifikacji bardziej złożonych „produktów” (np. urządzenia i oprogramowania połączonych z pakietem usług), które nie zawsze mogą stanowić jednorodną rzecz lub prawo w rozumieniu klasycznych kategorii prawa cywilnego. W konsekwencji, bardziej zasadne wydaje się wprowadzenie ustawowej definicji pojęcia „towaru” lub też posłużenie się innym pojęciem (np. bardziej opisową formułą określającą przedmiot, który jest nabywany przez konsumenta). W przeciwnym wypadku istnieje duże ryzyko, że stosowanie nowych przepisów będzie budziło wątpliwości interpretacyjne sądów – lub może prowadzić do prób jej obchodzenia w praktyce rynkowej (przez wykorzystywanie wieloznaczności pojęcia „towar” na gruncie prawa prywatnego).	Uwaga nie została uwzględniona. Projekt definiuje to pojęcie w art. 2 pkt 4a u.p.k. Zob. także stanowisko do uwagi PGNiG nr 9, str. 12.
12 2	PAN	Potrzeba wprowadzenia	Podobne wątpliwości odnoszą się także do terminu „treści”, również występującego w wielu fragmentach ustawy. Także	Uwaga nie została uwzględniona. Zob. art. 2 pkt 5 u.p.k.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
		legalnej definicji pojęcia „treści”.	to pojęcie nie ma jednoznacznego rozumienia na gruncie polskiego prawa cywilnego i wskazane wydaje się jego doprecyzowanie przez definicję legalną.	
123	KRRK	Potrzeba wprowadzenia pojęcia „sprzedawca” w miejsce pojęcia „przedsiębiorca”.	Niezgodne z dyrektywą, a mogące w praktyce rodzić ogromne problemy zarówno po stronie konsumentów jak i przedsiębiorców jest posługiwanie się w projekcie pojęciem przedsiębiorcy zamiast pojęciem sprzedawcy. Z punktu widzenia uczestników obrotu winno być jasne o jakiego przedsiębiorcę chodzi. W przypadku rękojmi - niezgodności z umową odpowiedzialność ponosi sprzedawca i takie pojęcie winno znaleźć się w ustawie. Użycie pojęcia przedsiębiorcy „zaciera” różnicę między sprzedawcą, gwarantem, producentem, co dla przeciętnego konsumenta może powodować problem z ustaleniem o jakiego przedsiębiorcę chodzi i w stosunku do jakiego przedsiębiorcy winien kierować roszczenia.	Uwaga nie została uwzględniona. Po pierwsze pojęcie „przedsiębiorcy” zawiera w sobie pojęcie „sprzedawcy”. Po drugie, zdecydowano się na zastosowanie pojęcia „przedsiębiorcy”, aby zachować spójność dyrektyw, tj. SGD z DCD (która posługuje się właśnie tym pojęciem). Po trzecie, projekt reguluje nie tylko kwestię „sprzedaży”, ale również <u>dostarczenia</u> treści i usług cyfrowych. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
124	NSZZ SOLIDARNOŚĆ	Potrzeba wprowadzenia zawieszenia lub przerwania okresu odpowiedzialności lub biegu przedawnienia w przypadku naprawy lub wymiany towaru.	Na negatywną ocenę zasługuje nieuwzględnienie w projekcie ustawy możliwości, o której mowa w motywie 44 SGD, a mianowicie przewidzenie zawieszenia lub przerwania okresu odpowiedzialności lub biegu przedawnienia, na przykład w przypadku naprawy, wymiany lub negocjacji między sprzedawcą a konsumentem z myślą o zawarciu ugody. Możliwość taką przewiduje art. 581 k.c. <u>Te same uwagi dotyczą art. 43k ust. 1.</u>	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestia ta została wyjaśniona w uzasadnieniu.
125	ORDO IURIS	Potrzeba rozważenia przyjęcia regulacji chroniących	Konieczność rozważania czy w procesie implementacji dyrektywy PE i Rady 2019/770 nie zachodzi potrzeba wprowadzenia do ustawy o prawach konsumenta regulacji:	Uwaga nie została uwzględniona. Zakres przedmiotowy dyrektyw, a w konsekwencji projektu jest zupełnie inny - nie dotyczy kwestii podniesionych w uwadze.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
		wolność słowa i przewidujących zakaz dyskryminacji.	- chroniących wolność słowa na platformach udostępnianych przez przedsiębiorców świadczących usługi cyfrowe; - przewidujących generalny zakaz dyskryminacji konsumentów przez przedsiębiorcę w trakcie procesu świadczenia usługi cyfrowej. Stanowiłyby one konkretyzację postanowień Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, w tym w szczególności jej art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1 oraz 21 ust. 1. Wydaje się to dopuszczalne w świetle motywu (87) dyrektywy 2019/770. Ostatnie zagadnienie wiąże się również z postulatem dokonania generalnej analizy czy przepisów rozdziału 5b ustawy o prawach konsumenta, w brzmieniu nadawanym projektowaną ustawą, nie należy dostosować do projektowanych w Ministerstwie Sprawiedliwości zmian w prawie, których celem będzie zapewnienie wolności słowa w mediach społecznościowych.	
12 6	AQUI LA	Potrzeba wprowadzenia regulacji ściśle określającej wzajemny stosunek i zakres (podmiotowy) k.c. i u.p.k.	Biorąc pod uwagę okoliczność, że przepisy kodeksu cywilnego nie mają się odnosić do spraw konsumenckich, w naszej ocenie należałoby to wyraźnie sformułować w przepisie. Dzięki temu możliwe byłoby usunięcie jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie, zwłaszcza, że konsumenci bardzo często kierują się literalnym brzmieniem przepisów. Sugerujemy wprowadzenie przepisu o treści:	Uwaga nie została uwzględniona. Kwestię wzajemnych relacji (zakresu stosowania) określają już przepisy projektu – zob. art. 1 pkt 5 i art. 2 pkt 4a u.p.k. w zw. z 6 u.p.k.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
			<i>„Przepisy niniejszego działu nie mają zastosowania w przypadku spraw konsumenckich, do których stosuje się przepisy ustawy o prawach konsumenta”.</i> Względnie, gdyby nie spotkała się z aprobatą propozycja uregulowania rękojmi w ustawie o prawach konsumenta w odniesieniu do nieruchomości (pkt. 1 niniejszego pisma dot. projektu zmiany ustawy o prawach konsumenta), zapis mógłby brzmieć: <i>„Przepisy niniejszego działu nie mają zastosowania w przypadku spraw konsumenckich, z wyjątkiem spraw dotyczących towarów będących nieruchomościami, do których stosuje się przepisy ustawy o prawach konsumenta ”</i> Z analogicznych przyczyn, jak wskazane w pkt. 1 powyżej, należałoby zamieścić przepis w kodeksie cywilnym w dziale III dotyczącym gwarancji przy sprzedaży (art. 577 i nast.). W sytuacji, gdyby nasza propozycja wskazana w pkt. 3¹⁸ niniejszego pisma dot. projektu zmiany ustawy o prawach konsumenta dotycząca gwarancji nie spotkała się z aprobatą, sugerujemy wprowadzenie przepisu o treści: <i>„Przepisy niniejszego działu nie mają zastosowania w przypadku spraw konsumenckich, do których stosuje się przepisy ustawy o prawach konsumenta ”.</i>	

¹⁸ w świetle propozycji zastąpienia pojęć „wada prawna” i wada fizyczna” zbiorczym pojęciem „wada” oraz proponowaną treścią przepisu, **bezcelowe zdaje się rozróżnianie w art. 556³ wady fizycznej i prawnej**. Co więcej, usunięcie dotychczasowego sformułowania „Sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli (...)” powoduje, że przepis w proponowanym kształcie jest jedynie wyjaśnieniem pojęcia wada prawna, a sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za wystąpienie tego rodzaju wady.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz ustawy- Kodeks cywilny (projekt nr UC53)

LP	Autor uwagi	Przedmiot uwagi	Treść uwagi	Stanowisko co do uwagi
12 7	KL	Postulat połączenia prac z projektem UC101	Połączenie projektu z projektem implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2161 z dnia 27 listopada 2019 r. zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE, 2005/29/WE oraz 2011/83/UE w odniesieniu do lepszego egzekwowania i unowocześnienia unijnych przepisów dotyczących ochrony konsumenta (dyrektywa Omnibus; projekt UC101) w jeden projekt ustawy, w taki sposób, aby wszystkie zmiany wynikające z tego projektu ustawy wchodziły w życie w jednym terminie, przy czym powinien być to termin dający przedsiębiorcom niezbędną ilość czasu na przygotowanie się i wdrożenie nowych wymagań wynikających z projektowanych przepisów.	Uwaga niemożliwa do uwzględnienia na tym etapie prac legislacyjnych z uwagi na potrzebę niezwłocznej implementacji SGD i DCD. Termin na implementację dyrektywy Omnibus mija dopiero z dniem 28 maja 2022 r.
12 8	KL	Postulat zmiany daty wejścia przepisów w życie	Konfederacja Lewiatan postuluje o zmianę przewidzianego w projekcie terminu wejścia w życie ustawy poprzez wprowadzenie okresu <i>vacatio legis</i> wynoszącego co najmniej 6 miesięcy.	Data wejścia ustawy w życie jest determinowana przez przepisy dyrektyw, niemniej jednak ewentualna zmiana w zakresie <i>vacatio legis</i> zostanie rozważona na dalszym etapie, stosownie do postępu prac legislacyjnych.

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU		Projekt ustawy o zmianie ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/ WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych; Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koniecz- -ność wdrożeń ia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
1. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych					

Art. 1	Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony konsumentów poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów zawartych między przedsiębiorcami a konsumentami o dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, w szczególności przepisów dotyczących: -zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową, -środków ochrony prawnej w przypadku braku zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową lub ich niedostarczenia oraz sposobów korzystania z tych środków, oraz -zmiany treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.	N		<i>Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.</i>	
Art. 2	Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:	N		<i>Wstęp do definicji zawartych w dyrektywie.</i>	
Art. 2 pkt 1	„treści cyfrowe” oznaczają dane wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej;	N	Art. 2 pkt 5 ustawy 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2020 r., poz. 287; z 2021 r. poz. 2105) – dalej „u.p.k.”	treść cyfrowa - dane wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej;	
Art. 2 pkt 2	„usługa cyfrowa” oznacza: a) usługę pozwalającą konsumentowi na wytwarzanie, przetwarzanie i przechowywanie danych lub dostęp do nich w postaci cyfrowej; lub b) usługę pozwalającą na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5a u.p.k. usługa cyfrowa – usługę pozwalającą konsumentowi na: a) wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej, b) wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, c) inne formy interakcji przy pomocy takich danych;	
Art. 2 pkt 3	„towary z elementami cyfrowymi” oznaczają materialne rzeczy ruchome, które zawierają w sobie treści cyfrowe lub usługę cyfrową lub są z takimi treściami lub taką usługą wzajemnie połączone w taki sposób, że brak tych treści cyfrowych lub usługi	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5b u.p.k. towar z elementami cyfrowymi – towar zawierający treść cyfrową lub usługę cyfrową lub z nimi połączony w taki sposób, że brak treści cyfrowej lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby jego prawidłowe funkcjonowanie;	

	cyfrowej uniemożliwiłby tym towarom wykonywanie ich funkcji;				
Art. 2 pkt 4	„integracja” oznacza połączenie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z elementami środowiska cyfrowego konsumenta i włączanie ich do tych elementów, tak aby możliwe było korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z wymogami zgodności z umową przewidzianymi w niniejszej dyrektywie;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5d u.p.k. integracja – połączenie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z elementami środowiska cyfrowego konsumenta i włączenie ich do tych elementów w celu zapewnienia zgodności z umową o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej;	
Art. 2 pkt 5	„przedsiębiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa – w tym również za pośrednictwem innej osoby działającej w imieniu tej osoby fizycznej lub prawnej lub na rzecz tej osoby – w celach związanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą tej osoby lub wykonywaniem wolnego zawodu przez tę osobę;	N	Art. 43 ¹ kc	Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33 ¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową.	
Art. 2 pkt 6	„konsument” oznacza osobę fizyczną, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych ze swoją działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą ani wykonywaniem wolnego zawodu;	N	Art. 22 ¹ kc	Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.	
Art. 2 pkt 7	„cena” oznacza pieniądze lub cyfrowe odwzorowanie wartości należne w zamian za dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5h u.p.k. cena – wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą konsument jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar, treść cyfrową lub usługę cyfrową, a w odniesieniu do treści cyfrowej i usługi cyfrowej – także cyfrowe odwzorowanie wartości	
Art. 2 pkt 8	„dane osobowe” oznaczają dane w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/679;	N		<i>Definicja danych osobowych zawarta jest w rozporządzeniu (UE) 2016/679, które jako stosowane bezpośrednio, stanowi element polskiego systemu prawnego.</i>	
Art. 2 pkt 9	„środowisko cyfrowe” oznacza sprzęt komputerowy, oprogramowanie i połączenia sieciowe wykorzystywane przez konsumenta w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub w celu korzystania z nich	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5c u.p.k. środowisko cyfrowe – sprzęt komputerowy, oprogramowanie i połączenia sieciowe wykorzystywane przez konsumenta w celu uzyskania dostępu do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub w celu korzystania z nich;	
Art. 2 pkt 10	„kompatybilność” oznacza zdolność treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, z którymi zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowych lub usług	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5e u.p.k. kompatybilność – współdziałanie treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, które są zazwyczaj używane do korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub towaru	

	cyfrowych tego samego rodzaju, bez konieczności przekształcania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej;			tego samego rodzaju, bez konieczności ich przekształcania;	
Art. 2 pkt 11	„funkcjonalność” oznacza zdolność treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do pełnienia ich funkcji z uwzględnieniem przeznaczenia tych treści lub tej usługi;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5f u.p.k. funkcjonalność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do pełnienia swoich funkcji z uwzględnieniem ich przeznaczenia;	
Art. 2 pkt 12	„interoperacyjność” oznacza zdolność treści cyfrowych lub usług cyfrowych do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem innymi niż te, z którymi zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowych lub usług cyfrowych tego samego typu;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5g u.p.k. interoperacyjność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem innymi niż te, za pomocą których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru tego samego rodzaju;	
Art. 2 pkt 13	„trwały nośnik” oznacza urządzenie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.	N	Art. 2 pkt 4 u.p.k.	trwały nośnik - materiał lub narzędzie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci	
Art. 3 ust. 1	Niniejszą dyrektywę stosuje się do umów, na podstawie których przedsiębiorca dostarcza lub zobowiązuje się dostarczyć konsumentowi treści cyfrowe lub usługę cyfrową, a konsument płaci cenę lub zobowiązuje się do jej zapłaty. Niniejszą dyrektywę stosuje się również, gdy przedsiębiorca dostarcza lub zobowiązuje się dostarczyć konsumentowi treści cyfrowe lub usługę cyfrową, a konsument dostarcza lub zobowiązuje się dostarczyć przedsiębiorcy dane osobowe, z wyjątkiem przypadków, gdy dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu dostarczania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z niniejszą dyrektywą lub w celu umożliwienia przedsiębiorcy spełnienia wymogów prawnych, którym on podlega, a przedsiębiorca nie przetwarza tych danych do żadnych innych celów.	T	Art. 1 pkt 2 projektu Art. 1 pkt 4 projektu	Art. 1 pkt 7 u.p.k. Ustawa określa prawa przysługujące konsumentowi, w szczególności zasady i tryb wykonania praw konsumenta będącego stroną umowy o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej Art. 3 ust. 1 pkt 11 u.p.k. Przepisów ustawy nie stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, jeżeli konsument nie jest zobowiązany do świadczeń innych, niż dostarczanie danych osobowych, a dane te są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu wykonania umowy lub obowiązku ustawowego.	
Art. 3 ust. 2	Niniejszą dyrektywę stosuje się również w przypadku tworzenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie ze wskazówkami klienta.	T			

Art. 3 ust. 3	Z wyjątkiem art. 5 i 13, niniejszą dyrektywę stosuje się również do nośników materialnych, które służą wyłącznie jako nośnik treści cyfrowych.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43p ust. 1 u.p.k. Ileć w niniejszym rozdziale jest mowa o treści cyfrowej, należy przez to rozumieć również towar, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej, z zastrzeżeniem art. 43h ust. 8 Art. 43h ust. 8 u.p.k. Przepisów niniejszego artykułu nie stosuje się, jeżeli umowa przewiduje dostarczenie treści cyfrowej za pośrednictwem materialnego nośnika.	
Art. 3 ust. 4 zd. 1	Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do treści cyfrowych lub usług cyfrowych zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych w rozumieniu art. 2 pkt 3 i dostarczanych wraz z towarem na podstawie umowy sprzedaży tych towarów, niezależnie od tego, czy takie treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane przez sprzedawcę lub osobę trzecią.	T	Art. 1 pkt 5 projektu	Art. 6 ust. 2 zd. 2 u.p.k. Przepisy, o których mowa w ust. 1, stosuje się do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi, również w zakresie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, nawet jeśli są one dostarczane przez osobę trzecią. Do takiej treści cyfrowej lub usługi cyfrowej przepisów rozdziału 5b nie stosuje się.	
Art. 3 ust. 4 zd. 2	W przypadku wątpliwości, czy dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zawartych w takich towarach lub wzajemnie z nimi połączonych stanowi część umowy sprzedaży, uznaje się, że te treści cyfrowe lub usługa cyfrowa objęte są umową sprzedaży.	T	Art. 1 pkt 5 projektu	Art. 6 ust. 3 u.p.k. W razie wątpliwości poczytuje się, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa była objęta umową zobowiązującą do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi.	
Art. 3 ust. 5	Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów dotyczących:	N		<i>Wstęp do przepisu określającego wyjątki od zakresu stosowania dyrektywy.</i>	
Art. 3 ust. 5 lit. a	świadczenia usług innych niż usługi cyfrowe, niezależnie od tego czy postać cyfrowa lub narzędzia cyfrowe są wykorzystywane przez przedsiębiorcę do wytworzenia produktu końcowego usługi, czy też do dostarczenia lub przekazania go konsumentowi;	N		<i>Przepis stanowi jedynie wskazówkę interpretacyjną pojęcia usługi cyfrowej.</i>	
Art. 3 ust. 5 lit. b	usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w art. 2 pkt 4 dyrektywy (UE) 2018/1972, z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewykorzystujących numerów zdefiniowanych w art. 2 pkt 7 tej dyrektywy;	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43q. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do: 1) usług łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 321 z 17.12.2018, str. 36, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 164 oraz Dz. Urz. UE L 419 z 11.12.2020, str. 36) innych niż usługi łączności interpersonalnej niewykorzystujące numerów w rozumieniu art. 2 pkt 7 tejże dyrektywy;	
Art. 3 ust. 5 lit. c	opieki zdrowotnej zdefiniowanej w art. 3 lit. a) dyrektywy 2011/24/UE	N	Art. 3 ust. 1 pkt 7 u.p.k.	Przepisów ustawy nie stosuje się do umów dotyczących usług zdrowotnych świadczonych przez pracowników	

				służby zdrowia pacjentom w celu oceny, utrzymania lub poprawy ich stanu zdrowia, łącznie z przepisywaniem, wydawaniem i udostępnianiem produktów leczniczych oraz wyrobów medycznych, bez względu na to, czy są one oferowane za pośrednictwem placówek opieki zdrowotnej.	
Art. 3 ust. 5 lit. d	usług hazardowych, mianowicie usług związanych z obstawianiem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, w tym w grach, w których istotne są określone umiejętności, takich jak loterie, gry w kasynach, gry pokerowe oraz zakłady wzajemne, świadczonych za pomocą środków elektronicznych lub innej technologii ułatwiającej komunikację oraz na indywidualną prośbę odbiorcy takich usług	N	Art. 3 ust. 1 pkt 2 u.p.k.	Przepisów ustawy nie stosuje się do umów dotyczących gier hazardowych.	
Art. 3 ust. 5 lit. e	usług finansowych zdefiniowanych w art. 2 lit. b) dyrektywy 2002/65/WE	N	Art. 4 ust. 2 u.p.k.	Przepisów ustawy nie stosuje się do umów dotyczących usług finansowych, w szczególności takich jak: czynności bankowe, umowy kredytu konsumenckiego, czynności ubezpieczeniowe, umowy nabycia lub odkupienia jednostek uczestnictwa funduszu inwestycyjnego otwartego albo specjalistycznego funduszu inwestycyjnego otwartego i nabycia lub objęcia certyfikatów inwestycyjnych funduszu inwestycyjnego zamkniętego, usługi płatnicze - z wyjątkiem umów dotyczących usług finansowych zawieranych na odległość, do których stosuje się przepisy rozdziałów 1 i 5.	
Art. 3 ust. 5 lit. f	oprogramowania oferowanego przez przedsiębiorcę na podstawie bezpłatnej i otwartej licencji, w przypadku gdy konsument nie płaci ceny, a dane osobowe dostarczone przez konsumenta są przetwarzane przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu poprawy bezpieczeństwa, kompatybilności lub interoperacyjności danego oprogramowania	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43q pkt 2 u.p.k. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do umów, na mocy których konsument nie jest zobowiązany do świadczeń innych, niż dostarczanie danych osobowych, a dane te przetwarzane są przez przedsiębiorcę wyłącznie w celu poprawy bezpieczeństwa, kompatybilności lub interoperacyjności oprogramowania oferowanego na podstawie otwartej i wolnej licencji.	
Art. 3 ust. 5 lit. g	dostarczania treści cyfrowych, jeżeli te treści cyfrowe są udostępniane ogółowi społeczeństwa w inny sposób niż poprzez transmisję sygnału w ramach występu lub wydarzenia, jak na przykład cyfrowe projekcje filmowe.	N		<i>Przepis dotyczy sytuacji, w której treści, które miały na pewnym etapie formę cyfrową, dostarczane są konsumentowi w postaci analogowej (np. film zapisany w postaci cyfrowej jest wyświetlany w kinie). W istocie zatem nie dochodzi do dostawy treści cyfrowych i wyjątek ten stanowi superfluum.</i>	
Art. 3 ust. 5 lit. h	treści cyfrowych dostarczanych zgodnie z dyrektywą 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady przez organy sektora publicznego państw członkowskich.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43q pkt 3 u.p.k. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do treści cyfrowych dostarczanych na podstawie ustawy z dnia 11	

				sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 1641). ”.	
Art. 3 ust. 6 akapit 1	Bez uszczerbku dla ust. 4 niniejszego artykułu, w przypadku gdy jedna umowa między tym samym przedsiębiorcą a tym samym konsumentem obejmuje pakiet zawierający elementy dostarczania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz elementy dotyczące dostarczania innych usług lub towarów, niniejszą dyrektywę stosuje się wyłącznie do elementów umowy dotyczących treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43p ust. 2 u.p.k. Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz innych świadczeń, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się wyłącznie w zakresie postanowień umowy dotyczących treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.	
Art. 3 ust. 6 akapit 2	Art. 19 niniejszej dyrektywy nie stosuje się w przypadku gdy pakiet w rozumieniu dyrektywy (UE) 2018/1972 obejmuje jako element usługę dostępu do internetu zdefiniowaną w art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 (22) lub usługę łączności interpersonalnej wykorzystującą numery zdefiniowaną w art. 2 pkt 6 dyrektywy (UE) 2018/1972.	T		<i>Z uwagi na brak implementacji dyrektywy 2018/1972 (Europejski Kodeks Łączności Elektronicznej), brak jest przepisów, które należałoby stosować w miejsce projektowanych przepisów upk, co prowadziłoby do luki w ochronie praw konsumenta. Implementacja wyjątków dotyczących EKŁE powinna nastąpić wraz z implementacją EKŁE, co powoli na sformułowanie prawidłowych odesłań do przepisów krajowych i utrzymanie wysokiego poziomu ochrony praw konsumenta.</i>	
Art. 3 ust. 6 akapit 3	Bez uszczerbku dla art. 107 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/1972, skutki, jakie rozwiązanie umowy pakietowej w części dotyczącej jednego elementu może mieć dla innych elementów tej umowy pakietowej, są regulowane przez prawo krajowe.	N		<i>Ogólna wskazówka kolizyjna/interpretacyjna.</i>	
Art. 3 ust. 7	Jeżeli przepis niniejszej dyrektywy koliduje z przepisem innego aktu Unii regulującego dany sektor lub daną kwestię, pierwszeństwo przed niniejszą dyrektywą ma przepis tego innego aktu Unii.	N		<i>Ogólna wskazówka kolizyjna/interpretacyjna.</i>	
Art. 3 ust. 8	Prawo Unii dotyczące ochrony danych osobowych ma zastosowanie do danych osobowych przetwarzanych w związku z umowami, o których mowa w ust. 1. W szczególności niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla rozporządzenia (UE) 2016/679 i dyrektywy 2002/58/WE. W przypadku kolizji pomiędzy przepisami niniejszej dyrektywy a prawem Unii dotyczącym ochrony danych osobowych, pierwszeństwo ma prawo Unii dotyczące ochrony danych osobowych.	N		<i>Ogólna wskazówka kolizyjna/interpretacyjna.</i>	

Art. 3 ust. 9	Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii i prawa krajowego dotyczących praw autorskich i praw pokrewnych, w tym dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (23).	N		<i>Ogólna wskazówka kolizyjna/interpretacyjna.</i>	
Art. 3 ust. 10	Niniejsza dyrektywa nie wpływa na swobodę państw członkowskich regulowania aspektów ogólnego prawa umów, co obejmuje między innymi przepisy dotyczące zawierania, skuteczności, nieważności lub skutków umów, w tym konsekwencje rozwiązania umowy w zakresie, w jakim nie są one uregulowane w niniejszej dyrektywie, jak również prawo do odszkodowania.	N		<i>Przepis techniczny.</i>	
Art. 4	Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.	N		<i>Przepis techniczny.</i>	
Art. 5 ust. 1	Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi treści cyfrowe lub usługę cyfrową. Jeżeli strony nie uzgodniły inaczej, przedsiębiorca dostarcza treści cyfrowe lub usługę cyfrową bez zbędnej zwłoki po zawarciu umowy	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 1 u.p.k. Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi treść cyfrową lub usługę cyfrową niezwłocznie po zawarciu umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.	
Art. 5 ust. 2	Przedsiębiorca wykonuje swoje zobowiązanie do dostarczenia w momencie, gdy: a) treści cyfrowe lub środki pozwalające na uzyskanie dostępu do treści cyfrowych lub pobieranie treści cyfrowych zostały udostępnione konsumentowi lub fizycznej lub wirtualnej platformie wybranej przez konsumenta do tego celu lub gdy konsument lub taka platforma uzyskali do nich dostęp; b) konsument lub fizyczna lub wirtualna platforma wybrana przez konsumenta do tego celu uzyskali dostęp do usług cyfrowych.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 2-3 u.p.k. 2. Treść cyfrową uważa się za dostarczoną w chwili, gdy treść cyfrowa lub środek który pozwala na uzyskanie dostępu do treści cyfrowej lub na pobranie treści cyfrowej zostały udostępnione konsumentowi lub fizycznemu lub wirtualnemu urządzeniu, które konsument wybrał samodzielnie do tego celu, lub gdy konsument lub takie urządzenie, uzyskali do niej dostęp. 3. Usługę cyfrową uważa się za dostarczoną w chwili, gdy konsument lub fizyczne lub wirtualne urządzenie samodzielnie wybrane przez konsumenta do tego celu uzyskali dostęp do usługi cyfrowej.	

Art. 6	Przedsiębiorca dostarcza konsumentowi treści cyfrowe lub usługę cyfrową, które spełniają, w stosownych przypadkach, wymogi określone w art. 7, 8 i 9, bez uszczerbku dla art. 10.	N		<i>Przepis o charakterze porządkowym/wprowadzającym.</i>	
Art. 7	Treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są zgodne z umową, jeżeli, w stosownych przypadkach, w szczególności: a) ich opis, ilość i jakość oraz funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność i inne ich cechy spełniają warunki przewidziane w umowie; b) nadają się do szczególnego celu, do którego są potrzebne konsumentowi i o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy, i który przedsiębiorca zaakceptował; c) są dostarczane wraz z wszelkimi akcesoriami i instrukcjami, w tym instrukcją instalacji, oraz wsparciem technicznym dla konsumenta, zgodnie z umową; oraz d) są aktualizowane zgodnie z umową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 1 u.p.k. Treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są zgodne z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają w szczególności ich: 1) opis, rodzaj, ilość, jakość kompletność, funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność oraz dostępność wsparcia technicznego i aktualizacji; 2) przydatność do szczególnego celu, do którego jest potrzebna konsumentowi, o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy i który przedsiębiorca zaakceptował.	
Art. 8 ust. 1	Oprócz spełniania subiektywnych wymogów zgodności z umową, treści cyfrowe lub usługa cyfrowa: a) nadają się do celów, do których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej tego samego rodzaju, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, obowiązujących przepisów prawa Unii i prawa krajowego, norm technicznych lub, w przypadku braku takich norm technicznych, branżowych kodeksów	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 2 u.p.k. Ponadto aby treść lub usługa cyfrowa mogły zostać uznane za zgodne z umową, powinny: 1) nadawać się do celów, w których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk; 2) występować w takiej ilości i mieć takie cechy, w tym funkcjonalność, kompatybilność, dostępność, ciągłość i	

	postępowania mających zastosowanie w danym sektorze; b) występują w takiej ilości i mają takie cechy i inne funkcje działania, w tym w odniesieniu do funkcjonalności, kompatybilności, dostępności, ciągłości i bezpieczeństwa, jakie są typowe dla treści cyfrowych lub usług cyfrowych tego samego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter treści cyfrowych lub usług cyfrowych oraz oświadczenia publiczne złożone przez przedsiębiorcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji albo w imieniu przedsiębiorcy lub takich innych osób, w szczególności w reklamie lub na etykiecie, chyba że przedsiębiorca wykaże, że: i) przedsiębiorca nie wiedział o danym oświadczeniu publicznym i zasadnie rzecz biorąc nie mógł o nim wiedzieć; ii) przed zawarciem umowy oświadczenie publiczne zostało skorygowane w taki sam lub porównywalny sposób, w jaki zostało złożone; lub iii) oświadczenie publiczne nie mogło mieć wpływu na decyzję o zakupie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej c) są dostarczane, w stosownych przypadkach, wraz z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może zasadnie oczekiwać; oraz d) są zgodne z wersjami próbnymi lub zapowiedziami treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, udostępnionymi przez przedsiębiorcę przed zawarciem umowy.			bezpieczeństwo, jakie są typowe dla treści cyfrowej lub usługi cyfrowej tego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz publiczne zapewnienia złożone przez przedsiębiorcę, jego poprzedników prawnych lub osoby działające w ich imieniu, w szczególności w reklamie lub na etykiecie, chyba że przedsiębiorca wykaże, że: a) nie wiedział o danym publicznym zapewnieniu i oceniając rozsądnie nie mógł o nim wiedzieć, b) przed zawarciem umowy publiczne zapewnienie zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej publiczne zapewnienie zostało złożone, lub w porównywalny sposób, c) publiczne zapewnienie nie miało wpływu na decyzję konsumenta o zawarciu umowy, 3) być dostarczane z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może rozsądnie oczekiwać; 4) być zgodne z wersją próbną lub zapowiedzią, które zostały udostępnione konsumentowi przez przedsiębiorcę przed zawarciem umowy.	
Art. 8 ust. 2	Przedsiębiorca zapewnia, aby konsument był informowany o aktualizacjach, w tym aktualizacjach zabezpieczeń, które są niezbędne do zachowania zgodności treści lub usługi cyfrowej z umową i aby takie aktualizacje były mu dostarczane przez okres, w którym:	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 3 u.p.k. Przedsiębiorca informuje konsumenta o aktualizacjach, w tym dotyczących zabezpieczeń, niezbędnych do zachowania zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową oraz dostarcza je konsumentowi przez czas:	

	a) treści cyfrowe lub usługi cyfrowe mają być dostarczane na podstawie umowy, w przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie treści lub usług cyfrowych w sposób ciągły przez określony czas; lub b) konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę rodzaj i cel treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz z uwzględnieniem okoliczności i charakteru umowy, jeżeli umowa przewiduje pojedynczą dostawę lub szereg odrębnych dostaw.			1) dostarczania treści cyfrowej lub usługi cyfrowej określony w umowie, na podstawie której dostarczanie następuje w sposób ciągły; lub 2) zasadnie oczekiwany przez konsumenta, uwzględniając rodzaj i cel treści cyfrowej lub usługi cyfrowej oraz okoliczności i charakter umowy, jeżeli umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej jednorazowo lub częściami.	
Art. 8 ust. 3	Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym terminie aktualizacji dostarczonych przez przedsiębiorcę zgodnie z ust. 2, przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności z umową wynikający wyłącznie z braku odpowiedniej aktualizacji, pod warunkiem że: a) przedsiębiorca poinformował konsumenta o dostępności aktualizacji i konsekwencjach niezainstalowania jej przez konsumenta; oraz b) niezainstalowanie przez konsumenta lub niewłaściwa instalacja przez konsumenta aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez przedsiębiorcę.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	art. 43i ust. 4 u.p.k. Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym czasie aktualizacji dostarczonych przez przedsiębiorcę zgodnie z ust. 3, przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową wynikający wyłącznie z braku aktualizacji, jeżeli: 1) poinformował konsumenta o aktualizacji i konsekwencjach jej niezainstalowania; 2) niezainstalowanie lub niewłaściwa instalacja aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez przedsiębiorcę.	
Art. 8 ust. 4	W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas, treści cyfrowe lub usługi cyfrowe muszą pozostawać zgodne z umową przez cały ten czas.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 6 u.p.k. W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w sposób ciągły, treść cyfrowa lub usługa cyfrowa muszą pozostawać zgodne z umową przez oznaczony w umowie czas ich dostarczania.	
Art. 8 ust. 5	Uznaje się, że brak zgodności z umową w rozumieniu ust. 1 lub 2 nie występuje, jeżeli w momencie zawarcia umowy konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha treści cyfrowych lub usługi cyfrowej odbiega od obiektywnych wymogów zgodności z umową określonych w ust. 1 lub 2 oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował to odstępstwo w momencie zawarcia umowy.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 5 u.p.k. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, jeżeli konsument, najpóźniej w chwili zawarcia umowy, został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha treści cyfrowych lub usługi cyfrowej odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3, oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej.	
Art. 8 ust. 6	Jeżeli strony nie uzgodniły inaczej, treści cyfrowe lub usługę cyfrową dostarcza się w najnowszej wersji dostępnej w momencie zawarcia umowy.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 7 u.p.k.	

				Treść cyfrową lub usługę cyfrową dostarcza się w najnowszej wersji dostępnej w chwili zawarcia umowy, chyba że strony postanowiły inaczej.	
Art. 9	Brak zgodności z umową wynikający z niewłaściwej integracji treści cyfrowych lub usługi cyfrowej ze środowiskiem cyfrowym konsumenta uznaje się za brak zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową, jeżeli: a) integracja treści cyfrowych lub usługi cyfrowej została przeprowadzona przez przedsiębiorcę lub na jego odpowiedzialność; lub b) treści cyfrowe lub usługa cyfrowa miały zostać zintegrowane przez konsumenta, a niewłaściwa integracja była wynikiem błędów w instrukcji integracji dostarczonej przez przedsiębiorcę.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43i ust. 8 u.p.k. Do integracji treści cyfrowej lub usługi cyfrowej stosuje się odpowiednio art. 43b ust. 5.	
Art. 10	W przypadku gdy ograniczenie wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, uniemożliwia lub ogranicza korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z art. 7 i 8, państwa członkowskie zapewniają, aby konsumentowi przysługiwały środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, o których mowa w art. 14, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność lub rozwiązanie umowy o dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.	N		<i>Przepis o charakterze fakultatywnym, daje państwom członkowskim możliwość ustanowienia alternatywnego remedium w postaci nieważności lub rozwiązania umowy w przypadku wad prawnych.</i>	
Art. 11 ust. 1	Przedsiębiorca odpowiada za niedostarczenie treści lub usługi cyfrowej zgodnie z art. 5.	N		<i>Przepis o charakterze porządkowym</i>	

Art. 11 ust. 2 akapit 1-2	W przypadku gdy umowa przewiduje pojedynczą dostawę lub szereg odrębnych dostaw, przedsiębiorca odpowiada zgodnie z art. 7, 8 i 9 za brak zgodności z umową istniejący w momencie dostawy, bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 lit. b). Jeżeli zgodnie z prawem krajowym przedsiębiorca odpowiada wyłącznie za brak zgodności z umową, który ujawnił się w okresie następującym po dostawie, okres ten nie może być krótszy niż dwa lata od momentu dostawy, bez uszczerbku dla art. 8 ust. 2 lit. b).	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43j ust. 1,2 i 4 u.p.k. 1. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych jednorazowo lub w częściach, który istniał w chwili jej dostarczenia i ujawnił się w ciągu dwóch lat od tej chwili. Domniemywa się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, istniał w chwili jej dostarczenia. 2. Przedsiębiorca nie może powoływać się na upływ terminu do stwierdzenia braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową określonego w ust. 1, jeżeli ów brak podstępnie zataił. 4. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej w zakresie uregulowanym w art. 43i ust. 3, który wystąpił w czasie określonym w tym przepisie.	W ust. 2 wprowadzono regulację analogiczną do treści art. 568 § 6 k.c.
Art. 11 ust. 2 akapit 3	Jeżeli zgodnie z prawem krajowym prawa określone w art. 14 podlegają również lub podlegają jedynie przedawnieniu, państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentowi skorzystanie ze środków ochrony prawnej określonych w art. 14 w przypadku braku zgodności z umową, który istniał w momencie wskazanym w akapicie pierwszym oraz ujawnił się w okresie wskazanym w akapicie drugim.	N		<i>Postanowiono, że roszczenia będą podlegać przedawnieniu na zasadach ogólnych, tzn. przedawnienie będzie rozpoczynać bieg dopiero w chwili powstania roszczenia, a nie w chwili dostawy. Nie ma w związku z tym groźby, aby termin przedawnienia uniemożliwiał skorzystanie ze środków przyznanych dyrektywą.</i>	
Art. 11 ust. 3 akapit 1	Jeżeli umowa przewiduje dostawy w sposób ciągły przez określony czas, przedsiębiorca odpowiada zgodnie z art. 7, 8 i 9 za brak zgodności z umową, który wystąpił lub ujawnił się w okresie, w którym zgodnie z umową mają być dostarczane treści cyfrowe lub usługa cyfrowa.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43j ust. 3 u.p.k. Przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób ciągły z umową, który wystąpił lub ujawnił się w czasie, w którym zgodnie z umową miały być dostarczane. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli się w tym czasie ujawnił.	
Art. 11 ust. 3 akapit 2	Jeżeli zgodnie z prawem krajowym prawa określone w art. 14 podlegają również lub podlegają jedynie przedawnieniu, państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentom skorzystanie ze środków ochrony prawnej określonych w art. 14 w przypadku braku zgodności z umową, który wystąpił lub ujawnił się w okresie, o którym mowa w akapicie pierwszym.	N		<i>Postanowiono, że roszczenia z rękojmi konsumentkiej będą podlegać przedawnieniu na zasadach ogólnych, tzn. przedawnienie będzie rozpoczynać bieg dopiero w chwili powstania roszczenia, a nie w chwili dostawy. Nie ma w związku z tym groźby, aby termin przedawnienia uniemożliwiał skorzystanie ze środków przyznanych dyrektywą.</i>	

Art. 12 ust. 1	Ciężar dowodu dotyczący dostarczenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z art. 5 spoczywa na przedsiębiorcy.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 6 u.p.k. Ciężar dowodu dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej spoczywa na przedsiębiorcy.	
Art. 12 ust. 2	W przypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 2, ciężar dowodu dotyczący zgodności dostarczonych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową w momencie dostawy spoczywa na przedsiębiorcy w odniesieniu do braku zgodności z umową, który ujawnił się w okresie jednego roku od momentu, w którym dostarczono te treści cyfrowe lub tę usługę cyfrową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43j ust. 1 zd. 2 u.p.k. Domniemywa się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się przed upływem roku od dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, istniał w chwili jej dostarczenia.	
Art. 12 ust. 3	W przypadkach, o których mowa w art. 11 ust. 3, ciężar dowodu dotyczący zgodności z umową treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w okresie, w którym treści cyfrowe lub usługa cyfrowa miały być dostarczane na podstawie umowy, spoczywa na przedsiębiorcy w odniesieniu do braku zgodności z umową, który ujawnił się w tym okresie.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43j ust. 3 zd. 2 u.p.k. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli się w tym czasie ujawnił.	
Art. 12 ust. 4	Ust. 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca wykaże, że środowisko cyfrowe konsumenta nie jest kompatybilne z wymaganiami technicznymi dla treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w zakresie, w jakim przedsiębiorca poinformował konsumenta o tych wymaganiach w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43j ust. 5 u.p.k. Domniemania określone w ust. 1 i ust. 3 nie mają zastosowania, jeżeli: 1) środowisko cyfrowe konsumenta nie jest kompatybilne z wymaganiami technicznymi, o których przedsiębiorca poinformował go w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy; 2) konsument, poinformowany w jasny i zrozumiały sposób przed zawarciem umowy o obowiązku współpracy z przedsiębiorcą, w rozsądnym zakresie i przy zastosowaniu najmniej uciążliwych dla siebie środków technicznych, w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w odpowiednim czasie wynika z cech środowiska cyfrowego konsumenta, nie wykonuje tego obowiązku.	
Art. 12 ust. 5	Konsument współpracuje z przedsiębiorcą w racjonalnie możliwym i niezbędnym zakresie w celu ustalenia, czy brak zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową w momencie określonym odpowiednio w art. 11 ust. 2 lub 3, spowodowany jest środowiskiem cyfrowym konsumenta. Obowiązek współpracy jest ograniczony do tych technicznie dostępnych środków, które są najmniej uciążliwe dla konsumenta. W przypadku braku współpracy ze strony konsumenta, jeżeli przedsiębiorca poinformował konsumenta o takim wymogu w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy, ciężar dowodu dotyczący braku zgodności z umową w momencie określonym odpowiednio w art. 11 ust. 2 lub 3 spoczywa na konsumentce.	T			
Art. 13 ust. 1	Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczył treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z art. 5, konsument wzywa przedsiębiorcę do dostarczenia tych treści	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 4 u.p.k. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczył treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, konsument wzywa go do ich dostarczenia.	

	cyfrowych lub usługi cyfrowej. Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczy treści cyfrowych lub usługi cyfrowej bez zbędnej zwłoki lub w dodatkowym terminie wyraźnie uzgodnionym przez strony, konsument ma prawo do rozwiązania umowy.			Jeżeli przedsiębiorca nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezwłocznie lub w dodatkowym, wyraźnie uzgodnionym przez strony, terminie, konsument może odstąpić od umowy.	
Art. 13 ust. 2	Ust. 1 nie stosuje się, a konsument ma prawo do natychmiastowego rozwiązania umowy w przypadku gdy: a) przedsiębiorca oświadczył lub z okoliczności jasno wynika, że nie dostarczy tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej; b) konsument i przedsiębiorca uzgodnili lub z okoliczności zawarcia umowy jasno wynika, że określony termin dostarczenia ma istotne znaczenie dla konsumenta, a przedsiębiorca nie dostarczył treści lub usługi cyfrowej przed upływem tego terminu lub w tym terminie.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 5 u.p.k. Konsument może odstąpić od umowy bez wzywania do dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, jeżeli: 1) przedsiębiorca oświadczył lub z okoliczności wyraźnie wynika, że nie dostarczy treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub 2) konsument i przedsiębiorca uzgodnili lub z okoliczności zawarcia umowy wyraźnie wynika, że określony termin dostarczenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miał istotne znaczenie dla konsumenta, a przedsiębiorca nie dostarczył jej w tym terminie.	
Art. 13 ust. 3	W przypadku gdy konsument rozwiąże umowę na podstawie ust. 1 lub 2 niniejszego artykułu, stosuje się odpowiednio art. 15–18.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43h ust. 7 u.p.k. W razie odstąpienia przez konsumenta od umowy art. 43m stosuje się odpowiednio.	
Art. 14 ust. 1	W przypadku braku zgodności z umową konsument ma prawo żądać doprowadzenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, do otrzymania proporcjonalnego obniżenia ceny lub do rozwiązania umowy, na warunkach określonych w niniejszym artykule.	N		<i>Przepis o charakterze porządkującym/wprowadzającym.</i>	
Art. 14 ust. 2	Konsument ma prawo żądać doprowadzenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, chyba że byłoby to niemożliwe lub wiązałoby się to z niewspółmiernymi kosztami dla przedsiębiorcy, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, w tym: a) wartość, jaką miałyby treści cyfrowe lub usługa cyfrowa, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową; oraz b) znaczenie braku zgodności z umową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43k ust. 1-3 u.p.k. 1. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są niezgodne z umową, konsument może żądać doprowadzenia do zgodności z umową. 2. Przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia do zgodności z umową, jeżeli doprowadzenie do zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy. 3. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności znaczenie braku zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z	

				umową oraz wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową.	
Art. 14 ust. 3	Przedsiębiorca doprowadza treści cyfrowe lub usługę cyfrową do zgodności z umową zgodnie z ust. 2 w rozsądnym terminie od momentu, w którym został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową, nieodpłatnie oraz bez poważnych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając charakter treści cyfrowych lub usługi cyfrowej oraz cel, do którego konsument wykorzystuje te treści cyfrowe lub tę usługę cyfrową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43k ust. 4 u.p.k. Przedsiębiorca doprowadza treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową w rozsądnym czasie od chwili, w której przedsiębiorca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową, i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając jej charakter oraz cel, w jakim są wykorzystywane. Koszty doprowadzenia treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową ponosi przedsiębiorca.	
Art. 14 ust. 4	Konsument ma prawo do proporcjonalnego obniżenia ceny zgodnie z ust. 5, jeżeli treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane w zamian za zapłatę ceny, albo do rozwiązania umowy zgodnie z ust. 6 w następujących przypadkach: a) skorzystanie ze środka ochrony prawnej w postaci doprowadzenia treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do zgodności z umową jest niemożliwe lub niewspółmierne zgodnie z ust. 2; b) przedsiębiorca nie doprowadził treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do zgodności z umową zgodnie z ust. 3; c) brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że przedsiębiorca próbował doprowadzić treści cyfrowe lub usługę cyfrową do zgodności z umową; d) brak zgodności z umową jest na tyle poważny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny lub rozwiązanie umowy; lub e) przedsiębiorca oświadczył lub z okoliczności jasno wynika, że nie doprowadzi treści cyfrowych lub usługi cyfrowej do zgodności z umową, albo okoliczności wyraźnie wskazują, że tego nie uczyni w rozsądnym terminie lub bez poważnych niedogodności dla konsumenta.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43l ust. 1 u.p.k. Jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są niezgodne z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: 1) doprowadzenie do zgodności z umową jest niemożliwe albo wymaga nadmiernych kosztów stosownie do art. 43k ust. 2–3; 2) przedsiębiorca nie doprowadził treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową zgodnie z art. 43k ust. 4; 3) brak zgodności z umową występuje nadal, mimo że przedsiębiorca próbował doprowadzić treść cyfrową lub usługę cyfrową do zgodności z umową; 4) brak zgodności treści cyfrowej lub usługi cyfrowej z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy; 5) z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on treści cyfrowej lub usługi cyfrowej do zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta.	
Art. 14 ust. 5	Obniżenie ceny jest proporcjonalne do zmniejszenia wartości treści cyfrowych lub usługi cyfrowej	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43k ust. 2 u.p.k.	

	dostarczonych konsumentowi w porównaniu z wartością, jaką treści cyfrowe lub usługa cyfrowa miałyby, gdyby były zgodne z umową. Jeżeli umowa stanowi, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane przez określony czas w zamian za zapłatę ceny, obniżenie ceny ma zastosowanie do okresu, w którym występował brak zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową.			Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość treści cyfrowej lub usługi cyfrowej niezgodnych z umową pozostaje do wartości treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową. Jeżeli umowa stanowi, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są dostarczane częściami lub w sposób ciągły, przy obniżeniu należy uwzględnić czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa pozostawały niezgodne z umową.	
Art. 14 ust. 6	Jeżeli treści cyfrowe lub usługi cyfrowe są dostarczane w zamian za zapłatę ceny, konsument ma prawo do rozwiązania umowy jedynie wtedy, gdy brak zgodności z umową nie jest nieistotny. Na przedsiębiorcy spoczywa ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43k ust. 3 u.p.k. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli treść cyfrowa lub usługa cyfrowa są dostarczane w zamian za zapłatę ceny, a brak zgodności z umową jest istotny. Domniemywa się, że brak zgodności jest istotny.	
Art. 15	Konsument wykonuje prawo do rozwiązania umowy składając przedsiębiorcy oświadczenie, w którym informuje o decyzji o rozwiązaniu umowy.	N	Art. 60 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740; Dz. U. z 2020 r. poz., 2320; Dz. U. z 2021 r. poz. 1509, 2459, dalej jako „k.c.”	Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).	
Art. 16 ust. 1 akapit 1	W przypadku rozwiązania umowy przedsiębiorca zwraca konsumentowi wszelkie kwoty zapłacone zgodnie z umową.	N	Art. 494 k.c.	§ 1. Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. § 2. Zwrot świadczenia na rzecz konsumenta powinien nastąpić niezwłocznie.	
Art. 16 ust. 1 akapit 2	Jednak w sytuacji, w której umowa przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej przez określony czas w zamian za zapłatę ceny, a te treści cyfrowe lub ta usługa cyfrowa były zgodne z umową w pewnym okresie poprzedzającym	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 5 u.p.k. Przedsiębiorca jest zobowiązany do zwrotu ceny jedynie w części odpowiadającej treści lub usłudze cyfrowej niezgodnej z umową oraz treści cyfrowej lub usłudze	

	rozwiązanie umowy, przedsiębiorca zwraca konsumentowi tylko część ceny zapłaconej przez konsumenta, proporcjonalnie do okresu, w którym dane treści cyfrowe lub dana usługa cyfrowa były niezgodne z umową, oraz część ceny zapłaconej przez konsumenta z góry za pozostały okres trwania umowy, gdyby nie została ona rozwiązana			cyfrowej, których obowiązek dostarczenia odpadł wskutek odstąpienia od umowy.	
Art. 16 ust. 2	W odniesieniu do danych osobowych konsumenta przedsiębiorca wypełnia obowiązki ciężące na nim na mocy rozporządzenia (UE) 2016/679.	N		<i>Rozporządzenie (UE) 2016/679 stosuje się bezpośrednio.</i>	
Art. 16 ust. 3	Przedsiębiorca powstrzymuje się od wykorzystywania treści innych niż dane osobowe dostarczone lub wytworzone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie treści: a) nie są użyteczne poza kontekstem treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę; b) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę; c) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać z nich wydzielone lub mogą zostać wydzielone jedynie przy nakładzie niewspółmiernych wysiłków; lub d) zostały wygenerowane wspólnie przez konsumenta i inne osoby, a inni konsumenci mogą nadal korzystać z tych treści.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 1 u.p.k. Po odstąpieniu od umowy przedsiębiorca nie może wykorzystywać treści innych niż dane osobowe dostarczone lub wytworzone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę, z wyjątkiem treści które: 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, które stanowiły przedmiot umowy; 2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które stanowiły przedmiot umowy; 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności; 4) zostały wytworzone przez konsumenta wspólnie z innymi konsumentami, którzy nadal mogą z nich korzystać.	<i>Zob. motyw 69 w wersji angielskiej</i>
Art. 16 ust. 4	Z wyjątkiem sytuacji, o których mowa w ust. 3 lit. a), b) lub c), przedsiębiorca na żądanie konsumenta udostępnia mu treści inne niż dane osobowe, które zostały dostarczone lub wytworzone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej dostarczonych przez przedsiębiorcę. Konsument ma prawo odzyskać te treści cyfrowe nieodpłatnie, bez przeszkód ze strony przedsiębiorcy, w rozsądnym terminie i w powszechnie używanym	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 2 u.p.k. Przedsiębiorca udostępnia konsumentowi na jego żądanie i na swój koszt, w rozsądnym terminie oraz w powszechnie używanym formacie nadającym się do odczytu maszynowego treści wytworzone lub dostarczone przez konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, inne niż dane osobowe, z wyjątkiem treści, które: 1) są użyteczne wyłącznie w związku z treścią cyfrową lub usługą cyfrową, które stanowiły przedmiot umowy;	

	formacie nadającym się do przetwarzania automatycznego.			2) dotyczą wyłącznie aktywności konsumenta w trakcie korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, które stanowiły przedmiot umowy; 3) zostały połączone przez przedsiębiorcę z innymi danymi i nie mogą zostać rozłączone bez nadmiernych trudności.	
Art. 16 ust. 5	Przedsiębiorca może uniemożliwić konsumentowi dalsze korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, w szczególności przez uniemożliwienie konsumentowi dostępu do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub przez zablokowanie konta użytkownika, bez uszczerbku dla ust. 4.	N		<i>W razie odstąpienia umowę uważa się za niezawartą, zatem przedsiębiorca nie ma obowiązku dalszego dostarczania treści lub usług cyfrowych.</i>	
Art. 17 ust. 1	Po rozwiązaniu umowy konsument powstrzymuje się od korzystania z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej i udostępniania ich osobom trzecim.	N	Art. 494 k.c.	§ 1. Strona, która odstępuje od umowy wzajemnej, obowiązana jest zwrócić drugiej stronie wszystko, co otrzymała od niej na mocy umowy, a druga strona obowiązana jest to przyjąć. Strona, która odstępuje od umowy, może żądać nie tylko zwrotu tego, co świadczyła, lecz również na zasadach ogólnych naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania. § 2. Zwrot świadczenia na rzecz konsumenta powinien nastąpić niezwłocznie.	
Art. 17 ust. 2	Jeżeli treści cyfrowe dostarczono na nośniku materialnym, konsument zwraca, na żądanie i na koszt przedsiębiorcy, ten nośnik materialny przedsiębiorcy bez zbędnej zwłoki. Jeżeli przedsiębiorca postanawia zażądać zwrotu nośnika materialnego, występuje z tym żądaniem w terminie 14 dni od dnia, w którym przedsiębiorca został poinformowany o decyzji o rozwiązaniu przez konsumenta umowy.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 3 u.p.k. Przedsiębiorca może żądać zwrotu nośnika materialnego, na którym dostarczył treść cyfrową, w terminie 14 dni od dnia otrzymania oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy. Konsument zwraca nośnik niezwłocznie i na koszt przedsiębiorcy.	
Art. 17 ust. 3	Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za korzystanie z treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w okresie poprzedzającym rozwiązanie umowy, w którym te treści cyfrowe lub ta usługa cyfrowa nie były zgodne z umową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 4 u.p.k. Przedsiębiorca nie jest uprawniony do żądania zapłaty za czas, w którym treść cyfrowa lub usługa cyfrowa były niezgodne z umową, nawet jeżeli przed odstąpieniem od umowy konsument z nich faktycznie korzystał.	Zobacz motyw 72.
Art. 18 ust. 1	Zwrotów należnych konsumentowi od przedsiębiorcy zgodnie z art. 14 ust. 4 i 5 lub art. 16 ust. 1 ze względu na obniżenie ceny lub rozwiązanie umowy dokonuje się bez zbędnej zwłoki, a w każdym razie w terminie 14 dni od dnia, w którym przedsiębiorca został poinformowany o decyzji	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 6 u.p.k. Przedsiębiorca ma obowiązek zwrócić konsumentowi płatności należne wskutek skorzystania z prawa odstąpienia od umowy lub obniżenia ceny niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania	

	konsumenta o wykonaniu przez niego prawa do obniżenia ceny lub do rozwiązania umowy.			oświadczenia konsumenta o odstąpieniu od umowy lub obniżeniu ceny.	
Art. 18 ust. 2	Przedsiębiorca dokonuje takiego zwrotu za pomocą tego samego sposobu płatności, z którego skorzystał konsument płacąc za treści cyfrowe lub usługę cyfrową, chyba że konsument wyraźnie zgodzi się na inny sposób płatności i pod warunkiem że nie poniesie żadnych opłat z tytułu tego zwrotu.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43m ust. 7 u.p.k. Przedsiębiorca dokonuje zwrotu płatności przy użyciu tego samego sposobu zapłaty, jakiego użył konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodził się na inny sposób zwrotu, który nie wiąże się dla niego z żadnymi kosztami.	
Art. 18 ust. 3	Przedsiębiorca nie pobiera od konsumenta żadnych opłat z tytułu zwrotu.	T			
Art. 19 ust. 1	W przypadku gdy zgodnie z umową treści cyfrowe lub usługa cyfrowa mają być dostarczane lub udostępniane konsumentowi przez określony czas, przedsiębiorca może zmieniać treści cyfrowe lub usługę cyfrową w zakresie wykraczającym poza to, co jest niezbędne do zachowania zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową zgodnie z art. 7 i 8, jeśli spełnione są następujące warunki: a) umowa zezwala na taką zmianę i określa uzasadnioną przyczynę do dokonania takiej zmiany; b) zmiana jest wprowadzana bez dodatkowych kosztów dla konsumenta; c) konsument został poinformowany w sposób jasny i zrozumiały o zmianie; oraz d) w przypadkach, o których mowa w ust. 2, konsument został z odpowiednim wyprzedzeniem poinformowany na trwałym nośniku o właściwościach i terminie dokonania zmiany oraz o prawie do rozwiązania umowy zgodnie z ust. 2 lub o możliwości zachowania treści cyfrowych lub usługi cyfrowej bez takiej zmiany zgodnie z ust. 4.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43n u.p.k. 1. Przedsiębiorca może dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, która nie jest niezbędna do zachowania jej zgodności z umową, tylko jeżeli umowa tak stanowi i jedynie z uzasadnionych przyczyn w tej umowie wskazanych. Przedsiębiorca nie może jednak dokonać zmiany treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób jednorazowy. 2. Wprowadzenie zmiany, o której mowa w ust. 1, nie może wiązać się z jakimikolwiek kosztami po stronie konsumenta. 3. Przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta w sposób jasny i zrozumiały o dokonywanej zmianie.	<i>Lit. d art. 19 ust 1 DCD zaimplementowana w art. 43n ust. 1</i>
Art. 19 ust. 2	Konsument ma prawo do rozwiązania umowy, jeżeli taka zmiana negatywnie wpływa na dostęp konsumenta do treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub na korzystanie przez konsumenta z tych treści lub z tej usługi, chyba że wpływ ten jest jedynie	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43o u.p.k. 1. Jeżeli zmiana, o której mowa w art. 43n istotnie i negatywnie wpływa na dostęp konsumenta do treści cyfrowej lub usługi cyfrowej lub na korzystanie z nich, przedsiębiorca zobowiązany jest poinformować	

	nieistotny. W takim przypadku konsument ma prawo do nieodpłatnego rozwiązania umowy w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji lub od momentu zmiany przez przedsiębiorcę treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, w zależności od tego, co nastąpiło później.			konsumenta z odpowiednim wyprzedzeniem na trwałym nośniku o właściwościach i terminie dokonania zmiany oraz prawie, o którym mowa w ust. 2 lub ust. 3. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, konsument może wypowiedzieć umowę bez zachowania terminu wypowiedzenia w ciągu 30 dni od dokonania zmiany lub poinformowania o zmianie, jeżeli poinformowanie nastąpiło później niż zmiana. Art. 43m stosuje się odpowiednio.	
Art. 19 ust. 3	Jeżeli konsument rozwiąże umowę zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, stosuje się odpowiednio art. 15–18.	T			
Art. 19 ust. 4	Ust. 2 i 3 niniejszego artykułu nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca umożliwił konsumentowi zachowanie – bez dodatkowych kosztów – treści cyfrowych lub usługi cyfrowej bez zmiany, a treści cyfrowe lub usługa cyfrowa pozostają zgodne z umową.	T	art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43o ust. 3 u.p.k. Przepisów ust. 2 nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca zapewnił konsumentowi uprawnienie do zachowania, bez dodatkowych kosztów, treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zgodnych z umową, w stanie niezmienionym.	
Art. 20	W przypadku gdy przedsiębiorca odpowiada wobec konsumenta za niedostarczenie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej lub za brak zgodności z umową, które wynikają z działania bądź zaniechania osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, przedsiębiorca ma prawo do występowania z roszczeniami regresowymi wobec osoby lub osób odpowiedzialnych w łańcuchu transakcji handlowych. Prawo krajowe określa, do kogo przedsiębiorca może kierować roszczenia regresowe oraz właściwe działania i warunki występowania z takimi roszczeniami.	N	Art. 471 k.c.	Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.	
Art. 21	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyjęte zostały odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie niniejszej dyrektywy. 2. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują przepisy, zgodnie z którymi co najmniej jeden spośród wymienionych poniżej podmiotów, w zależności od prawa krajowego, może podejmować działania na mocy prawa krajowego przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi w celu zapewnienia stosowania przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę: a) organy publiczne lub ich przedstawiciele;	N	Art. 61 § 1 pkt 3 i art. 63 ³ k.p.c.	Art. 61 § 1. Organizacje pozarządowe w zakresie swoich zadań statutowych mogą, za zgodą osoby fizycznej wyrażoną na piśmie, wytaczać powództwa na jej rzecz w sprawach o ochronę konsumentów Art. 63 ³ . W sprawach o ochronę konsumentów powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów może wytaczać powództwa na rzecz konsumentów, a także wstępować, za ich zgodą, do postępowań w tych sprawach w każdym ich stadium.	

	b) organizacje konsumenckie mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów; c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w takim działaniu; podmioty, organizacje i stowarzyszenia o celu niezarobkowym działające w dziedzinie ochrony praw i wolności osób, których dane dotyczą, jak określono w art. 80 rozporządzenia (UE) 2016/679.				
Art. 22	1. Jeżeli niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, żadne postanowienie umowy, które ze szkodą dla konsumenta wyłącza stosowanie krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę, stanowi od nich odstępstwo lub zmienia ich skutki przed poinformowaniem przedsiębiorcy przez konsumenta o niedostarczeniu lub braku zgodności z umową lub przed poinformowaniem konsumenta przez przedsiębiorcę o zmianie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zgodnie z art. 19, nie jest wiążące dla konsumenta. 2. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia przedsiębiorcy oferowania konsumentowi warunków umownych wykraczających poza zakres ochrony przewidziany w niniejszej dyrektywie.	N	Art. 7 u.p.k.	Konsument nie może zrzec się praw przyznanych mu w ustawie. Postanowienia umów mniej korzystne dla konsumenta niż postanowienia ustawy są nieważne, a w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy.	
Art. 23 ust. 1	W załączniku do rozporządzenia (UE) 2017/2394 dodaje się punkt w brzmieniu: „28. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 1).”.	N		<i>Przepis zmieniający</i>	
Art. 23 ust. 2	W załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE dodaje się punkt w brzmieniu: „17. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 1).”.	N		<i>Przepis zmieniający</i>	

Art. 24	1. Do dnia 1 lipca 2021 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają one o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy. 2. Przepisy niniejszej dyrektywy stosuje się do dostarczania treści cyfrowych lub usług cyfrowych, które ma miejsce od dnia 1 stycznia 2022 r., z wyjątkiem art. 19 i 20 niniejszej dyrektywy, które stosuje się wyłącznie do umów zawartych od tego dnia.	T	Art. 4 ust. 2 i art. 5 projektu	Art. 4 ust. 2. Przepisy niniejszej ustawy stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli dostarczanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej miało nastąpić lub nastąpiło po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Art. 43n i art. 43o ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się jednak wyłącznie do umów zawartych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	
Art. 25	Nie później niż dnia 12 czerwca 2024 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. Sprawozdanie zawiera między innymi analizę potrzeby harmonizacji przepisów mających zastosowanie do umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych innych niż objęte niniejszą dyrektywą, w tym dostarczanych w zamian za reklamę.	N		<i>Przepis skierowany do Komisji</i>	
Art. 26	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		<i>Przepis końcowy</i>	
Art. 27	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		<i>Przepis końcowy</i>	
2. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE					
Art. 1	Celem niniejszej dyrektywy jest przyczynianie się do właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego i zapewnianie przy tym wysokiego poziomu ochrony	N		<i>Przepis o charakterze ogólnym – nie wymaga implementacji.</i>	

	konsumentów poprzez ustanowienie wspólnych przepisów dotyczących niektórych wymagań w odniesieniu do umów sprzedaży zawartych między sprzedawcą i konsumentem, w szczególności przepisów dotyczących zgodności towarów z umową, środków ochrony prawnej przysługujących w przypadku braku takiej zgodności, sposobów korzystania z tych środków, a także gwarancji handlowych.				
Art. 2	Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:	N		<i>Wstęp do definicji zawartych w dyrektywie.</i>	
Art. 2 pkt 1	„umowa sprzedaży” oznacza umowę, na podstawie której sprzedawca przenosi lub zobowiązuje się do przeniesienia na konsumenta własności towarów, a konsument płaci lub zobowiązuje się do zapłacenia ich ceny;	N	Art. 535 §1 k.c.	Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.	
Art. 2 pkt 2	„konsument” oznacza osobę fizyczną, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa w celach niezwiązanych ze swoją działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą ani wykonywaniem wolnego zawodu;	N	Art. 22 ¹ k.c.	Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.	
Art. 2 pkt 3	„sprzedawca” oznacza osobę fizyczną lub prawną, niezależnie od tego, czy jest to podmiot publiczny czy prywatny, która w przypadku umów objętych niniejszą dyrektywą działa – w tym również za pośrednictwem innej osoby działającej w imieniu tej osoby fizycznej lub prawnej lub na rzecz tej osoby – w celach związanych z działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą tej osoby lub wykonywaniem wolnego zawodu przez tę osobę;	N	Art. 43 ¹ k.c.	Przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33 ¹ § 1, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową.	
Art. 2 pkt 4	„producent” oznacza wytwórcę towarów, importera towarów na terytorium Unii lub osobę określającą się mianem producenta przez umieszczenie na towarach swojej nazwy, znaku towarowego lub innego znaku wyróżniającego;	N		<i>Projektowane przepisy nie posługują się pojęciem producenta.</i>	
Art. 2 pkt 5	„towary” oznaczają: a) materialne rzeczy ruchome; wodę, gaz i energię elektryczną należy uznać za towary w rozumieniu niniejszej dyrektywy, w przypadku gdy są oferowane do sprzedaży w ograniczonej objętości lub w określonej ilości b) materialne rzeczy ruchome, które zawierają w sobie treści cyfrowe lub usługę cyfrową lub	T	Art. 1 pkt 3 lit. a i b projektu	Art. 2 pkt 4a i 5b u.p.k. 4a) towar – rzecz ruchomą, a także wodę, gaz i energię elektryczną, w przypadku gdy są oferowane do sprzedaży w określonej objętości lub ilości; 5b) towar z elementami cyfrowymi – towar zawierający treść cyfrową lub usługę cyfrową lub z nimi połączony w taki sposób, że brak treści cyfrowej lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby jego prawidłowe funkcjonowanie;	

	są z takimi treściami lub usługą wzajemnie połączone w taki sposób, że brak tych treści cyfrowych lub usługi cyfrowej uniemożliwiłby tym towarom pełnienie ich funkcji (zwane dalej „towarami z elementami cyfrowymi”);				
Art. 2 pkt 6	„treści cyfrowe” oznaczają dane wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej;	N	Art. 2 pkt 5 u.p.k.	treść cyfrowa - dane wytwarzane i dostarczane w postaci cyfrowej;	
Art. 2 pkt 7	„usługa cyfrowa” oznacza: c) usługę pozwalającą konsumentowi na wytwarzanie, przetwarzanie i przechowywanie danych lub dostęp do nich w postaci cyfrowej; lub d) usługę pozwalającą na wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, lub inne formy interakcji przy pomocy takich danych;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5a u.p.k. usługa cyfrowa – usługę pozwalającą konsumentowi na: a) wytwarzanie, przetwarzanie, przechowywanie lub dostęp do danych w postaci cyfrowej, b) wspólne korzystanie z danych w postaci cyfrowej, które zostały przesłane lub wytworzone przez konsumenta lub innych użytkowników tej usługi, c) inne formy interakcji przy pomocy takich danych;	
Art. 2 pkt 8	„kompatybilność” oznacza zdolność towarów do współdziałania ze sprzętem komputerowym i oprogramowaniem, z którymi zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju, bez konieczności przekształcania towarów, sprzętu komputerowego lub oprogramowania;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5e u.p.k. kompatybilność – współdziałanie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub towaru ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem, które są zazwyczaj używane do korzystania z treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, lub towaru tego samego rodzaju, bez konieczności ich przekształcania;	
Art. 2 pkt 9	„funkcjonalność” oznacza zdolność towarów do pełnienia ich funkcji z uwzględnieniem przeznaczenia tych towarów;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5f u.p.k. funkcjonalność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do pełnienia swoich funkcji z uwzględnieniem ich przeznaczenia;	
Art. 2 pkt 10	„interoperacyjność” oznacza zdolność towarów do współdziałania ze sprzętem komputerowym i oprogramowaniem innymi niż te, z którymi zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju;	T	Art. 1 pkt 3 lit. b projektu	Art. 2 pkt 5g u.p.k. interoperacyjność – zdolność treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru do współdziałania ze sprzętem komputerowym lub oprogramowaniem innymi niż te, za pomocą których zazwyczaj korzysta się z treści cyfrowej, usługi cyfrowej lub towaru tego samego rodzaju;	
Art. 2 pkt 11	„trwały nośnik” oznacza urządzenie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych do niego osobiście, w sposób umożliwiający dostęp do tych informacji w przyszłości przez okres odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci.	N	Art. 2 pkt 4 u.p.k.	trwały nośnik - materiał lub narzędzie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci	

Art. 2 pkt 12	„gwarancja handlowa” oznacza zobowiązanie sprzedawcy lub producenta (zwanego dalej „gwarantem”) wobec konsumenta – niezależnie od prawnego obowiązku sprzedawcy związanego z gwarancją zgodności z umową – do zwrotu zapłaconej ceny lub wymiany towarów, ich naprawy lub zapewnienia ich serwisu, jeśli nie są one zgodne ze specyfikacją lub nie spełniają innych wymogów niezwiązanych ze zgodnością z umową określonych w oświadczeniu gwarancyjnym lub w stosownej reklamie, dostępnych w momencie zawarcia umowy lub przed jej zawarciem;	N	Art. 577 k.c.	§ 1. Udzielenie gwarancji następuje przez złożenie oświadczenia gwarancyjnego, które określa obowiązki gwaranta i uprawnienia kupującego w przypadku, gdy rzecz sprzedana nie ma właściwości określonych w tym oświadczeniu. Oświadczenie gwarancyjne może zostać złożone w reklamie. § 2. Obowiązki gwaranta mogą w szczególności polegać na zwrocie zapłaconej ceny, wymianie rzeczy bądź jej naprawie oraz zapewnieniu innych usług. § 3. Jeżeli została udzielona gwarancja co do jakości rzeczy sprzedanej, poczytuje się w razie wątpliwości, że gwarant jest obowiązany do usunięcia wady fizycznej rzeczy lub do dostarczenia rzeczy wolnej od wad, o ile wady te ujawnią się w ciągu terminu określonego w oświadczeniu gwarancyjnym. § 4. Jeżeli nie zastrzeżono innego terminu, termin gwarancji wynosi dwa lata licząc od dnia, kiedy rzecz została kupującemu wydana.	
Art. 2 pkt 13	„trwałość” oznacza zdolność towarów do zachowania ich funkcji i parametrów działania przez okres normalnego użytkowania;	T	Art. 1 pkt 3 lit. a projektu	Art. 2 pkt 4b u.p.k. trwałość – zdolność towaru do zachowania jego funkcji i właściwości w toku zwykłego korzystania;	
Art. 2 pkt 14	„nieodpłatnie” oznacza bez niezbędnych kosztów poniesionych w celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową, w szczególności kosztów opłat pocztowych, przewozu, robocizny lub materiałów;	N		<i>Odpowiada prawnemu i potocznemu rozumieniu pojęcia.</i>	
Art. 2 pkt 15	„aukcja publiczna” oznacza metodę sprzedaży, w przypadku której towary lub usługi są oferowane przez sprzedawcę konsumentom, którzy osobiście uczestniczą lub mają możliwość osobistego uczestnictwa w aukcji, w ramach przejrzystej procedury składania konkurencyjnych ofert prowadzonej przez organizatora aukcji, i w przypadku której zwycięski oferent jest zobowiązany do zakupu towarów lub usług.	N		<i>Nie wprowadza się wyjątku z art. 3 ust. 5 dyrektywy, zatem definicja jest zbędna.</i>	
Art. 3 ust. 1	Niniejszą dyrektywę stosuje się do umów sprzedaży między konsumentem a sprzedawcą.	T	Art. 1 pkt 5 projektu	Art. 6 ust. 1 upk Do umowy, na mocy której przedsiębiorca jest zobowiązany do przeniesienia własności towaru i wykonania usługi, stosuje się przepisy dotyczące umów zobowiązujących do przeniesienia własności.	

Art. 3 ust. 2	Na potrzeby niniejszej dyrektywy za umowy sprzedaży uznaje się również umowy między sprzedawcą a konsumentem dotyczące dostarczania towarów, które mają zostać wytworzone lub wyprodukowane w przyszłości.	N		<i>Pojęcie sprzedaży w polskim prawie obejmuje sprzedaż rzeczy przyszłych (zob. np. art. 557 §2 kc).</i>	
Art. 3 ust. 3	Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów o dostarczanie treści cyfrowych lub usług cyfrowych. Stosuje się ją jednak do treści cyfrowych lub usług cyfrowych zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych w rozumieniu art. 2 pkt 5 lit. b), które są dostarczane wraz z towarami na podstawie umowy sprzedaży, niezależnie od tego, czy takie treści cyfrowe lub usługa cyfrowa są dostarczane przez sprzedawcę lub przez osobę trzecią. W przypadku wątpliwości, czy dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej zawartych w towarach lub wzajemnie z nimi połączonych stanowi część umowy sprzedaży, uznaje się, że treści cyfrowe lub usługa cyfrowa objęte są umową sprzedaży.	T	Art. 1 pkt 5 projektu	Art. 6 ust. 2 i 3 u.p.k. 2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, stosuje się do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi, również w zakresie treści cyfrowej lub usługi cyfrowej, nawet jeśli są one dostarczane przez osobę trzecią. Do takiej treści cyfrowej lub usługi cyfrowej przepisów rozdziału 5b nie stosuje się. 3. W razie wątpliwości poczytuje się, że treść cyfrowa lub usługa cyfrowa była objęta umową zobowiązującą do przeniesienia własności towaru z elementami cyfrowymi.”;	
Art. 3 ust. 4	Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do: a) nośnika materialnego, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowych; lub b) towarów sprzedawanych w drodze egzekucji lub w inny sposób z mocy prawa.	T N	Art. 1 pkt 9 projektu Art. 3 ust. 2 u.p.k.	Art. 43a ust. 2. u.p.k. 2. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do towaru, który służy wyłącznie jako nośnik treści cyfrowej. Przepisów ustawy nie stosuje się do sprzedaży dokonywanej w postępowaniu egzekucyjnym oraz postępowaniu upadłościowym w związku z likwidacją masy upadłości.	
Art. 3 ust. 5	Państwa członkowskie mogą wyłączyć z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy umowy sprzedaży: a) towarów używanych sprzedawanych na aukcjach publicznych; oraz b) żywych zwierząt.	N		<i>Przepis fakultatywny</i>	

	W przypadku, o którym mowa w lit. a), konsumentom w przystępny sposób udostępnia się jasne i wyczerpujące informacje o tym, że prawa wynikające z niniejszej dyrektywy nie mają zastosowania.				
Art. 3 ust. 6	Niniejsza dyrektywa nie wpływa na swobodę regulowania przez państwa członkowskie aspektów ogólnego prawa umów, takich jak przepisy dotyczące zawierania, skuteczności, nieważności lub skutków umów, w tym konsekwencji rozwiązania umów w zakresie, w jakim dane kwestie nie są regulowane w niniejszej dyrektywie, jak również prawa do odszkodowania.	N		<i>Przepis ogólny</i>	
Art. 3 ust. 7	Niniejsza dyrektywa nie wpływa na swobodę pozostawienia konsumentom przez państwa członkowskie wyboru konkretnego środka ochrony prawnej, jeżeli brak zgodności towaru z umową ujawni się po jego dostarczeniu, w okresie nieprzekraczającym 30 dni. Ponadto niniejsza dyrektywa nie wpływa na przepisy krajowe niespecyficzne dla umów konsumenckich przewidujące szczególne środki ochrony prawnej w przypadku pewnych rodzajów wad, które nie były widoczne w momencie zawierania umowy sprzedaży.	N		<i>Przepis fakultatywny</i>	
Art. 4	Państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione w niniejszej dyrektywie, w tym również przepisów surowszych lub łagodniejszych w celu zapewnienia innego poziomu ochrony konsumentów, chyba że niniejsza dyrektywa stanowi inaczej.	N		<i>Przepis ogólny</i>	
Art. 5	Sprzedawca dostarcza konsumentowi towary, które spełniają, w stosownych przypadkach, wymogi określone w art. 6, 7 i 8, bez uszczerbku dla art. 9.	N		<i>Przepis porządkujący</i>	
Art. 6	Towary są zgodne z umową sprzedaży, jeżeli, w stosownych przypadkach, w szczególności: a) ich opis, rodzaj, ilość i jakość oraz funkcjonalność, kompatybilność, interoperacyjność i inne ich cechy spełniają warunki przewidziane w umowie; b) nadają się do szczególnego celu, do którego są potrzebne konsumentowi i o	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 1 u.p.k. Towar jest zgodny z umową, jeżeli zgodne z umową pozostają w szczególności jego: 1) opis, rodzaj, ilość, jakość, kompletność i funkcjonalność, a w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi – również kompatybilność, interoperacyjność i dostępność aktualizacji;	

	którym konsument powiadomił sprzedawcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy, i który sprzedawca zaakceptował; c) są dostarczane wraz z wszelkimi akcesoriami i instrukcjami, w tym instrukcją instalacji, zgodnie z umową sprzedaży; oraz d) są dostarczane wraz z aktualizacjami zgodnie z umową sprzedaży			2) przydatność do szczególnego celu, do którego jest potrzebny konsumentowi, o którym konsument powiadomił przedsiębiorcę najpóźniej w momencie zawarcia umowy i który przedsiębiorca zaakceptował.	
Art. 7 ust. 1	Oprócz spełniania subiektywnych wymogów zgodności z umową towaru:	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 2 u.p.k. Ponadto towar, aby został uznany za zgodny z umową, powinien:	
Art. 7 ust. 1 lit. a	nadają się do celów, do których zazwyczaj używa się towarów tego samego rodzaju, z uwzględnieniem, w stosownych przypadkach, obowiązujących przepisów prawa Unii i prawa krajowego, norm technicznych lub, w przypadku braku takich norm technicznych, branżowych kodeksów postępowania mających zastosowanie w danym sektorze;	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 2 pkt 1 u.p.k. nadawać się do celów, do których zazwyczaj używa się towaru tego rodzaju, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawa, norm technicznych lub dobrych praktyk;	
Art. 7 ust. 1 lit. b	są, w stosownych przypadkach, takiej samej jakości jak próbka lub wzór, które sprzedawca udostępnił konsumentowi przed zawarciem umowy i odpowiadają opisowi takiej próbki lub wzoru;	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 2 pkt 4 u.p.k. być takiej samej jakości jak próbka lub wzór, które przedsiębiorca udostępnił konsumentowi przed zawarciem umowy i odpowiadać opisowi takiej próbki lub takiego wzoru;	
Art. 7 ust. 1 lit. c	są dostarczane, w stosownych przypadkach, wraz z takimi akcesoriami, w tym opakowaniem, instrukcją instalacji lub innymi instrukcjami, których konsument może zasadnie oczekiwać; oraz	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 2 pkt 3 u.p.k. być dostarczany z akcesoriami i instrukcjami, których dostarczenia konsument może zasadnie oczekiwać;	
Art. 7 ust. 1 lit. d i ust. 2	występują w takiej ilości i mają takie cechy i inne funkcje, w tym w odniesieniu do trwałości, funkcjonalności, kompatybilności i bezpieczeństwa, jakie są typowe dla towarów tego samego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę specyfikę towarów oraz oświadczenia publiczne składane przez sprzedawcę lub inne osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, w tym przez producenta, albo w imieniu sprzedawcy lub takich innych osób, w szczególności w reklamach lub na etykiecie.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 2 pkt 2 u.p.k. występować w takiej ilości i mieć takie cechy, w tym trwałość i bezpieczeństwo, a w odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi – również funkcjonalność i kompatybilność, jakie są typowe dla towaru tego rodzaju i których konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę charakter towaru oraz publiczne zapewnienie złożone przez przedsiębiorcę, jego poprzedników prawnych lub osoby działające w ich imieniu, w szczególności w reklamie lub na etykiecie, chyba że przedsiębiorca wykaże, że:	

	2. Sprzedawca nie jest związany oświadczeniami publicznymi, o których mowa w ust. 1 lit. d), jeżeli sprzedawca wykaże, że: a) nie wiedział o danym oświadczeniu publicznym i zasadnie rzecz biorąc nie mógł o nim wiedzieć; b) przed zawarciem umowy oświadczenie publiczne zostało skorygowane w taki sam lub porównywalny sposób, w jaki zostało złożone; lub c) oświadczenie publiczne nie mogło mieć wpływu na decyzję o zakupie towaru.			a) nie wiedział o danym publicznym zapewnieniu i oceniając rozsądnie, nie mógł o nim wiedzieć, b) przed zawarciem umowy publiczne zapewnienie zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej publiczne zapewnienie zostało złożone, lub w porównywalny sposób, c) publiczne zapewnienie nie miało wpływu na decyzję konsumenta o zawarciu umowy;	
Art. 7 ust. 3	3. W przypadku towarów z elementami cyfrowymi sprzedawca zapewnia, aby konsument był informowany o aktualizacjach, w tym aktualizacjach zabezpieczeń, które są niezbędne do zachowania zgodności z umową przez te towary i aby takie aktualizacje były mu dostarczane przez okres: a) w którym konsument może zasadnie oczekiwać, biorąc pod uwagę rodzaj i przeznaczenie towarów i elementów cyfrowych oraz z uwzględnieniem okoliczności i charakteru umowy, jeżeli umowa sprzedaży przewiduje pojedynczą dostawę treści cyfrowych lub usługi cyfrowej; lub b) wskazany w art. 10 ust. 2 lub 5, stosownie do przypadku, jeżeli umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 3 u.p.k. Do towarów z elementami cyfrowymi art. 43i ust. 3– 4 oraz art. 43j ust. 4 stosuje się odpowiednio.	
Art. 7 ust. 4	Jeżeli konsument nie zainstaluje w rozsądnym terminie aktualizacji dostarczonych zgodnie z ust. 3, sprzedawca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności z umową wynikający wyłącznie z braku odpowiedniej aktualizacji, pod warunkiem że: a) sprzedawca poinformował konsumenta o dostępności aktualizacji i konsekwencjach niezainstalowania jej przez konsumenta; oraz b) niezainstalowanie przez konsumenta lub niewłaściwa instalacja przez konsumenta	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 4 u.p.k. Do towarów z elementami cyfrowymi art. 43i ust. 3-4 oraz art. 43j ust. 4 stosuje się odpowiednio.	

	aktualizacji nie wynikały z błędów w instrukcji instalacji dostarczonej konsumentowi.				
Art. 7 ust. 5	Uznaje się, że brak zgodności z umową w rozumieniu ust. 1 lub 3 nie występuje, jeżeli w momencie zawarcia umowy sprzedaży konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towarów odbiega od obiektywnych wymogów zgodności z umową określonych w ust. 1 lub 3, oraz wyraźnie i odrębnie zaakceptował to odstępstwo w momencie zawarcia umowy sprzedaży.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	art. 43b ust. 4 u.p.k. Przedsiębiorca nie ponosi odpowiedzialności za brak zgodności towaru z umową w zakresie, o którym mowa w ust. 2 lub 3, jeżeli konsument został wyraźnie poinformowany, że konkretna cecha towaru odbiega od wymogów zgodności z umową określonych w ust. 2 lub 3, oraz najpóźniej w chwili zawarcia umowy, wyraźnie i odrębnie zaakceptował brak konkretnej cechy towaru.	
Art. 8	Brak zgodności z umową wynikający z niewłaściwej instalacji towarów uznaje się za brak zgodności towarów z umową, jeżeli: a) instalacja stanowi część umowy sprzedaży i została dokonana przez sprzedawcę lub na jego odpowiedzialność; lub b) instalacja, której miał dokonać konsument, została dokonana przez konsumenta, a niewłaściwa instalacja była wynikiem błędów w instrukcji instalacji dostarczonej przez sprzedawcę lub, w przypadku towarów z elementami cyfrowymi, dostarczonej przez sprzedawcę lub przez dostawcę treści cyfrowych lub usługi cyfrowej.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43b ust. 5 u.p.k. Przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności towaru z umową wynikający z niewłaściwego zamontowania towaru, jeżeli: 1) zostało ono przeprowadzone przez przedsiębiorcę lub na jego odpowiedzialność; 2) niewłaściwe zamontowanie przeprowadzone przez konsumenta było wynikiem błędów w instrukcji dostarczonej przez przedsiębiorcę lub osobę trzecią, o której mowa w art. 6 ust. 2.	
Art. 9	W przypadku gdy ograniczenie wynikające z naruszenia praw osób trzecich, w szczególności praw własności intelektualnej, uniemożliwia lub ogranicza korzystanie z towarów zgodnie z art. 6 i 7, państwa członkowskie zapewniają, aby konsumentowi przysługiwały środki ochrony prawnej w przypadku braku zgodności z umową, o których mowa w art. 13, chyba że prawo krajowe przewiduje w takich przypadkach nieważność lub rozwiązanie umowy sprzedaży.	N		<i>Przepis o charakterze fakultatywnym, daje państwom członkowskim możliwość ustanowienia alternatywnego remedium w postaci nieważności lub rozwiązania umowy w przypadku wad prawnych.</i>	
Art. 10 ust. 1 i 3	1. Sprzedawca odpowiada wobec konsumenta za brak zgodności z umową istniejący w momencie dostawy towarów i który ujawnił się w ciągu dwóch lat od tego momentu. Bez uszczerbku dla art. 7 ust. 3 niniejszy ustęp ma zastosowanie również do towarów z elementami cyfrowymi.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43c zd. 1 u.p.k. Przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za brak zgodności towaru z umową istniejący w chwili jego dostarczenia i ujawniony w ciągu dwóch lat od tej chwili, chyba że termin przydatności towaru do użycia, określony przez przedsiębiorcę, jego poprzednika prawnego lub osoby działające w ich imieniu, jest dłuższy.	

	3. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić dłuższe okresy, niż te, o których mowa w ust. 1 i 2.				
Art. 10 ust. 4-5	4. Jeżeli zgodnie z prawem krajowym środki ochrony prawnej przewidziane w art. 13 podlegają również przedawnieniu, państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentowi skorzystanie ze środków ochrony prawnej ustanowionych w art. 13 w przypadku braku zgodności z umową, za który odpowiedzialność ponosi sprzedawca zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tych ustępach. 5. Niezależnie od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić jedynie przedawnienie środków ochrony prawnej przewidzianych w art. 13. Państwa członkowskie zapewniają, aby termin przedawnienia umożliwiał konsumentowi skorzystanie ze środków ochrony prawnej ustanowionych w art. 13 w przypadku braku zgodności z umową, za który odpowiedzialność ponosi sprzedawca zgodnie z ust. 1 i 2 niniejszego artykułu i który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tych ustępach.	N		<i>Postanowiono, że roszczenia będą podlegać przedawnieniu na zasadach ogólnych, tzn. przedawnienie będzie rozpoczynać bieg dopiero w chwili powstania roszczenia, a nie w chwili dostawy. Nie ma w związku z tym groźby, aby termin przedawnienia uniemożliwił skorzystanie ze środków przyznanych dyrektywą.</i>	
Art. 10 ust. 6	Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku towarów używanych sprzedawca i konsument mogą uzgodnić warunki umowne lub porozumienia przewidujące krótszy okres odpowiedzialności lub termin przedawnienia niż te, o których mowa w ust. 1, 2 i 5, pod warunkiem że taki okres lub termin nie będzie krótszy niż jeden rok.	N		<i>Przepis fakultatywny</i>	
Art. 10 ust. 2	W przypadku towarów z elementami cyfrowymi, gdy umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony czas, sprzedawca odpowiada również za brak zgodności z umową treści cyfrowych lub usługi cyfrowej, który wystąpił lub ujawnił się w ciągu dwóch lat od momentu dostawy towarów z elementami cyfrowymi. W przypadku gdy umowa przewiduje dostarczanie w sposób ciągły przez okres powyżej dwóch lat, sprzedawca odpowiada za brak zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową, który	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43c ust. 3 zd. 1-2 u.p.k. W odniesieniu do towarów z elementami cyfrowymi, przedsiębiorca odpowiada za brak zgodności z umową treści cyfrowej lub usługi cyfrowej dostarczanych w sposób ciągły, który wystąpił lub ujawnił się w czasie, w którym zgodnie z umową miały być dostarczane. Czas ten nie może być krótszy niż dwa lata od dostarczenia towaru z elementami cyfrowymi.	

	wystąpił lub ujawnił się w okresie, w którym zgodnie z umową sprzedaży mają być dostarczane treści cyfrowe lub usługa cyfrowa.				
Art. 11 ust. 1-2	1. Domniemuje się, że brak zgodności z umową, który ujawnił się w ciągu jednego roku od momentu dostawy towarów, istniał w momencie dostawy towarów, o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub jeżeli domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towarów lub charakterem braku zgodności z umową. Niniejszy ustęp stosuje się również do towarów z elementami cyfrowymi. 2. Zamiast okresu jednego roku, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić okres dwuletni od momentu dostawy towarów.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43c ust. 1 zd. 2 oraz art. 43c ust. 2 u.p.k. Art. 43c ust.1 zd. 2 Domniemywa się, że brak zgodności towaru z umową, który ujawnił się przed upływem dwóch lat od dostarczenia towaru, istniał w chwili jego dostarczenia, o ile nie zostanie udowodnione inaczej lub domniemania tego nie można pogodzić ze specyfiką towaru lub charakterem braku zgodności z umową. Art. 43c ust. 2 u.p.k. 2. Przedsiębiorca nie może powoływać się na upływ terminu do stwierdzenia braku zgodności towaru z umową określonego w ust. 1, jeżeli ów brak podstępnie zataił.	Zastosowano możliwość wydłużenia okresu domniemania do dwóch lat celem zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta W ust. 2 wprowadzono regulację analogiczną do treści art. 568 § 6 k.c.
Art. 11 ust. 3	W przypadku towarów z elementami cyfrowymi, gdy umowa sprzedaży przewiduje dostarczanie treści cyfrowych lub usługi cyfrowej w sposób ciągły przez określony okres, ciężar dowodu dotyczący zgodności treści cyfrowych lub usługi cyfrowej z umową w okresie, o którym mowa w art. 10 ust. 2, spoczywa na sprzedawcy w odniesieniu do braku zgodności z umową, który ujawnił się w okresie, o którym mowa w tym artykule.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43c ust. 3 zd. 3 u.p.k. Domniemywa się, że brak zgodności z umową wystąpił w tym czasie, jeżeli w tym czasie się ujawnił.	
Art. 12	Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić przepisy stanowiące, że w celu skorzystania z praw przysługujących konsumentowi, konsument musi poinformować sprzedawcę o braku zgodności z umową w terminie co najmniej dwóch miesięcy od dnia, w którym konsument stwierdził taki brak zgodności z umową.	N		<i>Przepis fakultatywny.</i>	
Art. 13 ust. 1	W przypadku braku zgodności z umową konsument ma prawo żądać doprowadzenia towarów do zgodności z umową, do otrzymania proporcjonalnego obniżenia ceny lub do rozwiązania umowy, na warunkach określonych w niniejszym artykule.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43a ust.1 u.p.k. W razie braku zgodności towaru z umową konsumentowi przysługują uprawnienia określone w niniejszym rozdziale. Do umów zobowiązujących do przeniesienia na konsumenta własności towaru, w tym w szczególności umów sprzedaży, umów dostawy oraz umów o dzieło	

				będące towarem, nie stosuje się przepisów działu II tytułu XI księgi trzeciej ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1509 i 2459).	
Art. 13 ust. 2-3	2. W celu doprowadzenia towarów do zgodności z umową konsument może wybrać między naprawą a wymianą, chyba że wybrany środek ochrony prawnej byłby niemożliwy lub, w porównaniu z innym środkiem ochrony prawnej, wiązałby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, w tym: a) wartość, jaką miałyby towary, gdyby nie wystąpił brak zgodności z umową; b) znaczenie braku zgodności z umową; oraz c) możliwość skorzystania z alternatywnego środka ochrony prawnej bez poważnych niedogodności dla konsumenta. 3. Sprzedawca może odmówić doprowadzenia towarów do zgodności z umową, jeżeli naprawa i wymiana są niemożliwe lub wiązałyby się z niewspółmiernymi kosztami dla sprzedawcy, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, w tym wymienione w ust. 2 lit. a) i b).	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43d ust. 1-3 u.p.k. 1. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może żądać jego naprawy lub wymiany. 2. Przedsiębiorca może dokonać wymiany, gdy konsument żąda naprawy, lub przedsiębiorca może dokonać naprawy, gdy konsument żąda wymiany, jeżeli doprowadzenie do zgodności towaru z umową w sposób wybrany przez konsumenta jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów dla przedsiębiorcy. Jeżeli zarówno naprawa, jak i wymiana są niemożliwe lub wymagałyby nadmiernych kosztów, przedsiębiorca może odmówić doprowadzenia towaru do zgodności z umową. 3. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności znaczenie braku zgodności towaru z umową, wartość towaru zgodnego z umową oraz nadmierne niedogodności dla konsumenta powstałe wskutek zmiany sposobu lub odmowy doprowadzenia towaru do zgodności z umową.	
Art. 13 ust. 4	Konsument ma prawo do proporcjonalnego obniżenia ceny zgodnie z art. 15 lub do rozwiązania umowy sprzedaży zgodnie z art. 16 w następujących przypadkach: a) sprzedawca nie dokonał naprawy lub wymiany lub, w stosownych przypadkach, nie dokonał naprawy lub wymiany zgodnie z art. 14 ust. 2 i 3 lub sprzedawca odmówił doprowadzenia towarów do zgodności z umową zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu; b) brak zgodności z umową występuje nadal, pomimo że sprzedawca próbował doprowadzić towary do zgodności z umową; c) brak zgodności z umową jest na tyle poważny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny lub rozwiązanie umowy sprzedaży; lub d) sprzedawca oświadczy lub z okoliczności jasno wynika, że nie doprowadzi towarów do	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43e ust. 1 u.p.k. Jeżeli towar jest niezgodny z umową, konsument może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, gdy: 1) przedsiębiorca odmówił doprowadzenia towaru do zgodności z umową zgodnie z art. 43d ust. 2; 2) przedsiębiorca nie doprowadził towaru do zgodności z umową zgodnie z art. 43d ust. 4-6; 3) brak zgodności towaru z umową występuje nadal, mimo że przedsiębiorca próbował doprowadzić towar do zgodności z umową; 4) brak zgodności towaru z umową jest na tyle istotny, że uzasadnia natychmiastowe obniżenie ceny albo odstąpienie od umowy; 5) z oświadczenia przedsiębiorcy lub okoliczności wyraźnie wynika, że nie doprowadzi on towaru do	

	zgodności z umową w rozsądnym terminie lub bez poważnych niedogodności dla konsumenta.			zgodności z umową w rozsądnym czasie lub bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta.	
Art. 13 ust. 5	Konsument nie ma prawa do rozwiązania umowy, jeżeli brak zgodności z umową jest jedynie nieistotny. Na sprzedawcy spoczywa ciężar udowodnienia, że brak zgodności z umową jest nieistotny.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43e ust. 4 u.p.k. Konsument nie może odstąpić od umowy, jeżeli niezgodność towaru z umową jest nieistotna. Domniemywa się, że niezgodność towaru z umową jest istotna.	
Art. 13 ust. 6	Konsumentowi przysługuje prawo wstrzymania się z zapłatą pozostałej części ceny lub jej części do czasu wypełnienia przez sprzedawcę obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie mogą określić warunki i zasady korzystania przez konsumenta z prawa do wstrzymania się z zapłatą.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43f u.p.k. Konsument może powstrzymać się z zapłatą ceny do chwili wykonania przez przedsiębiorcę obowiązków wynikających z art. 43d i art. 43e.	
Art. 13 ust. 7	Państwa członkowskie mogą regulować, czy i w jakim zakresie to, że konsument przyczynił się do braku zgodności z umową, ma wpływ na prawo konsumenta do środków ochrony prawnej.	N		<i>Przepis fakultatywny</i>	
Art. 14	1. Naprawy lub wymiany dokonuje się: a) nieodpłatnie; b) w rozsądnym czasie od momentu, w którym sprzedawca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową; oraz c) bez poważnych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towarów oraz cel, w jakim konsument nabył te towary. 2. W przypadku gdy brakowi zgodności z umową można zaradzić przez naprawę lub wymianę towarów, konsument udostępnia towary sprzedawcy. Sprzedawca odbiera wymieniane towary na swój koszt. 3. W przypadku gdy naprawa wymaga usunięcia towarów, które zostały zainstalowane w sposób zgodny z ich specyfiką i przeznaczeniem przed ujawnieniem się braku zgodności z umową, lub w przypadku gdy ma zostać dokonana wymiana takich towarów, obowiązek naprawy lub wymiany towarów obejmuje usunięcie towarów niezgodnych z umową	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43d ust. 4-7 u.p.k. 4. Przedsiębiorca dokonuje naprawy lub wymiany w rozsądnym czasie od chwili, w której przedsiębiorca został poinformowany przez konsumenta o braku zgodności z umową, i bez nadmiernych niedogodności dla konsumenta, uwzględniając specyfikę towaru oraz cel, w jakim konsument go nabył. Koszty naprawy lub wymiany, w tym w szczególności koszty opłat pocztowych, przewozu, robocizny i materiałów, ponosi przedsiębiorca. 5. Konsument udostępnia przedsiębiorcy towar podlegający naprawie lub wymianie. Przedsiębiorca odbiera od konsumenta towar na swój koszt. 6. Jeżeli towar został zamontowany przed ujawnieniem się braku zgodności towaru z umową, przedsiębiorca demontuje towar oraz montuje go ponownie po dokonaniu naprawy lub wymiany albo zleca wykonanie tych czynności na swój koszt. 7. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za zwykłe korzystanie z towaru, który następnie został wymieniony.	

	oraz instalację wymienionych lub naprawionych towarów, lub poniesienie kosztów związanych z tym usunięciem i instalacją. 4. Konsument nie jest zobowiązany do zapłaty za normalne użytkowanie wymienianych towarów w okresie poprzedzającym wymianę.				
Art. 15	Obniżenie ceny jest proporcjonalne do zmniejszenia wartości towarów otrzymanych przez konsumenta w porównaniu z wartością, jaką miałyby te towary, gdyby były zgodne z umową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43e ust. 2 u.p.k. Obniżona cena powinna pozostawać w takiej proporcji do ceny wynikającej z umowy, w jakiej wartość towaru niezgodnego z umową pozostaje do wartości towaru zgodnego z umową.	
Art. 16 ust. 1	1. Konsument wykonuje prawo do rozwiązania umowy sprzedaży składając sprzedawcy oświadczenie, w którym informuje o decyzji o rozwiązaniu umowy sprzedaży.	N	Art. 60 k.c.	Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli).	
Art. 16 ust. 2	2. Jeżeli brak zgodności z umową dotyczy jedynie niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy sprzedaży, a istnieje podstawa do rozwiązania umowy sprzedaży na podstawie art. 13, konsument może rozwiązać umowę sprzedaży jedynie w odniesieniu do tych towarów, a także w odniesieniu do innych towarów nabytych przez konsumenta wraz z towarami niezgodnymi z umową, jeśli nie można zasadnie oczekiwać, aby konsument zgodził się zatrzymać wyłącznie towary zgodne z umową.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43e ust. 5 u.p.k. Uprawnienie konsumenta do odstąpienia od umowy ogranicza się do towarów niezgodnych z umową. Jeżeli brak zgodności z umową dotyczy jedynie niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy, a istnieje podstawa do odstąpienia od umowy na podstawie niniejszego artykułu, konsument może odstąpić od umowy jedynie w odniesieniu do tych towarów, a także w odniesieniu do innych towarów nabytych przez konsumenta wraz z towarami niezgodnymi z umową, jeżeli nie można rozsądnie oczekiwać, aby konsument zgodził się zatrzymać wyłącznie towary zgodne z umową.	
Art. 16 ust. 3	3. Jeżeli konsument rozwiązuje umowę sprzedaży w całości lub, zgodnie z ust. 2, w odniesieniu do niektórych towarów dostarczonych na podstawie umowy sprzedaży: a) konsument zwraca sprzedawcy towary na koszt sprzedawcy, oraz b) sprzedawca zwraca konsumentowi cenę zapłaconą za towary po odbiorze towarów lub dostarczonych przez konsumenta dowodów, że odesłał towary. Na potrzeby niniejszego ustępu państwa członkowskie mogą określić zasady zwrotu towarów i zwrotu ceny.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43e ust. 6 i 7 u.p.k. W razie odstąpienia od umowy konsument niezwłocznie zwraca towar przedsiębiorcy na jego koszt. Przedsiębiorca zwraca konsumentowi cenę niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania towaru lub dowodu jego odesłania. 7. Przedsiębiorca dokonuje zwrotu płatności przy użyciu takiego samego sposobu zapłaty, jakiego użył konsument, chyba że konsument wyraźnie zgodził się na inny sposób zwrotu, który nie wiąże się dla niego z żadnymi kosztami.	Określono termin 14 dni na zwrot ceny analogicznie do art. 18 ust. 1 DCD w celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony konsumenta oraz również w sposób

					analogiczny dookreślono zasady zwrotu ceny.
Art. 17 ust. 1	1. Gwarancja handlowa jest wiążąca dla gwaranta na warunkach określonych w oświadczeniu o gwarancji handlowej i związanej z nią reklamie, które były dostępne w momencie zawarcia umowy lub wcześniej. Na warunkach określonych w niniejszym artykule i bez uszczerbku dla innych mających zastosowanie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, jeżeli producent oferuje konsumentowi handlową gwarancję trwałości niektórych towarów przez określony okres, producent przez cały okres obowiązywania handlowej gwarancji trwałości odpowiada bezpośrednio wobec konsumenta za naprawę lub wymianę towarów, zgodnie z art. 14. Producent może zaoferować konsumentowi w oświadczeniu o handlowej gwarancji trwałości korzystniejsze warunki. Jeżeli warunki określone w oświadczeniu o gwarancji handlowej są mniej korzystne dla konsumenta niż warunki określone w związanej z nią reklamie, gwarancja handlowa jest wiążąca na warunkach określonych w reklamie związanej z gwarancją handlową, chyba że przed zawarciem umowy reklama związana z gwarancją handlową została skorygowana w taki sam lub porównywalny sposób, w jaki została przeprowadzona.	T	Art. 1 pkt 9 projektu	Art. 43g u.p.k. 1. Gwarancja trwałości nie może przewidywać warunków naprawy albo wymiany mniej korzystnych dla konsumenta niż określone w art. 43d. 2. Odstępstwo od warunków gwarancji określonych w reklamie na niekorzyść konsumenta jest bezskuteczne, chyba że oświadczenie gwarancyjne złożone w reklamie przed zawarciem umowy zostało sprostowane z zachowaniem warunków i formy, w jakiej reklama została przeprowadzona, lub w porównywalny sposób.	
Art. 17 ust. 2-4	2. Oświadczenie o gwarancji handlowej jest udostępniane konsumentowi na trwałym nośniku najpóźniej w momencie dostarczenia towarów. Oświadczenie o gwarancji handlowej jest sporządzane w jasnym i zrozumiałym języku. Oświadczenie zawiera następujące elementy: a) jasne oświadczenie, że w przypadku braku zgodności towarów z umową konsumentowi na mocy prawa przysługują nieodpłatnie środki ochrony prawnej ze strony sprzedawcy i że gwarancja	T	Art. 2 pkt 9 i 10 projektu (577 ¹ -577 ³ oraz 579 k.c. (zmieniono wyłącznie art. 577 ¹ § 2 oraz art. 579)	Art. 577¹. § 1. Gwarant formułuje oświadczenie gwarancyjne w sposób jasny i zrozumiały, a gdy rodzaj informacji na to pozwala - w powszechnie zrozumiałej formie graficznej. Jeżeli rzecz jest wprowadzana do obrotu w Rzeczypospolitej Polskiej, oświadczenie gwarancyjne sporządza się w języku polskim. Wymagania używania języka polskiego nie stosuje się do nazw własnych, znaków towarowych, nazw handlowych, oznaczeń pochodzenia towarów oraz zwyczajowo stosowanej terminologii naukowej i technicznej. § 2. Oświadczenie gwarancyjne zawiera:	

	handlowa nie ma wpływu na te środki ochrony prawnej; b) nazwę i adres gwaranta; c) procedurę, której konsument ma przestrzegać, aby móc skorzystać z gwarancji handlowej; d) wskazanie towarów, których dotyczy gwarancja handlowa; oraz e) warunki gwarancji handlowej. 3. Niespełnienie warunków ust. 2 nie ma wpływu na wiążący charakter gwarancji handlowej dla gwaranta. 4. Państwa członkowskie mogą ustanowić przepisy dotyczące innych aspektów gwarancji handlowej, które nie zostały uregulowane w niniejszym artykule, w tym przepisy dotyczące języka lub języków, w których oświadczenie o gwarancji handlowej ma być udostępniane konsumentowi.			1) wyraźne stwierdzenie, że w przypadku braku zgodności rzeczy sprzedanej z umową kupującemu z mocy prawa przysługują środki ochrony prawnej ze strony i na koszt sprzedawcy oraz że gwarancja nie ma wpływu na te środki ochrony prawnej; 2) nazwę i adres gwaranta; 3) procedurę, której uprawniony ma przestrzegać, aby móc skorzystać z gwarancji; 4) wskazanie rzeczy, których dotyczy gwarancja; 5) warunki gwarancji. § 3. Uchybienie wymaganiom określonym w § 1 i 2 nie wpływa na ważność oświadczenia gwarancyjnego i nie pozbawia wynikających z niego uprawnień. Art. 577². Uprawniony z gwarancji może żądać od gwaranta wydania oświadczenia gwarancyjnego utrwalonego na papierze lub innym trwałym nośniku (dokument gwarancyjny). Art. 577³. Sprzedawca wydaje kupującemu wraz z rzeczą sprzedaną dokument gwarancyjny oraz sprawdza zgodność znajdujących się na rzeczy oznaczeń z danymi zawartymi w dokumencie gwarancyjnym oraz stan plomb i innych umieszczonych na rzeczy zabezpieczeń. Art. 579. § 1. Kupujący może wykonywać uprawnienia z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową niezależnie od uprawnień wynikających z gwarancji. § 2. Wykonanie uprawnień z gwarancji nie wpływa na odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. § 3. Jednakże w razie wykonywania przez kupującego uprawnień z gwarancji bieg terminu do wykonania uprawnień z tytułu niezgodności rzeczy sprzedanej z umową ulega zawieszeniu z dniem zawiadomienia sprzedawcy o wadzie. Termin ten biegnie dalej od dnia odmowy przez gwaranta wykonania obowiązków wynikających z gwarancji albo bezskutecznego upływu czasu na ich wykonanie.	
Art. 18	W przypadku gdy sprzedawca odpowiada wobec konsumenta za brak zgodności z umową wynikający z działania lub zaniechania – w tym niedostarczenia	N	Art. 471 k.c.	Dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest	

	aktualizacji towarów z elementami cyfrowymi zgodnie z art. 7 ust. 3 – osoby na wcześniejszych etapach łańcucha transakcji, sprzedawca ma prawo do występowania z roszczeniami regresowymi wobec osoby lub osób odpowiedzialnych w łańcuchu transakcji. Prawo krajowe określa, do kogo sprzedawca może kierować roszczenia regresowe oraz właściwe działania i warunki występowania z takimi roszczeniami.			następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.	
Art. 19	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przyjęte zostały odpowiednie i skuteczne środki zapewniające przestrzeganie niniejszej dyrektywy. 2. Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują przepisy, zgodnie z którymi co najmniej jeden spośród wymienionych poniżej podmiotów, w zależności od prawa krajowego, może podejmować działania na mocy prawa krajowego przed sądami lub właściwymi organami administracyjnymi, aby zapewnić stosowanie przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę: a) organy publiczne lub ich przedstawiciele; b) organizacje konsumenckie mające uzasadniony interes w ochronie konsumentów; c) organizacje zawodowe mające uzasadniony interes w takim działaniu.	N	Art. 61 § 1 pkt 3 i art. 63 ³ k.p.c.	Art. 61 § 1. Organizacje pozarządowe w zakresie swoich zadań statutowych mogą, za zgodą osoby fizycznej wyrażoną na piśmie, wytaczać powództwa na jej rzecz w sprawach o ochronę konsumentów Art. 63³. W sprawach o ochronę konsumentów powiatowy (miejski) rzecznik konsumentów może wytaczać powództwa na rzecz konsumentów, a także wstępować, za ich zgodą, do postępowań w tych sprawach w każdym ich stadium.	
Art. 20	Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia konsumentom dostępu do informacji o prawach przysługujących im na mocy niniejszej dyrektywy oraz o środkach egzekwowania tych praw.	N	Art. 31 pkt 12 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r., poz. 275)	Do zakresu działania Prezesa Urzędu należy opracowywanie i wydawanie publikacji oraz programów edukacyjnych popularyzujących wiedzę o ochronie konkurencji i konsumentów	
Art. 21	1. Jeżeli dyrektywa nie stanowi inaczej, żadne postanowienie umowy, które ze szkodą dla konsumenta wyłącza stosowanie krajowych środków transponujących niniejszą dyrektywę, stanowi od nich odstępstwo lub zmienia ich skutki w okresie przed poinformowaniem sprzedawcy przez konsumenta o braku zgodności z umową, nie jest wiążące dla konsumenta.	N	Art. 7 u.p.k.	Konsument nie może zrzec się praw przyznanych mu w ustawie. Postanowienia umów mniej korzystne dla konsumenta niż postanowienia ustawy są nieważne, a w ich miejsce stosuje się przepisy ustawy.	

	2. Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia sprzedawcy oferowania konsumentowi warunków umownych wykraczających ponad zakres ochrony przewidziany w niniejszej dyrektywie.				
Art. 22 ust. 1	W załączniku do rozporządzenia (UE) 2017/2394 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).”;	N		<i>Przepis zmieniający</i>	
Art. 22 ust. 2	w załączniku I do dyrektywy 2009/22/WE pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniająca rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE i uchylająca dyrektywę 1999/44/WE (Dz.U. L 136 z 22.5.2019, s. 28).”.	N		<i>Przepis zmieniający</i>	
Art. 23	Dyrektywa 1999/44/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2022 r. Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku.			<i>Przepis końcowy</i>	
Art. 24	1. Do dnia 1 lipca 2021 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2022 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji.	T	Art.4 ust. 1 i Art. 5 projektu	Art. 4. 1. Do umów zobowiązujących do przeniesienia własności towaru, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.	

	Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej zakresem stosowania niniejszej dyrektywy. 2. Przepisów niniejszej dyrektywy nie stosuje się do umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2022 r.				
Art. 25	Nie później niż dnia 12 czerwca 2024 r. Komisja dokonuje przeglądu stosowania niniejszej dyrektywy, w tym przepisów dotyczących środków ochrony prawnej i ciężaru dowodu – również w odniesieniu do towarów używanych i towarów sprzedawanych na aukcjach publicznych – oraz udzielanej przez producenta handlowej gwarancji trwałości, i przedkłada sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia w szczególności, czy stosowanie niniejszej dyrektywy oraz dyrektywy (UE) 2019/770 zapewnia spójne i jednolite ramy dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do dostarczania treści cyfrowych, usług cyfrowych i towarów z elementami cyfrowymi, zgodnie z zasadami polityki unijnej. Do sprawozdania dołącza się, w stosownych przypadkach, wnioski ustawodawcze.	N		<i>Przepis skierowany do Komisji</i>	
Art. 26	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Art. 22 stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.	N		<i>Przepis końcowy</i>	
Art. 27	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		<i>Przepis końcowy</i>	

26 kwietnia 2022 r.

Odwrócona tabela zgodności do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw implementującego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/770 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów o dostarczanie treści cyfrowych i usług cyfrowych (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 1 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 60) oraz dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/771 z dnia 20 maja 2019 r. w sprawie niektórych aspektów umów sprzedaży towarów, zmieniającej rozporządzenie (UE) 2017/2394 oraz dyrektywę 2009/22/WE oraz uchylającej dyrektywę 1999/44/WE (Dz. Urz. UE L 136 z 22.05.2019, str. 28 i Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 63).

Tytuł projektu	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw (UC53)
-----------------------	--

Jedn. red. projektu	Treść przepisu	Uzasadnienie wprowadzenia
Art. 1 pkt 5-6	W ustawie z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2020 r. poz. 287, Dz. U. z 2021 r. poz. 2105): 5) po art. 7c dodaje się art. 7d w brzmieniu: „Art. 7d. Przepisy dotyczące konsumenta zawarte w rozdziałach 4, 5a i 5b stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.”; 6) uchyla się art. 38a;	Nowo wprowadzany przepis art. 7d ustawy o prawach konsumenta zastępuje art. 38a oraz rozciąga stosowanie dodawanych rozdziałów 5a i 5b na osoby fizyczne zawierające umowy bezpośrednio związane z ich działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla tej osoby charakteru zawodowego, analogicznie do metody regulacji przyjętej w ustawie z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495, Dz. U. z 2020 r. poz. 568, 875, 2255, z 2021 r. poz. 255 i 694 Zmianę tę wprowadza się, aby utrzymać quasi-konsumentcki charakter ochrony przyznanej tym osobom na mocy ww. ustawy z dnia 31 lipca 2019 r.
Art. 2 pkt 1-3	W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, poz., 2320, Dz. U. z 2021 r. poz. 1509, 2459):	Zmiany w przepisach art. 556-556 ³ k.c. polegają na usunięciu błędnego z punktu widzenia dyrektywy 2019/771 utożsamienia niezgodności z umową z wadą wyłącznie fizyczną i rozciągnięciu pojęcia niezgodności z

	1) w art. 556 wyrazy „wadę fizyczną lub prawną” zastępuje się wyrazem „wadę”; 2) użyte w art. 556¹ i art. 556² w różnych przypadkach wyrazy „wada fizyczna” zastępuje się użytym w odpowiednim przypadku wyrazem „wada”; 3) art. 556³ otrzymuje brzmienie: „Art. 556³. Wada prawna wynika z praw osób trzecich lub z decyzji lub orzeczenia właściwego organu; w przypadku sprzedaży prawa wada prawna może również polegać na nieistnieniu prawa. Pozostałe wady stanowią wady fizyczne.”;	umową również na wady prawne. Jakkolwiek zmieniane przepisy nie służą implementacji SGD, to zachowanie spójności terminologicznej przepisów k.c. o rękojmi z implementacją SGD jest konieczne celem uniknięcia potencjalnych wątpliwości czy niezgodność z umową, o której mowa w przepisach implementujących SGD obejmuje również wady prawne. Pozostawienie przepisów k.c. w obecnym brzmieniu sugerowałoby bowiem, że przepisy implementujące SGD, jako posługujące się kodeksowym pojęciem niezgodności z umową, nie obejmują wad prawnych. Zmiany w Kodeksie cywilnym polegają na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży rzeczy ruchomych, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe. Należy jednak pamiętać, że przepisy te będą znajdowały zastosowanie do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym, a konsumentem jako kupującym.
Art. 2 pkt 4-7	W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, Dz. U. z 2021 r. poz. 1509, 2459): 4) w art. 557 § 2 skreśla się zdanie drugie; 5) w art. 560 uchyla się § 2; 6) w art. 561¹ uchyla się § 3; 7) w art. 568 § 1 skreśla się zdanie drugie;	Zmiany polegają na usunięciu odrębności dotyczących umów zawieranych z konsumentami w przepisach o rękojmi przy sprzedaży rzeczy ruchomych, które – wobec wyłączenia stosowania przepisów kodeksu cywilnego dotyczących rękojmi względem konsumentów – stają się bezprzedmiotowe. Należy jednak pamiętać, że pozostałe przepisy k.c. o rękojmi przewidujące odrębności wobec konsumentów będą znajdowały zastosowanie do umów sprzedaży nieruchomości zawieranych między przedsiębiorcą jako sprzedającym, a konsumentem jako kupującym.
Art. 2 pkt 8	W ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, Dz. U. z 2021 r. poz. 1509, 2459): 8) w księdze trzeciej w tytule XI uchyla się dział II¹;	Przeniesienie zasadniczych przepisów o rękojmi konsumenckiej do ustawy o prawach konsumenta wymagało analizy kwestii roszczeń przedsiębiorcy do swoich poprzedników prawnych w związku z dochodzeniem przez konsumenta uprawnień z tytułu rękojmi (art. 18 SGD i art. 20 DCD, d. art. 4 dyrektywy 1999/44/WE). Aktualnie zagadnieniu temu poświęcony jest dział II¹ w tytule XI księgi trzeciej kodeksu cywilnego. Przepisy te w aktualnym brzmieniu ustanawiają nowy rodzaj

		odpowiedzialności odszkodowawczej, jednak wskutek niejasnej redakcji, bardzo ograniczonego zakresu odszkodowania oraz krótkiego terminu przedawnienia stanowią prawo „martwe”. W toku analizy zagadnienia ustalono, że ogólne przepisy o odpowiedzialności kontraktowej (art. 471 k.c.) są wystarczające dla zapewnienia poziomu ochrony sprzedawcy wymaganego przez dyrektywy, zatem wobec nieskuteczności obecnej regulacji, zdecydowano się ją usunąć, uznając adaptację obecnych przepisów na potrzeby nowego stanu prawnego za niecelową.
Art. 3	W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 1792) w art. 30 w ust. 1 uchyla się pkt 3.	Uchyła się punkt zawierający odniesienie do dyrektywy 1999/44, która została uchylona przez implementowaną obecnie dyrektywę 2019/771. Jednocześnie wskazać należy, że owo odniesienie służyło implementacji art. 7 ust. 2 uchylonej dyrektywy 1999/44, który to przepis nie ma swojego odpowiednika w dyrektywie 2019/771.

Warszawa, 23 maja 2022 r.

MINISTER DO SPRAW UNII EUROPEJSKIEJ

Konrad Szymański

Sygn. DPUE.920.1536.2021.SŻ(24)
dot.: RM-0610-70-22 z 20 maja 2022 r.

Pan Łukasz Schreiber
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach konsumenta oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Konrad Szymański
Minister do Spraw Unii Europejskiej
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
Pan Zbigniew Ziobro
Minister Sprawiedliwości